ДЖЕЙН АН КРЕНЦ
ДИМ В ОГЛЕДАЛАТА

Превод от английски: Таня Танева-Гарабедян, 2002

chitanka.info

На Алберта Касъл, майка и модел за подражание, с любов!

ПРОЛОГ

Една година по-рано

Халюцинациите се влошаваха бързо.

Тя спря в горния край на стълбите и се опита да възстанови равновесието си. Коридорът с тъмни огледала се простираше в безкрая, в тази коварна къща на развлеченията, изпълнена с мрак и движещи се сенки. Трябваше да си проправи път през този объркващ лабиринт, преди да загуби контрол над последните останки от разума си.

Стените и ъглите в тъмния коридор се сливаха в чудновати форми, които й напомняха за повърхността на Мьобиус[1] — без начало и край. Не знаеше още колко ще успее да задържи в едно разпадащите се късчета на своето съзнание. Копнееше за сън, но не можеше да се поддаде на почти непреодолимия импулс. Още не. Първо трябваше да свърши нещо.

Преди малко електричеството бе премигнало и угаснало. Слаба звездна светлина струеше през тесните прозорци в двата края на дългия коридор. Вгледа се по протежението му и видя бляскава сребриста ивица. Знаеше, че я очертава вратата на библиотеката. Четвъртата вляво.

Връхлетя я отчайващото усещане за неотложност. Ако успееше да достигне до това светло петно, щеше да остави своето съобщение.

— Бетани? — долетя гласът на убиеца от сянката в началото на стълбите. — Къде си? Нека ти помогна. Сигурно вече много ти се спи.

Пристъп на смразяваща паника й вдъхна нужните сили, за да преодолее за момент действието на опиата. Тя стисна по-здраво дръжката на дамската си чанта, измина несигурно няколко крачки по коридора и спря отново. Мъчеше се да си спомни какво трябва да направи. Беше й се сторило толкова ясно там, в подножието на стълбите. Но сега й убягваше.

Вгледа се в най-близкото от множеството черни огледала, които висяха по стените. В мрака едва успяваше да различи пищната

позлатена рамка от осемнадесети век. В бездънното езеро на огледалото затърси нишките на паметта си.

Трябваше да свърши нещо, преди да заспи.

— Мога да ти помогна, Бетани.

Стори й се, че видя как сенките в старото огледало се раздвижват. За миг там изплува един образ. Мъчеше се да го осъзнае. Трябваше да отиде до библиотеката. Трябваше да иде там, преди убиецът да я открие.

От дълбините на угасващата й памет изникна едно число.

Четири.

Вратата на библиотеката бе четвъртата вляво.

Вкопчи се в числото с благодарност. То я успокои така, както нищо друго не би могло. В сферата на математиката тя се чувстваше като у дома си. Обзе я усещане за уют, покой и удовлетвореност, които никога не бе изпитвала в света, където човешките чувства създаваха усложнения и не се подчиняваха на логиката.

Четири врати по-надолу, вляво.

Да стигне до там, означаваше да премине през изпитанието на огледалата. Огромното предизвикателство почти я парализира.

— Няма защо да се криеш от мен, Бетани. Аз искам само да ти помогна.

Трябваше да го направи. Дийк щеше да се нуждае от отговори. Нямаше да намери покой, докато не ги получи. А Томас щеше да му помага, защото му е брат, а братята Уокър се подкрепяха взаимно. Така и не бе разбрала напълно колко дълбока е тази връзка, но логическата й мисъл приемаше силата на онова, което ги свързваше. То беше също толкова истинско, колкото математическите взаимовръзки.

Като събра цялата си воля, тя се запъти към светлата ивица, която бележеше вратата на библиотеката.

Халюцинациите се усилиха. Странни същества пулсираха под повърхността на заобикалящите я старинни огледала. Те й махаха да се присъедини към тях.

Още не.

Стисна зъби и се съсредоточи в поставянето на единия си крак пред другия.

Не смееше да погледне в някое от старите тъмни огледала, защото се страхуваше, че ще потъне в отсрещния свят. Не че се боеше

да отиде там, просто знаеше, че трябва да остане тук още няколко минути. Дължеше това на Дийк и Томас.

— Бетани? Ти си болна, Бетани. Нека ти помогна.

Убиецът беше в коридора зад нея.

— Не остава много, Бетани. Халюцинациите трябва да са ужасни. Но скоро ще заспиш и всичко това ще свърши.

Тя се взря съсредоточено в триъгълника на лунното отражение. Светещите линии я привличаха и успокояваха. Математическата изчистеност на ъглите представляваше силно, макар и временно противодействие на халюцинациите.

Тя стигна до четвъртата врата, мина през нея и спря сред лавиците с книги, като се опитваше да мисли. Тук някъде се намираше малък кабинет, а вътре имаше една книга. Беше я разглеждала същия следобед. Бе много важна, защото съдържаше фотопортрет на нейния убиец. Трябваше да отбележи снимката за Дийк и Томас.

Лавиците с книги край нея се виеха и сплитаха като лабиринт. Тя събра чезнещите си сили и се запрепъва през коридора към кабинета.

Малката книга лежеше на бюрото, точно както си спомняше. Отвори я и се взря безпомощно в първата страница. Снимката бе тук някъде. Трябваше да я намери бързо. Убиецът бе изминал половината от коридора.

Разгръщаше страниците и отново черпеше успокоение от числата.

Седемдесет и девета. Осемдесета.

Осемдесет и първа. Ето я. Снимката на убиеца.

До книгата имаше писалка. След три опита най-после успя да я вдигне. Не беше в състояние да напише името, но бе запазила достатъчно координация между ръката и очите си, за да нарисува разкривен кръг около снимката на осемдесет и първа страница.

Когато свърши, тя спря и опита да се съсредоточи.

Искаше да стори още нещо просто за да е сигурна, че Дийк и Томас ще разберат.

Пликът.

Усмихна се доволно, когато споменът просветна ясно в мъглата на мислите й.

Пликът беше в чантата, която висеше на рамото й. Извади го и успя да го пъхне в книгата. Сега какво?

Да скрие книгата с плика в нея. Не можеше да рискува убиецът да ги намери.

— Знам къде си, Бетани. Нима си мислиш, че можеш да се скриеш в библиотеката?

Тя се огледа наоколо, като търсеше място, където да пъхне книгата с плика.

Голямата старомодна дървена картотека стоеше до едната стена, а редиците малки чекмеджета се нижеха спретнато подредени в красиви прави линии.

Идеално.

— Огледалце на стената — зарецитира убиецът от вратата на библиотеката, — кой е най-умен на земята? Не си ти, Бетани. Нито пък Себастиан Юбанкс. Аз съм най-умният от всички, Бетани.

Тя не обърна внимание на подигравката, а пъхна книгата с плика в скривалището. Дийк и Томас рано или късно щяха да я открият.

Свърши се. Обзе я усещане за покой. Бе изпълнила задачата. Вече можеше да заспи. Обърна се, като се вкопчи в бюрото за опора.

Силуетът на убиеца се очерта на вратата на кабинета.

— Аз съм най-умният от всички, Бетани.

Бетани Уокър не отговори. Тя затвори очи и се плъзна в спокойния огледален свят, където властваха законите на математиката и всичко си имаше смисъл.

---

[1] Немски математик, открил съществуването на едностранна повърхност, получена при залепване на две противоположни страни на правоъгълник, предварително усукан на 180 градуса. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Настоящето

Само премигването на светлината, отразена в огледалото над тоалетката, я предупреди, че не е сама в апартамента на мъртвата. Ръцете й изстинаха. Малките косъмчета на тила й настръхнаха, сякаш бе ударена от ток.

Леонора бързо се изправи пред чекмеджето, което преравяше, и се обърна. В ръцете си държеше бледорозов кашмирен пуловер.

На вратата на спалнята стояха два помияра.

Единият от тях беше човек.

Широките му рамене запълваха голяма част от наличното пространство и препречваха изгледа към хола зад него. Той излъчваше измамната отпуснатост и съсредоточената грация на истински хищник. Не бе импулсивен млад ловец, горящ от нетърпение да повали първата жертва, която му се мерне, а по-скоро преситен професионалист, който предпочита да избира своите мишени. Лицето му беше на мъж, посрещал много трудности в живота, а очите му бяха подобаващо сиви и студени.

Призрачно сивият звяр в краката му имаше доста сходни черти. Не беше много едър, но бе доста набит. Едното му ухо бе постоянно клепнало, без съмнение в резултат от някое сбиване. Човек трудно би си представил това създание да подскача игриво и да гони някое фризби. По-вероятно бе да разкъса пластмасовата играчка на парчета и да я изяде.

И двамата натрапници изглеждаха опасни, но интуицията й подсказваше да следи изкъсо мъжа. Не виждаше ръцете му. Бяха пъхнати небрежно в дълбоките джобове на лекото му черно яке. То беше разкопчано и откриваше дънкова риза и панталони цвят каки. Носеше работни кожени ботуши, които изглеждаха доста големи.

И човекът, и кучето бяха подгизнали от дъжда, който същия ден се изливаше над тази част от Южното калифорнийско крайбрежие. И

двамата внушаваха впечатлението, че като нищо могат да се хвърлят към гърлото й е фасулска работа.

— Вие приятелка ли й бяхте, или просто случайно чухте, че е мъртва, и решихте да се отбиете да проверите дали има нещо ценно за крадене? — попита двукракият помияр.

Гласът подхождаше на вида му. Ниско, мрачно, приглушено ръмжене.

Тя овладя препускащото си въображение.

— Кой сте вие?

— Аз пръв попитах. Каква сте — приятелка или случайна опортюнистка? Приличате ми на крадла, така че може би отговорът също е съмнителен.

— Как смеете? — яростта изпепели част от тревогата, която бе ускорила пулса й. — Не съм крадла. Библиотекарка съм.

По дяволите, това звучеше тъпо. „Е, поне стана ясно, че не може да отстоява своето, когато става въпрос за хапливи репортери“, помисли си тя.

— Без майтап? — устата му се изкриви в подигравателна усмивка. — И сигурно търсите просрочени книги? Би трябвало да сте достатъчно умна, за да не давате читателска карта на Мередит Спунър. Съмнявам се някога през целия си живот да е върнала нещо откраднато.

— Има още доста да се желае по отношение на чувството ви за хумор.

— Не съм на прослушване за вечерно комедийно шоу.

„Човек трябва да е твърд в подобни ситуации — мислеше си Леонора. — Поеми инициативата. Вземи нещата в свои ръце. Поеми командването, като демонстрираш увереност и авторитет.“

Освен това и преди се бе сблъсквала с трудни хора. В развоя на кариерата й като университетска библиотекарка понякога й се налагаше да се занимава с най-различни противни посетители, от егоцентрични и взискателни членове на факултета до невъзпитани студенти.

Тръгна решително към вратата, като се молеше непознатият и кучето да отстъпят назад автоматично, като повечето същества, когато ясно покажеш, че искаш да минеш край тях.

— Ако държите да знаете, аз имам пълно право да съм тук, което вие, вероятно, не можете да твърдите — тя удостои мъжа и кучето със самоуверена усмивка. — Предлагам да обсъдим това с домоуправителя.

— Домоуправителят е зает. Долу на третия етаж има някаква водопроводна авария. Струва ми се, че е най-добре да се справим с проблема сами. Имате ли си име?

Очевидно нито той, нито кучето възнамеряваха да се махнат от пътя й. Принудена беше да спре насред стаята.

— Разбира се, че си имам име — отвърна тя. — Но не виждам причина да ви го казвам.

— Нека го отгатна. Леонора Хътън?

Тя се вкамени.

— Откъде знаете?

Той сви рамене. Това непринудено движение още веднъж привлече вниманието й към внушителните им размери, фактът, че я впечатляват, будеше тревога. Мускулестите мъже обикновено изобщо не я привличаха. Предпочиташе интелектуалците.

— Мередит нямаше много приятели — каза той. — Доколкото зная, имаше по-скоро мишени.

— Мишени?

— Мишени. Цели. Жертви. Наивници. Дума за тези, които тя използваше, лъжеше и скубеше в процеса на своите измами. Но за разлика от повечето хора от списъка с електронните й адреси, с вас се е познавала отдавна, доколкото разбрах — той направи малка пауза. — В случай, че сте Леонора Хътън, разбира се.

Жената стисна зъби.

— Да, добре, аз съм Леонора Хътън. А вие кой сте?

— Уокър, Томас Уокър — той сведе поглед към кучето. — Това е Ренч.

Животното повдигна голямата си глава и се ухили, като чу името си.

Тя огледа впечатляващата редица зъби.

— Хапе ли?

— Не — Томас очевидно се забавляваше от въпроса. — Ренч е истинско сладурче. Никак не е агресивен. Сигурно в предишния си живот е бил миниатюрен пудел.

Не му повярва нито за миг. Ако четириногото е имало предишен живот, без съмнение го бе прекарало като огромен средновековен ловен мастиф. Но реши да не разисква въпроса повече.

— Чакахме ви да се появите, госпожице Хътън — каза Томас.

— Чакали сте ме?

— Вече трети ден. Повечето време прекарахме в онова кафене отсреща — той изви глава към прозореца, гледащ към редица магазинчета. — Вие взехте тялото и се погрижихте за погребението миналата седмица. Сметнах, че рано или късно ще дойдете да разчистите апартамента й.

— Изглежда, знаете много неща за мен.

Той се усмихна. Усмивката му бе такава, че й се искаше да отстъпи две крачки назад, да се обърне и да побегне. Но това би било най-лошото, което можеше да стори, си каза тя. Имаше достатъчно познания за животните и знаеше, че бягащата плячка възбужда хищниците.

— Но съвсем не толкова, колкото ми се иска да зная за вас, госпожице Хътън.

И без това нямаше накъде да бяга. Беше я притиснал в тази малка гола стая. Тя остана на мястото си.

— Как взехте електронните адреси на Мередит? — попита го.

— Много просто — каза Томас, — дойдох и се възползвах от лаптопа й веднага щом чух новината за катастрофата.

Небрежното признание й отне дар словото за няколко секунди.

— Откраднали сте компютъра й? — успя да изрече най-сетне.

— Да кажем, че го взех назаем — удостои я с още една от ледените си, лишени от хумор усмивки. — По същия начин, както тя взе назаем един милион и половина от дарителския фонд „Бетани Уокър“.

О, по дяволите! Това беше лошо. Много, много лошо. Злоупотребата бе едно от любимите занимания на Мередит, но за жертви обикновено предпочиташе други мошеници и измамници, които не бяха в състояние да вдигат много врява. И доколкото Леонора знаеше, тя никога не се бе хвърляла на сума от такава величина. Типично за Мередит да играе със замах.

И също толкова типично — да ме остави да разчиствам кашата, която е забъркала.

— Ченге ли сте?

— Не.

— Частен детектив?

— Не.

Не бе представител на закона. Не знаеше дали това е добра, или лоша новина. Тя прочисти гърлото си.

— Познавахте ли Мередит лично?

— О, да, познавах я — каза той. — Разбира се, като повечето хора, които са имали тази привилегия, ми се ще никога да не се бяхме срещали, но като се обърне колата, пътища много, нали?

Прозрението се спусна над нея, неизбежно като покров.

— Разбирам. Били сте един от нейните — замълча в търсене на дипломатичен израз. — Двамата сте се познавали, интимно?

— Не за дълго — устните му бяха стиснати.

Значи е бил един от любовниците на Мередит. По някаква причина тази новина бе странно потискаща. Защо трябваше да я е грижа дали този мъж е имал връзка с Мередит? Със сигурност не е бил първият. Хрумна й, че може да се отличава с това, че е бил последният.

— Изненадана съм — каза тя, без да помисли. — Вие не сте от типа, който обикновено предпочиташе.

О, Господи. Какво, за бога, я накара да го изрече? И все пак това беше истината. Мередит си имаше дългогодишен принцип да ходи с мъже, които може да върти на пръста си. Нещо у Томас Уокър внушаваше, че той не би се оставил да бъде марионетка за дълго дори при толкова хитра, сексапилна и умела в манипулирането жена като Мередит.

Щом Леонора можеше да прозре истината, Мередит, която по рождение притежаваше изострен инстинкт по отношение на мъжете, сигурно също я бе прозряла. Вероятно затова връзката им е била кратка.

— Мередит е харесвала определен тип мъже? — Томас изглеждаше леко изненадан от това твърдение. После кимна замислено. — Е, по дяволите, сигурно сте права. Тя имаше някои явни предпочитания, що се отнася до интимния й живот, нали? Доколкото зная, излизаше само с мъже, които можеха да бъдат от полза в изпълнението на плановете й.

Леонора се питаше дали истинският проблем не се състои в това, че Томас е бил силно наранен, когато е разкрил истинската същност на Мередит. Разбитото сърце причинява доста болка, а болката поражда гняв. Може би скърбеше по свой собствен начин, по мъжки.

Тя се усмихна съчувствено.

— Съжалявам — изрече го много внимателно.

— Да, аз също. Меко казано. Когато открих, че си е присвоила милион и половина, бях направо бесен, да ви кажа право.

Добре, не беше точно смазан от скръб. Беше разярен.

— Ъъъ… — красноречието й изневеряваше.

— А вие? — попита я Томас твърде любезно. — Храните ли мили спомени за починалата? Откога се познавахте?

— Запознахме се в колежа. Поддържахме връзка през всичките тези години, но… — преглътна и продължи: — През последните няколко месеца не я виждах често.

„Не и след като я заварих в леглото с годеника ми“ — прибави наум, но сметна за ненужно да споменава този печален факт.

— Май трябва да се считате за късметлийка — каза Томас. — Мередит не беше цвете за мирисане. Но се обзалагам, че и сама знаете това.

Трудно е да се отърсиш от старите навици. Както винаги в критични ситуации, я завладя порив да прикрие, да защити и извини Мередит.

— Напълно ли сте сигурен, че Мередит си е присвоила онези пари? — Вирна брадичка.

— Напълно.

— Как е успяла?

— Много лесно. Започна работа в „Юбанкс Колидж“ като сътрудник в набирането на средства за дарителския фонд на бивши възпитаници. Понеже ежедневно отговаряше за парите, имаше достъп до всички сметки и контактуваше с много богати дарители. Добавете факта, че притежаваше морал на опитна измамница и страхотни компютърни умения, и получавате рецептата за финансова злоупотреба.

— Ако това е вярно, защо сте тук? Щом става дума за такава сума, смятам, че би трябвало да се обърнете към полицията.

— Опитвам се да избегна тяхната намеса.

— При липсата на повече от един милион долара? — тя съзря шанса за нападение и се вкопчи в него. — Звучи ми много подозрително. Със сигурност поставя историята ви под съмнение, господин Уокър.

— Не искам полицията да се намесва, защото подобна гласност може наистина да навреди на фонда. Подронва доверието на потенциалните дарители. Поставя под съмнение почтеността на хората, натоварени с отговорността за управление на парите, разбирате ли?

Тя имаше достатъчно опит в деликатната сфера на набирането на средства за университетски дарителски фондове, за да осъзнае, че е прав. Но това не беше основателна причина да му позволи да се измъкне. А и той не приличаше на човек, който се занимава с дарителски фондове. За това се грижеха приветливи, възпитани хора, облечени в хубави костюми, които знаеха как да очароват богатите бивши възпитаници.

Отправи му най-любезната си усмивка.

— Мисля, че схващам. Мой ред е да отгатна. Възможно ли е да не сте съобщили на властите за липсата на парите, защото по някаква причина смятате, че вие може да сте основният заподозрян, господин Уокър?

Тъмните му вежди се повдигнаха в знак на мълчаливо признание за директния й удар.

— Близо сте, госпожице Хътън. Не точно в целта, но много, много близо.

— Знаех си.

— Мередит остави следа, която би уличила брат ми Дийк, ако злоупотребата се разкрие.

— Вашият брат — тя бавно обмисли това. — Къде точно се намира седалището на този фонд „Бетани Уокър“?

— Той е част от даренията на бивши възпитаници на „Юбанкс Колидж“. Основан бе, за да подпомага изследванията и преподаването в областта на математиката.

— „Юбанкс“? — тя се намръщи. — Не съм чувала за тази институция.

— Това е малък колеж в едно неголямо градче, наречено Уинг Коув. На около час и половина път северно от Сиатъл.

— Разбирам.

— Фондът е наречен на съпругата на Дийк, Бетани, която бе блестящ математик. Почина миналата година. Дийк е председател на борда, който надзирава операциите и инвестициите на фонда. След три месеца ще има ревизия. Ако се окаже, че тези пари липсват, ще излезе, че брат ми е отговорен за тяхното изчезване, благодарение на сладката Мередит.

„Напълно в стила на Мередит — помисли си Леонора — да се погрижи жертвата на измамата да не съобщи на полицията.“

— Разбирам колко е неприятно това за вас и за брат ви, господин Уокър. Но трябва да ви кажа, че за човек, който иска да запази историята в тайна, сте доста приказлив.

— Така е, защото имам огромен интерес да възстановя парите. Искам да се върнат в сметката на фонда преди тази проклета ревизия.

— Разбирам — каза му. — Но защо ми разказвате всичко това?

— Много просто. Вие сте най-ясната ми следа.

— Моля? — ококори се тя.

— По-точно, вие сте единствената ми следа.

— Но аз не зная нищо за тези липсващи пари — връхлетя я паника.

— Нима? — не изглеждаше убеден. — Да приемем, че ми казвате истината…

— Аз ви казвам истината.

— Дори и да е така, вие си оставате единствената ми следа.

— Защо?

— Защото, доколкото зная, сте познавали Мередит по-добре от всеки друг. Наистина се надявам, че можете да ми помогнете, госпожице Хътън.

„Да имаш да вземаш“ — помисли си Леонора.

— Току-що ви казах, че не поддържах връзка с нея през последната година. Дори нямах представа, че е работила в „Юбанкс Колидж“. Не знаех, че живее в този апартамент, докато от полицията не ми се обадиха след злополуката.

— Без майтап? Според домоуправителя тя е използвала вашето име в договора за наем.

Леонора не каза нищо. Не за пръв път Мередит се възползваше от доброто й име и от кредитните й препоръки.

— Съмнявам се да е възнамерявала да остане за дълго — Томас огледа стаята с охлузена мебелировка и неприветлив изглед. — Вероятно просто се е нуждаела от място за подготовка и от адрес, който да използва, докато стъкми поредната си измама.

— Слушайте, наистина не зная какво да кажа. Не мога да ви помогна, господин Уокър. Дошла съм само да прибера нещата на Мередит. Възнамерявах да даря повечето от тях на един местен магазин за вещи втора ръка. Като свърша това, си отивам право у дома. Имам резервация за вечерен полет. Утре сутринта съм на работа.

— Живеете в Мелба Крийк, нали? Близо до Сан Диего?

Тя се опита да пренебрегне неприятното усещане, което се промъкна у нея.

— Добре, знаете къде живея. Това трябва ли да ме плаши?

— Не се опитвам да ви плаша, госпожице Хътън. Опитвам се да работя с вас.

— Аха.

— Имам делово предложение.

— Посочете ми причина, поради която да ви изслушам.

— Ще ви посоча две. Първата е, че ако ми сътрудничите и ми помогнете да открия парите, ще се погрижа да получите награда.

— Да се изясним. Ще ме подкупите, за да върна парите?

— За предпочитане е пред попадането в затвора за финансова злоупотреба, нали?

— В затвора? — тя инстинктивно отстъпи назад. Ренч се размърда леко в отговор — изглеждаше заинтригуван. Леонора се вцепени. — Защо ще ме арестуват? Казахте, че брат ви ще изглежда виновен, ако парите не бъдат открити.

— Нямам намерение брат ми да пострада заради злоупотребата на Мередит — каза тихо Томас. — Ако парите не се върнат в сметката преди следващата ревизия, смятам да се погрижа ченгетата да търсят именно вас.

— Как?

— Дийк е магьосник по отношение на компютрите. Аз съм доста добър по финансовата част. Не би било толкова трудно да изфабрикуваме следа от Мередит към вас.

— Към мен? — тя се втрещи. — Но аз нямам нищо общо със злоупотребата на Мередит.

— Кой знае? Може и да успеете да докажете това в края на краищата. Но междувременно ще се погрижа животът ви да стане ад. Кажете ми, как мислите, че ще реагира работодателят ви, ако научи, че ви разследват за финансова злоупотреба?

— Как смеете да заплашвате, че ще ме натопите в тази каша?

Той извади едната си ръка от джоба. Беше много едра, силна и добре оформена — ръка на мъж, който работи с инструменти и се катери по скали. Не приличаше на меката длан на бизнесмен с грижливо поддържани нокти.

Той разпери пръсти като при свършен факт.

— В случай, че не сте забелязали, госпожице Хътън, вие вече сте натопена в тази каша. Чак до прекрасните си уши.

— От къде на къде?

— Вие сте най-близката приятелка, която Мередит е имала, доколкото зная. За мен това ви прави и най-вероятната й съучастница.

— Не съм била нейна съучастница.

— Вие двете сте се познавали отдавна. Само с вас е поддържала връзка каквото и да става. Напълно сигурен съм, че с малко помощ от Дийк ще успея да ви представя за нейна съучастница.

— Боже мой, говорите сериозно, нали?

— При залог от милион и половина плюс репутацията на брат ми? Да, госпожице Хътън, говоря адски сериозно. Съдействайте ми. Помогнете ми да открия парите и двамата ще се измъкнем от тази каша, без да се налага някой да наема адвокат.

— И къде по-точно си мислите, че бих укрила подобна сума?

— В момента знам със сигурност само това, че не е в личната ви банкова сметка.

— Вие сте проверили? — зяпна тя.

— Веднага след като открих името ви в списъка с електронни адреси на Мередит.

— Как?

— Нали ви казах, брат ми разбира от компютри.

— Такова посегателство над личността е незаконно. Мога да накарам да ви арестуват.

— Без майтап? Ще трябва да го запомня за в бъдеще.

— И смеете да обвинявате мен в престъпно поведение? — изгледа го свирепо.

— Ами, преценете сама.

— Не ви вярвам — чувстваше се замаяна. — Това е направо лудост.

Той изглеждаше почти развеселен.

— Бъдете благодарна. На вас се пада лесната част. Трябва само да ми помогнете да открия парите.

— А каква е трудната част? Да ги върнете във фонда ли? — погледна го предпазливо.

— Не, това ще е лесно. Трудната част ще бъде да убедя брат си, че Мередит Спунър не е била убита.

Леонора почувства как въздухът изведнъж излетя от дробовете й. Цели три секунди гледаше вцепенена и слисана.

— Полицията не спомена нищо за убийство — изрече най-после.

— Защото не са открили никакво доказателство, което да подсказва, че катастрофата е била друго, освен нещастен случай — отвърна Томас. — Вероятно защото не е имало такова доказателство.

Струваше й се, че той е водил този разговор няколко пъти през последните дни.

— Но брат ви разглежда ситуацията по друг начин? — попита тя.

— Дийк е… — мъжът замълча, като очевидно търсеше точната дума. — Някои хора го смятат за малко обсебен от теорията си, че съпругата му, Бетани, е била убита преди година. Когато чу за нещастния случай с Мередит, веднага заключи, че убиецът е нанесъл нов удар.

— Божичко! А вие какво мислите?

Томас помълча известно време. Ренч се облегна с цялата си тежест на крака му, сякаш му предлагаше подкрепа.

Леонора си помисли, че мъжът може да подмине въпроса и ужасния му подтекст. Но за нейно учудване той поклати глава.

— Не зная — заяви най-сетне.

— Не знаете? Какво значи това? Става дума за убийство.

— Вижте, мога да ви кажа само, че когато преди година Бетани почина, не смятах, че има нещо съмнително в случилото се. Официалното заключение бе самоубийство. За съжаление то, изглежда, се връзваше с обстоятелствата, а и нямаше следи от насилие.

— Имаше ли бележка?

— Не, но това не е чак толкова необичайно.

— Обикновено близките на жертвата трудно приемат самоубийството. Нищо чудно, че брат ви търси друг отговор. Но какво го кара да мисли, че в смъртта на Мередит има нещо подобно?

— Не е много — призна Томас. — Мередит пристигна в Уинг Коув едва шест месеца след смъртта на Бетани. Двете дори не са се срещали. Но Дийк търси връзка там, където няма такава. Доколкото зная, единственото общо между Мередит и Бетани бе, че и двете прекарваха доста време в Къщата на огледалата.

— Каква е тази къща на огледалата?

— Седалището на Асоциацията на бившите възпитаници на „Юбанкс Колидж“.

— Това ли било? Работили са на едно и също място? Това ли е единствената връзка?

Той се поколеба за кратко.

— Единствената сигурна връзка.

— Не искам да обиждам брат ви, но тя е изключително несъстоятелна.

— Съзнавам това, госпожице Хътън — гласът му бе леден. — Както споменах, Дийк не може да се примири със смъртта на Бетани. Сторих всичко по силите си да разсея теориите му за престъпление. През последните няколко месеца смятах, че отбелязвам напредък. Поне изглеждаше, че превъзмогва депресията си. Но смъртта на Мередит отново пробуди подозренията му.

Тя прехвърли наум предишната му забележка.

— Почакайте, споменахте, че единствената стабилна връзка между смъртта на двете е фактът, че са работили на едно и също място. Има ли и други, по-незначителни?

— Може би — изрече бавно той. — Съществува една възможност все пак.

Очевидното му нежелание й подсказа, че не вярва напълно на теориите на брат си, но се чувства задължен да им засвидетелства известно доверие. Вероятно въпрос на лоялност към семейството. Разбираше го много добре.

— Каква? — попита тя, след като той не продължи мисълта си.

— След погребението се носеха слухове.

— Слухове?

— Местни клюки, че Бетани била под влиянието на наркотици по време на самоубийството — призна мъжът с нежелание. — Дийк и аз сме единодушни, че това би било напълно несвойствено за нея. Доколкото знаехме, никога не бе вземала опиати.

— След смъртта направиха ли й някакви изследвания за наркотици?

— Извършиха някои рутинни тестове, но нямаше причина да търсят нещо необичайно, което би изисквало много специфични и скъпи изследвания. В един малък град бюджетът на полицията и службата за медицински експертизи не позволява извършването на допълнителни тестове, освен ако няма сериозно подозрение по отношение на причината за смъртта. Тя не беше наркоманка. Дийк си задаваше въпроси за самоубийството й, но те не се въртяха около подобна теза. А и вече няма връщане назад. Бетани бе кремирана според клаузата в завещанието й.

— Смъртта на Мередит бе определена като нещастен случай. Нямаше данни да е била под влияние на наркотици или алкохол. Как се връзват с това слуховете за случая със снаха ви?

— След като новината за катастрофата стигна до Уинг Коув, се чуха клюки, че Мередит също взимала наркотици, докато живееше там.

— Невъзможно — изрече Леонора категорично.

— Невъзможно? Сигурна ли сте? — присви очи той.

— О, да. Напълно. Бог знае, Мередит си имаше пороци, но употребата на наркотици не бе сред тях. Разбирате ли, майка й се самоуби със свръхдоза.

— Хм.

Томас не добави нищо повече. Изглеждаше замислен, а Ренч имаше отегчен вид.

— Автомобилни злополуки се случват постоянно — чудеше се дали се опитва да убеди него или себе си. — А и липсва мотив за убийство.

— Не съм съгласен. Милион и половина са голяма сума. Да предположим, че Мередит наистина е имала съучастник — някой, който не е искал да дели печалбата.

Леонора имаше чувството, че пропада в черна дупка. Ставаше все по-зле.

— За последен път ви казвам, че не съм била нейна съучастница — заяви твърдо. — Не зная нищо за измамата, която твърдите, че е извършила в „Юбанкс Колидж“.

— Докажете го. Помогнете ми да открия парите, които тя си присвои.

— Вие ме заплашвате. Това никак не ми харесва.

— Предложих ви и солидна награда — напомни й той. — Можете да наречете подхода ми „поощрение и наказание“.

— Ако нямате против, трябва да довърша опаковането на вещите й.

— Което ми напомня, че искам да ви питам нещо в тази връзка.

— Какво?

— Защо именно вие дойдохте тук днес? Защо точно вие разчиствате апартамента и уреждате последните формалности от живота на Мередит Спунър?

Леонора обходи с поглед голите стени и безличната мебелировка. Трудно й бе да си представи как Мередит, винаги ослепителна и завладяваща, прекарва последните няколко дни от живота си в този прост и скучен апартамент.

В душата й се надигна тъга. Мередит имаше труден и често влудяващ характер. Където и да се появеше, създаваше неприятности. Но без нея светът щеше да бъде по-сив.

— Защото нямаше кой друг да го стори — отвърна накрая.

ВТОРА ГЛАВА

В къщата на Дийк цареше вечна нощ. Завесите на всички прозорци бяха спуснати, въпреки че ниските сиви облаци на ноемврийския следобед разпръсваха заплахата от слънчева светлина. Мракът бе нарушен единствено от призрачното сияние на компютърния екран. То се отразяваше в стъклата на очилата му със златна рамка и обливаше лицето и неподстриганата му брада с нездрава светлина.

Томас се чувстваше потиснат, докато седеше в коженото кресло от другата страна на бюрото с чаша кафе пред себе си, а Ренч се бе проснал в краката му. Всичко постигнато в борбата да изтръгне Дийк от света на компютъра бе заличено, когато чуха вестта за смъртта на Мередит Спунър. Дийк веднага се бе потопил отново в огледалния свят, в търсене на връзки и насоки, подкрепящи теорията му, че Бетани е била убита.

— Леонора Хътън се е появила в апартамента? — попита Дийк. Нетърпението му бе така очевидно, че видът му предизвикваше болка. — Точно както очакваше ти?

— Появи се. Твърдеше, че е дошла да опакова нещата на Мередит.

— Е, и? Какво стана? Ще ни помогне ли?

— Не знам — отвърна Томас.

— Какво искаш да кажеш? Нали каза, че тя е единствената ни истинска следа?

— Знам — брат му се поколеба. — Но тя не е точно каквато очаквах да бъде.

— В какъв смисъл?

Томас се замисли за впечатленията си от Леонора. Все още се опитваше да ги подреди. Бе посветил на тази задача повечето време от пътуването си обратно към Уинг Коув и голяма част от изминалата нощ, но не бе постигнал голям напредък. Както и да подхождаше към проблема, тя не се побираше в никоя категория.

— Изобщо не прилича на Мередит — отговори той. — Всъщност са пълна противоположност. Контрастни фигури. Ден и нощ.

Ако Мередит с медения си глас, напомнящ на Тексас, със златисторусата си коса и очи с цвета на лятното небе символизираше деня, то Леонора представляваше нощта.

— Добрата и лошата близначка ли? — предположи Дийк.

— Повярвай ми, тези двете не са никакви близначки.

В главата му се въртеше споменът за първото впечатление от Леонора вчера, когато се бе обърнала пред тоалетката, за да се изправи срещу него. Картината го преследваше като сън, от който не може да се отърси.

Представи си я отново и се опита да я прецени обективно. Носеше тъмнозелен панталон и зелен пуловер. Тъмната й коса бе прибрана високо на френски кок. Стилни очила с черна рамка подчертаваха зелените й очи и поразителните черти на интелигентното й лице, които го бяха очаровали по необясними причини. Дотолкова, че му бе трудно да откъсне поглед дори и за няколко секунди. Гримът й бе лек, почти недоловим. „Не изглежда като жена, която търгува с външния си вид, като Мередит“ — помисли си той.

Само пет секунди след като я бе видял, бе разбрал, че с Леонора си приличат в едно отношение. Тя бе свикнала да преследва целта си. Вероятно не се отказваше лесно, след като си я поставеше.

— Какво ти отговори за наградата? — попита Дийк.

— Нарече я подкуп. После й намекнах, че ако се намеси полицията, може да търсят парите у нея, след като е била такава добра приятелка на Мередит.

— Как го прие? — стъписа се брат му.

— Не мисля, че й хареса да я заплашват.

— Нищо чудно — Дийк се взираше в магнетично светещия компютърен екран. — Размишлявах за парите.

— Какво по-точно?

— В известен смисъл те са най-малкият ни проблем.

— За твое сведение, Дийк, когато ревизията открие, че във фонда липсва повече от милион, ще имаме голям проблем.

— Ще възстановя парите преди ревизията. Никой няма да научи, че са изчезнали.

— Ще ги възстановиш? И откъде по-точно възнамеряваш да намериш подобна сума?

— Ще закрия някои сметки.

— Как не! — отговори меко Томас. — Забрави ли, че аз съм инвестиционният ти посредник? Да пукна, ако ти позволя да си навлечеш такава загуба.

— Мога да ги възстановя. Ще изпълня няколко консултантски поръчки.

— Забрави за тях. Мередит Спунър открадна сумата. Ние ще я върнем.

Дийк се усмихна леко.

— Какво? — попита Томас.

— Нищо. Просто, като стане въпрос за намирането на липсващите пари, изглеждаш също толкова вманиачен, колкото съм аз в откриването на убиеца на Бетани.

— Въпрос на принципи, по дяволите.

— Да — отвърна Дийк. — Явно си падаме по принципите.

Томас потъна в креслото.

— Репутацията ни се носи наоколо, знаеш ли? Наричат ни „лудите братя Уокър“.

— Чух.

Известно време поседяха заедно в мрака. Ренч се протегна, понамести се и отново заспа.

— Трябва да открием парите — проговори накрая Томас, — защото това е единствената ни възможност да разберем дали си прав, че Бетани и Мередит са били убити.

— Какво е това? Да не искаш да кажеш, че започваш да вярваш на теориите ми?

— Да приемем само, че разговорът ми с Леонора повдигна някои въпроси, чиито отговори искам да науча.

— Какви въпроси?

— Нали помниш онези глупости за наркотиците?

— Какво за наркотиците? — пръстите на Дийк се свиха яростно около писалката. — Бетани не вземаше никакви наркотици.

Томас се протегна да почеше Ренч зад ушите.

— Леонора Хътън се кълне, че и Мередит не ги е употребявала.

— Без майтап? — брат му остави писалката, облегна се назад и прокара пръсти през рошавата си брада. — И все пак се носят същите слухове. Това вече е интересно.

— Да.

— Вие с Мередит бяхте доста близки по едно време — каза Дийк. — Какво мислиш за тази мълва?

Томас се поколеба. Беше малко странно да осъзнае, че би могъл да спи с една жена няколко пъти и да не знае нещо толкова важно като това дали е употребявала незаконни препарати. Със сигурност можеше да твърди само, че не ги бе използвала, докато е била с него, и че никога не бе виждал признаци да е била под тяхно въздействие.

— Не съм сигурен, но ако трябва да гадая, бих казал, че Мередит Спунър бе твърде съсредоточена върху измамите си, за да рискува да се забърка с наркотици — отвърна той най-сетне.

— Също както Бетани бе твърде съсредоточена в работата си, за да се занимава с тях. Това е още една следа, признавам.

— Добре — въздъхна Томас. — Имаме две следи. Може би. И двете прекарваха доста време в Къщата на огледалата, и за двете се носят слухове за употреба на наркотици, въпреки че няма доказателства, че са били под тяхно влияние по време на смъртта си, и всички техни познати твърдят, че изобщо не биха ги взимали.

Последва кратко мълчание.

— Няма много, за което да се хванем, нали? — попита брат му уморено.

— Не.

— Може би Леонора Хътън ще се окаже ключът към загадката — предположи Дийк.

Томас не отговори. Не бе сигурен дали иска Леонора Хътън да се окаже ключът към проблема.

По времето, когато Томас и Ренч напуснаха дома на Дийк, дъждът бе спрял, но студената влага щипеше кожата. Ниските облаци бяха надвиснали тежко и спираха и малкото светлина на краткия ден. От елите се процеждаше вода, а тревата по края на пътеката бе разкаляна. Повърхността на ледената вода в заливчето бе набраздена

от вълни, сякаш някой чудовищен обитател на дълбините се въртеше под нея в преследване на своята плячка.

Томас стисна повода на Ренч и двамата се отправиха по пешеходната алея, отвеждаща вкъщи. Кучето не се нуждаеше от каишка, но минувачите се притесняваха, ако го видеха без нея. Съчувстваше му. Хората понякога си съставяха погрешно мнение и за него. Вероятно затова с Ренч си бяха допаднали от самото начало, мислеше си мъжът. И двамата бяха невинни жертви на генетичното си наследство.

Павираната алея следваше очертанията на заливчето. По това време на деня движението бе доста оживено. Хора, които тичаха, и други, които се разхождаха, се надпреварваха за пространство. Минувачи като Томас и Ренч, които се движеха с по-бавна крачка, трябваше да отстъпят на тези, които се отнасяха сериозно към физическата си форма.

Появиха се няколко кучета на каишки. Ренч призна за равни на себе си един кафяв лабрадор и ретривър и възпитано отпрати пухкавото бяло кутре, което отчаяно желаеше да се сприятели с него.

Уинг Коув се намираше сред гъста гориста местност, която граничеше с Пъджет Саунд. При други обстоятелства, мислеше си Томас, градчето би му харесало много повече, въпреки факта, че до голяма степен бе ориентирано към академичните среди. Името на самия залив бе сполучливо избрано. Той леко напомняше по форма крилото на летяща чайка. Най-широката му част бе входът, който го свързваше с Пъджет Саунд. Градът бе разположен на далечния връх на крилото. Шепа къщи и вили бяха разпръснати по гористите склонове на хълмовете, издигащи се над водата.

Ренч водеше към тесния дървен пешеходен мост, който пресичаше заливчето в средата на крилото. Той представляваше пряк път към отсрещната страна. Маршрутът спестяваше на недотам запалените по разходките хора прехода през града или цялото разстояние до широкия мост при входа на заливчето.

Когато слязоха на другия бряг, Томас видя край пътя едно бяло комби с двойно предаване с емблемата на полицията на Уинг Коув в златно и синьо.

Разпозна седналия зад волана Ед Стовал, шеф на полицията, и му махна непринудено. Ед свали стъклото и му кимна отсечено.

— Добър вечер! — поздрави нервно той.

Беше дребен, набит, с оредяваща коса и никакво видимо чувство за хумор. Според Томас винаги изглеждаше малко пренапрегнат. Смяташе го за неосъществен командос или бивш морски пехотинец.

Освен това с Дийк бяха настроени срещу Стовал. В месеците след смъртта на Бетани неведнъж бяха кръстосвали шпаги с него.

Ед бе водил разследването. Когато го прие за самоубийство, а съдебният лекар и всички останали се съгласиха, Дийк протестира шумно. Стовал никак не бе доволен от настояването му, че в малкия Уинг Коув се разхожда неразкрит убиец.

Администрацията на колежа също не остана особено очарована от теорията на Дийк. Уинг Коув представляваше град на една компания и „Юбанкс Колидж“, като най-голям работодател в това общество, налагаше правилата. Попечителите и бившите възпитаници бяха консервативни. Според Томас администрацията на колежа бе обсебена от въпроса за репутацията, но трябваше да признае, че разбира техните възгледи за сигурността на институцията. Учебно заведение, чието име започва да се свързва с насилие, будеше притеснения у родителите, а притеснените родители изпращаха отрочетата си да учат висше образование другаде. Всяка учебна такса беше от значение за малък колеж като „Юбанкс“.

Въпреки че разбираше възгледите на Стовал и колежанското ръководство, Томас нямаше друг избор, освен да подкрепи молбата на Дийк за по-щателно разследване на смъртта на Бетани. Щом станеше напечено, братята Уокър се подкрепяха дори когато някой от тях бе убеден, че другият е прекалил.

— Здравей, Ед! — той спря до предния прозорец на колата. Ренч подуши едната гума. — Наглеждаш забързаните бегачи ли?

Полицаят не се усмихна. Никога не го бе виждал усмихнат.

— Имам кратка почивка — отвърна с присъщия си сериозен тон. — Взех си чаша кафе и дойдох да го изпия тук. По това време на деня е приятно.

Томас забеляза, че събеседникът му не гледа към него, а към хората по алеята. Проследи погледа му. Вниманието му бе съсредоточено върху жена в светъл екип, която вървеше пъргаво и решително. Изглеждаше на тридесет и пет четиридесет години, привлекателна, със сериозно излъчване. В движенията й личеше

целеустременост. Създаваше впечатлението, че преодолява някакво голямо сътресение.

Погледна отново към полицейския шеф и разгада изражението му. Всеки мъж би го разбрал. Ед бе влюбен в жената със светлия екип. За секунда дори почувства пристъп на симпатия. После си припомни, че този човек смята Дийк за побъркан.

— Приятелка ли ти е? — попита го.

— Срещали сме се няколко пъти — отговори Стовал твърде небрежно. — И двамата прекарваме доста време в „Хидън Коув“.

„Хидън Коув“ бе една от двете книжарници в града. Томас беше леко изненадан от откритието, че Ед чете книги. Без съмнение полицейски криминалета и военни високотехнологични трилъри.

— Коя е тя? — гледаше към жената.

— Елиса Кърн. Дъщерята на професор Кърн.

— Не знаех, че има дъщеря.

— Елиса ми каза, че родителите и се развели, когато била на пет години. С майка й се преместили. Дълго време не била виждала баща си. Миналата година и тя се развела. Върнала се тук, за да се сближи с баща си — Ед отпи глътка кафе и свали чашата. — Не смятам, че успява. Той има проблеми с бутилката. Единствената причина да не го уволнят, е, че е назначен безсрочно.

— Разбрах.

Всички в града знаеха, че доктор Озмънд Кърн, виден професор по математика, бавно се пропива до смърт. Бетани бе голяма негова почитателка и винаги го бе ценила високо. Професорът си бе създал името и репутацията преди близо тридесет години с работата си върху алгоритъм, която му бе спечелила престижни математически награди и която се бе оказала изключително важна за компютърната индустрия. Доколкото Томас знаеше, освен този успех нямаше никакви забележителни постижения. Но и без това не бе нужно да прави друго, освен от време на време да се появява на лекции и семинари. Както Стовал току-що бе изтъкнал, работата на Кърн над алгоритъма му бе отворила вратите на университетския рай — безсрочно назначение.

Елиса Кърн вече бе стигнала почти до колата. Ед я наблюдаваше със сериозно стоическо изражение. Томас си помисли, че напрегнатият й вид се е посмекчил. Не спря, но помаха за поздрав.

В отговор полицаят вдигна ръката си цели двадесет сантиметра.

Израз на буйна страст в стил Ед Стовал.

„Но с какво право давам преценка“ — помисли си Томас. Като че ли той самият напоследък бе обект на буйна страст.

— Хей, Ед, чу ли слуховете, че Мередит Спунър вземала наркотици?

— Чух — погледът му следеше Елиса, докато върви по алеята.

— Вчера се запознах с една доста добра нейна позната. Тя твърди, че Мередит била противник на наркотиците и не би ги използвала. Да ти звучи познато?

Ед въздъхна и отмести поглед от гърба на отдалечаващата се Елиса.

— Обсъждали сме го и преди, Уокър.

— Просто го споменах.

— Изглежда, брат ти разработва нова теория. Предай му да не си губи времето. Разследването на смъртта на Бетани Уокър е прекратено и няма да бъде подновено, освен ако не ми предоставите някакво солидно основание.

— Разбира се, Ед. Радваме се, че си благоразположен.

— Най-добре е да заведеш брат си на психотерапевт — полицаят запали двигателя. — Не е зле и ти самият да си поприказваш с такъв специалист. Май започваш да се поддаваш на фантазиите на Дийк.

Ренч реши точно в този момент да вдигне крак на предната гума на колата.

За щастие Ед не забеляза нанесената от кучето обида. Бе прекалено зает да проверява дали няма движение зад автомобила му. Подкара колата и се отдалечи по една тясна алея.

— Това беше проява на пасивна агресия, Ренч — кучето бе застанало тихо зад него и се ухили. — Добре, може би заприличвам на Дийк — добави Томас, — но поне не паркирам под дърветата край алеята, за да следя как една жена се занимава с ежедневните си спортни упражнения. Трябва да си отчаян, за да го правиш — Ренч вдигна очи към него. — Добре де, знам, че се навъртахме покрай онзи апартамент и чакахме да се появи Леонора Хътън. Онова бе съвсем различно. Беше бизнес.

Мъжът и кучето продължиха по алеята с бавни крачки, без да обръщат внимание на забързаната тълпа. Малко по-късно свърнаха

встрани и поеха по пътеката през гористия хълм към къщата сред дърветата.

Томас спря на верандата, за да изрови ключовете си и да отвори вратата. Свали каишката на кучето в малкия коридор. Съблече сакото си и го закачи в гардероба. Ренч отиде в кухнята, за да намери купичката си с вода.

Къщата бе студена. Томас остана в гостната, за да запали огъня. Когато пламъците запращяха силно, стана и тръгна между двете големи кресла пред камината към плота, зад който бе кухнята.

Всяка повърхност в стаите буквално блестеше, включително банята и входното антре. Нужни бяха няколко месеца, за да завърши работата по плочките. Понякога се питаше дали не е попрекалил.

Провери телефонния секретар за съобщения. Нямаше нито едно. Леонора Хътън не се бе обаждала.

Отвори един шкаф, от голяма торба извади кучешко лакомство и го подхвърли на Ренч. Той щастливо захруска имитацията на кокал.

— Разправят, че е добре за зъбите ти — информира го стопанинът му.

Ренч не изглеждаше загрижен за тях.

Трудно беше да обясняваш изискванията на добрата устна хигиена на куче, което бе благословено с отлични зъби. Томас се отказа от опита, отвори вратата до хладилника и влезе в любимата си стая — работилницата.

Светна лампата. По стените спретнато се нижеха редици лъскави инструменти. Клещи, отвертки, гаечни ключове — всички бяха наредени според големината и вида си. Кутии в чекмеджетата с прозорчета съдържаха прецизно сортирани гвоздеи и винтове. В ъгъла стоеше чувал с цимент, останал от последното маратонско лепене на плочки.

Той отиде до голямата дървена маса в средата на помещението и се подпря на нея до пробивния чук. В тази стая мислеше най-добре, а точно сега му се щеше да мисли за Леонора Хътън.

Ден и нощ. Противоположни огледални образи.

Бе си изградил толкова дяволски сигурна предварителна представа за предполагаемата партньорка на Мередит. Но тя го объркваше. Дори не бе опитала да го съблазни. Каза си, че не бива да

го приема лично. И все пак имаше усещането, че би било интересно преживяване. Много по-интересно, отколкото с Мередит.

За Мередит сексът бе представлявал усъвършенствано средство. Тя го бе правила с професионална компетентност. И все пак според него не бе изпитвала никакво удоволствие. Интересуваше я само крайният резултат, който нямаше нищо общо с оргазъм, както бе научил по-късно. Но като всеки добър майстор тя се бе грижила и бе поддържала тялото си като инструмент.

За известно време това го бе задоволявало. От своя страна, Мередит не го бе карала да симулира дълбочина на чувствата, каквато и двамата знаеха, че не съществува. Като се върнеше назад, бе сигурен в облекчението й от прекратяването на връзката, след като бе осъзнала, че от него няма да извлече полза за бъдещата измама.

Мередит бе изкусна измамница, професионална лъжкиня и крадла. Но като се замислеше, не представляваше загадка. Бе напълно сигурен, че е разбрал същността й.

Леонора, напротив, беше загадка.

Замисли се за нейната тайнственост и се запита дали е използвал правилните инструменти, за да си свърши работата.

— Той наистина ли те заплаши? — настоя Глория Уебстър.

Леонора изгледа баба си, седнала срещу нея на масата в ресторанта.

Баба й и дядо й я бяха отгледали от тригодишна възраст, след смъртта на родителите й при самолетна катастрофа. Дядо й Калвин бе починал преди шест години.

Глория бе на осемдесет и няколко години. Боядисваше в месингово русо накъдрените си коси с форма на шлем и никога не излизаше от апартамента си без любимото си тъмночервено червило. Предпочиташе полиестерни костюми от панталон и туника, с малка повдигната яка, прикриваща бръчките на шията. Облеклото й тази вечер бе в подхождащ на очите й оттенък на зеленото. По ръцете й проблясваха няколко златни гривни и пръстени. Нямаха особена стойност, но тя обичаше лъскави бижута.

Внучката й я считаше за модел за подражание. Когато станеше на осемдесет и няколко, възнамеряваше да се облича точно като нея. Още

преди години бе решила, че не би могла да допусне големи грешки, ако нареди живота си по подражание на бабиния си. Поне никога нямаше да скучае.

— Така ми прозвуча — отговори Леонора. — Намекна, че ако не му помогна да открие парите, ще се погрижи да бъда обвинена за измамата.

— Мислиш ли, че е говорил сериозно?

Леонора изяде една скарида, докато обмисляше въпроса.

— Да, мисля, че говореше сериозно — отвърна тя. — Изобщо не изглеждаше да блъфира.

— Прилича ми на отчаян човек.

— Отчаян? — забележката я сепна. — Не смятам, че това е правилната дума. Решителен е по-подходяща. Представи си океански лайнер — много е трудно да промениш курса му.

— О, божичко! — очите на старата жена светнаха. — Едър мъж ли е този твой господин Уокър?

— По-скоро неотклонен.

— Тъп като магаре?

— За съжаление не.

— Хм — Глория отпи от розовия ликьор и остави чашата си. — Не ми прилича на предпочитания от Мередит тип мъже.

— И аз останах със същото впечатление. Съмнявам се връзката им да е продължила дълго. Несъмнено се е опитала да го използва, за да извърши измамата, и бързо го е изоставила, когато е разбрала, че не може да го манипулира.

— Смяташ, че не е била способна да контролира Томас Уокър?

— Смятам, че никой не би могъл да го контролира, освен самия той.

Последва кратко мълчание. Леонора се зае с печения си картоф.

— Така, така, така — каза много тихо Глория.

— Какво означава това? — внучката рязко вдигна поглед от картофа.

— Нищо — отговори баба й със съмнително безгрижен тон.

— Стига — насочи вилицата си към нея. — Спри веднага. Познавам това изражение и то е напълно неподходящо в случая. Не си въобразявай разни неща, бабо.

— Няма, скъпа.

Внучката не бе доволна от този успокоителен отговор. Познаваше баба си достатъчно добре. Глория искаше тя да се омъжи. Откакто годежът с Кайл бе прекратен, бе започнала да проявява почти маниакален интерес към интимния живот на Леонора. Нагърбила се бе със задачата с такава неотложност, че понякога я плашеше.

— Смяташ ли, че Мередит наистина си е присвоила тези пари? — попита възрастната жена.

— Вероятно. Беше изкусна измамница.

— За съжаление е вярно.

— Проблемът е в това — добави бавно Леонора, — че не съм сигурна какво цели Томас Уокър.

— Самата ти каза, че искал да възстанови липсващата сума.

— Да, но може би не възнамерява да я внесе в сметките на фонда.

— Аха — Глория повдигна старателно изрисуваните си вежди. — Мислиш, че ги търси, защото той самият иска да ги открадне?

— Както лаконично подчерта, милион и половина долара са силно мотивираща сума.

— Господи, много е сложно, нали?

— Това не е всичко — Леонора направи пауза. — Дръж се. Намекна, че има някаква малка вероятност Мередит да е била убита.

Глория току-що бе отпила още една глътка вино. Закашля се, изхвърли на пръски част от нея и отпи още една, за да се подкрепи.

— Убита? — за миг сякаш бе загубила ума си. — Убита?

— Уокър намекна, че за злополуката би могъл да е отговорен евентуален съучастник. Мисля, че подозира наличието на партньор.

— Кой би могъл да бъде той?

— Аз.

— Ти? Пълни глупости! Вие с Мередит нямахте нищо общо.

— Томас Уокър не ни познава така добре като теб, бабо.

— Е, предполагам, че си права — Глория стисна устни. — Вероятно господинът е съчинил теорията за убийството, за да те сплаши и да му съдействаш.

— Кой знае? В това се състои проблемът. Не знам какво става или на какво да вярвам.

— Това бе толкова присъщо на Мередит, нали? — вметна Глория. — Да забърка каша и да остави друг да я разчиства.

След вечеря Леонора закара Глория обратно в „Мелба Крийк Гардънс“. Спря на паркинга за посетители, излезе от колата и издърпа от багажника лъскавата проходилка.

Баба й отвори вратата, докато тя разгъваше и приготвяше уреда. Заедно се отправиха към елегантно подреденото лоби на дома за възрастни хора. Жената на рецепцията ги поздрави с кимване, докато минаваха.

Качиха се в стъклен асансьор, откриващ гледка към красивия пейзаж, и се издигнаха до третия етаж. Леонора излезе и изчака баба й да насочи проходилката в правилната посока.

Застланият с килим коридор отвеждаше до няколко апартамента. До всяка врата имаше малък дървен рафт с размери колкото да побере ваза с цветя, лични джунджурии или празнична украса. Очакваше се всеки обитател да прояви творчество със своята телица. Леонора винаги се забавляваше, като забележеше, че нито една от тях не оставаше без украса. Съревнованието бе мощен стимул за всяка възраст.

В средата на коридора се отвори вратата на един апартамент. Оттам се подаде мъжка глава. Силно оредялата му коса бе снежнобяла. Изгледа ги над очилата си за четене.

— Здравей, Хърб! — поздрави го младата жена.

— Добър вечер, Леонора. Стори ми се, че видях колата ти долу на паркинга. Приятно ли прекарахте?

— Похапнахме си чудесно. Може по-късно да ми излезе през носа, но кого го е грижа? Шкафчето ми е пълно с лекарства против киселини.

— Изглеждаш много добре, Глория — каза старецът. — Това зелено ми харесва. Подхожда на очите ти.

— Зарежи комплиментите, Хърб. Няма да спечелиш нищо с тях. Довърши ли статията си?

— Да, по дяволите! — отвърна той. — Никога не пропускам сроковете, за разлика от някои мои познати.

— Е, нали знаеш, че Ирма си имаше извинение миналата седмица. Племенникът й от Денвър й беше на гости.

— И какво от това? И моята племенница дойде да ме види преди две седмици. Въпреки това успях да довърша статията си.

— Този път Ирма написа чудесен пътешественически материал — увери го Глория. — Подробен списък с хотелите в Лас Вегас, които имат ръкохватки в банята и достъпни за инвалидни колички игрални маси. Аз завършвам с остра редакционна статия, изтъкваща неприятните въпроси.

— Кои са неприятните въпроси? — погледна я Леонора.

— Защо луксозните хотели винаги определят онези стаи, които трябва да са достъпни за хора с инвалидни колички, в дъното на коридорите, колкото се може по-далече от асансьорите. И защо тези стаи са все с най-лошия изглед.

— Добри въпроси наистина — съгласи се внучка й. „Глорияс Газет“, електронното списание, основано от Глория преди няколко месеца, след като бе завършила поредица от компютърни курсове, за възрастни хора, пожъна бурни успехи. Списъкът с абонати се увеличаваше ежедневно, тъй като все повече потребители на години влизаха в мрежата.

— Е, Хърб, каква е най-важната тема в рубриката „Попитайте Хенриета“ тази седмица? — полюбопитства Леонора.

— Милисънт от Портланд ми разказва в електронното си писмо, че семейството й я притиска да им предаде ключовете от колата си. Казва, че не е сигурна дали е готова да се откаже от шофирането, но натискът на родните я смазва. Освен това една нейна приятелка катастрофирала наскоро. Това я изплашило.

— Труден проблем — коментира Леонора.

— Не — отвърна Хърб. — Никак не е труден. Напомних й колко пари ще спести, ако се откаже от колата си. Доста скъпичко ти идва да имаш кола в гаража, като сложиш застраховки, бензин и всичко останало. Казах й, че може да отдели същата сума за такси, че даже и ще й остане.

— Бива си те, Хърб! — възхити се Леонора. — Наистина си те бива.

— Зная — отговори той и изгледа съсредоточено Глория.

— Не си въобразявай разни неща — сряза го тя.

— Знаеш какво искам.

— Не още, Хърб. Продължавам да го обмислям.

— По дяволите, заслужавам да поставиш името ми над рубриката за съвети — настоя възрастният мъж. — Писна ми хората да пишат на „Попитайте Хенриета“. Би трябвало да се обръщат към рубриката „Попитайте Хърб“.

— Няма същото звучене — обясни Глория.

— Кого го е грижа за звученето? Това е въпрос на журналистически принципи.

— Казах ти, че го обмислям — Глория задвижи проходилката и се отдалечи по коридора. — Да вървим, скъпа! — обърна се тя към Леонора. — Късно е. Хърб има нужда от сън.

— Да, по дяволите — извика той след нея. — Не съм се наспивал добре от двадесет години. Сънят няма нищо общо с това. Искам името си над проклетата рубрика.

— Лека нощ, Хърб! — каза тя, без да се обръща. Завиха по коридора и спряха пред една врата. Леонора изчака, докато Глория извади ключа от чантата си.

— Знаеш ли, мисля, че Хърб си пада по теб, бабо.

— Ха. Всички водещи на рубрики си приличат. Биха сторили какво ли не, за да видят името си под заглавието.

Леонора шофираше към дома си през благоуханната южнокалифорнийска нощ. Мелба Крийк бе приятно градче в близост до предградията на Сан Диего. Беше се преместила тук преди няколко години, когато й предложиха работа в библиотеката на „Пиърси Колидж“ — малък колеж за хуманитарни науки, разположен наблизо. Глория я бе последвала след смъртта на Калвин.

Известно време бяха живели в съседни апартаменти в една сграда, но след две ужасни падания, след които с часове бе лежала безпомощно на пода във всекидневната, Глория бе избрала сигурността на дома за възрастни хора „Мелба Крийк Гардънс“, където всички стаи бяха снабдени със звънци за помощ, а баните — с ръкохватки, и персоналът беше на разположение двадесет и четири часа. Да не говорим пък за постоянните занимания, включващи какво ли не — от ежедневни игри на бридж до водна аеробика и компютърни курсове.

Глория твърдеше, че е предприела тази стъпка, защото така я устройва, но младата жена знаеше, че го бе сторила заради нея. Не можеше да отрече огромното облекчение от възможността да работи или да напусне града за няколко дни, без да се тревожи дали баба й няма да падне отново или да се разболее, а наоколо да няма кой да й окаже помощ.

Леонора забеляза мигащата лампичка на телефона още от вратата. Първо си помисли, че Томас Уокър се е обадил да провери как действа подходът му „поощрение и наказание“. Адреналинът й се покачи, разтрепери се необяснимо.

С удоволствие би му казала, че подходът му изобщо не действа. Всъщност очакваше този момент с огромно нетърпение.

„Права бях, че ще се обади пръв“ — помисли си тя. Обзе я усещане за триумф.

Престана да трепери веднага след като чу познатия глас на бившия си годеник.

„Лео? Кайл се обажда. Скъпа, имам чувството, че избягваш обажданията ми…“

— Много си прозорлив.

„Трябва да поговорим, Лео. Важно е. Имам добри шансове да получа безсрочно назначение в катедрата по английски език и литература тази година. Има само една съвсем дребна подробност. Приятелката ти, Хелена Талбът, е член на комисията. Знаеш какво е отношението й към мен заради миналогодишните събития. Но мисля, че можем да уредим нещата, ако й се обадиш и й кажеш, че не бях отговорен и че ни най-малко не ме виниш…“

Натисна бутона за изтриване. Други съобщения нямаше.

Томас Уокър не се бе обадил, за да я притисне. Нямаше защо да се чувства така… така обезсърчена. Играеха си на тактика, а не на съблазняване, за бога.

По дяволите. Сега пък си мислеше за секс. Какво я бе накарало?

Сексът бе последното нещо, за което да се сети тази вечер. Но не бе така.

Томас не се обади и на следващата вечер. Вместо да се чувства облекчена, ставаше все по-неспокойна. Нещо й подсказваше, че той не

е от хората, които се отказват лесно. Просто изчакваше, докато напрежението съсипе нервите й.

Но тя нямаше да направи първата стъпка.

Два дни по-късно се събуди от неспокойния си сън уморена и кисела. Направи си чаша силен зелен чай „Драгън Уел“ и едва след това включи лаптопа, за да провери електронната си поща.

Имаше само едно съобщение.

От Мередит.

Озаглавено бе: „От гроба…“.

Все едно чуваше как Мередит се смее: „ха-ха-ха“, докато го пише.

„Лео,

Ако четеш това писмо, значи съм мъртва. Неприятна работа. Погрижих се да ти бъде изпратено, ако ме няма да го отменя. Тръпки те побиват, нали? Най-силно ме безпокои фактът, че баба ти беше права, като казваше, че ще свърша зле. Дано съм си отишла в блясъка на славата.

Ще карам накратко. С това писмо ти завещавам всичко, което притежавам на този свят. А то е около милион и половина. Не е зле за дребна риба като мен, нали? Най-голямото ми постижение!

Наследството си ще намериш в една сметка в карибска банка. Тъй като електронната поща не е най-сигурното средство за комуникация, няма да напиша вълшебния номер, необходим за достъпа до сметката. Ще получиш ключ от сейф. Освен номера на сметката, в кутията има още две неща.

Един съвет. Има някои хора, които страшно ще се ядосат, когато разберат какво съм извършила напоследък. (Голяма новина, няма що.) Ако някой дойде и пита за мен, просто кажи, че не си ме виждала, откакто съсипах годежа ти. Между другото, все още смятам, че ти направих

огромна услуга. Досега Кайл щеше да ти е изневерил с някоя друга. Повярвай ми, познавам мъжете.

И още нещо, ако по някаква причина нещата се объркат, свържи се с един човек на име Томас Уокър. Можеш да го откриеш на номера по-долу. Бяхме близки известно време и ако е открил какво съм сторила, ще е наистина вбесен. Някои мъже нямат чувство за хумор, нали знаеш? Въпреки това е от рядка порода — мъж, на когото можеш да имаш доверие.

Надявам се от време на време да си спомняш за мен. Знам, че създадох някои неприятности, но преживяхме и хубави мигове, нали? Съжалявам, че нямахме възможност да се сбогуваме.

С обич,
Мередит“

Леонора дълго се взира в посланието. Продължаваше да го гледа, когато на вратата се позвъни.

Куриерът й подаде плик. Подписа се, занесе го в преддверието и го отвори. В него имаше ключ за банков сейф и адреса на една банка в Сан Диего.

Стигна до банката, когато отваряха.

Час по-късно набра номера на Томас Уокър.

Той вдигна на второто позвъняване.

— Уокър.

— Трябва да поговорим — каза Леонора.

ТРЕТА ГЛАВА

Тя се бе обадила. Крайно време беше.

Облекчението му се смеси с бурна радост. Миналата нощ не можа да мигне, разтревожен от въпроса дали не си бе направил грешно сметката. Не бе сигурен дали би издържал на чакането повече.

Но Леонора Хътън бе изгубила търпение и се бе обадила първа. Беше спечелил.

Отпусна се във въртящия се стол, със слушалката до ухото си, и се взря с невиждащ поглед в борсовите индекси на екрана на компютъра си. Току-що бе седнал да си изкара ежедневната прехрана, когато телефонът бе звъннал.

Преустройството на къщи бе негова страст, но беше труден начин да печелиш прилично, особено ако влагаш толкова майсторлък и материали, колкото той обичаше да влага. Имаше набито око за архитектурния гръбнак на къщите и при покупката им се придържаше към трите основни закона на недвижимото имущество — разположение, разположение, разположение. Въпреки това рядко правеше добра сделка при продажбата им. Имаше късмет, ако покрие разходите си и спечели няколко хиляди.

Солидните доходи печелеше по лесния, поне за него, начин — чрез инвестиции.

Първата си сериозна инвестиция бе направил при продажбата на една от преустроените си къщи и бе използвал печалбата, за да участва в подпомагането на малката софтуерна фирма на брат си. Две години по-късно тя бе купена от един от големите играчи в опит да придобие революционната защитна програма на Дийк.

Двамата Уокър бяха загърбили сделката със съвсем нов поглед над живота, с перспективата на млади хора, които можеха да си позволят да се пенсионират, преди да са навършили тридесет.

Томас бе избрал да изучава борсите, за да бъде сигурен, че новопридобитото им състояние няма да се пропилее. Дийк отново се

бе заел с учение, получи няколко страхотни научни степени и прие поста на професор в катедрата по информатика на „Юбанкс Колидж“.

Той смяташе, че брат му има почти паранормални способности за печелене на пари от стоковата и фондовата борса. Томас не разбираше от паранормални явления, знаеше само, че го бива да предвижда тенденции на борсата. С помощта на някои програми, които Дийк бе разработил в съответствие с изискванията му, бе станал още по-добър. Напоследък му бяха нужни само два часа на ден пред компютъра, за да актуализира пакета с акции и да задвижва нещата.

През останалото време бе свободен да си играе със своите инструменти.

— Радвам се, че решихте да ми съдействате — каза той на Леонора. Внимаваше гласът му да не издаде задоволството, което изпитваше. — Имате ли нещо против да попитам защо се осмелихте да се обадите?

Изтегналият се на пода до бюрото Ренч рязко вдигна глава и го погледна много съсредоточено. Може би не бе успял съвсем да овладее гласа си.

— Дълга история — отговори Леонора. — Казано накратко, Мередит твърди, че мога да ви се доверя.

— Мередит е мъртва — смрази се той.

Ренч се изправи и положи глава в скута му. Протегна се разсеяно да го почеше зад ушите.

— Тази сутрин получих на електронния си адрес нещо като писмо със закъснител, представляващо завещание и признания — поясни тя. — Писала го е, преди да почине, и се е погрижила да ми бъде изпратено, ако нещо й се случи.

Томас си наложи да преброи до две, преди да проговори:

— Намеква ли, че е в опасност?

— Не, мисля, че просто е взела предпазни мерки. Изпипване на подробностите. Мередит се справяше много добре с тях — за няколко мига в слушалката се възцари тихо бръмчене. — Но може и да се е тревожела за нещо.

— Защо мислите така?

— В писмото си казва, че ако нещата се объркат, трябва да се обадя на вас.

— Хм. Защо ли?

— Мередит имаше силна интуиция.

— Така ли? — той погали мускулчетата зад клепналото ухо на Ренч. — Ще ви се доверя. Не я познавах много добре.

— Но сте спали с нея.

— Както казах, не я познавах много добре.

— Спите ли с много жени, които не познавате добре?

— Не — реши да не задълбочава нещата. За разлика от Мередит, явно не притежаваше силна интуиция. Но дори и за него бе очевидно, че точно тази насока на разговора ще ги отведе до задънена улица.

Последва кратко, напрегнато мълчание.

— Мисля, че зная къде са вашите милион и половина — съобщи Леонора след малко.

Без да се усети, бе станал от стола. Ренч седеше на хълбоците си с вдигната в израз на внимание глава.

— Къде са? — попита Томас.

— В една сметка на Карибите.

— Ясно. Тя беше много умела измамница, нали?

— Боя се, че да — каза Леонора след кратко колебание. — Съжалявам. Мередит вършеше много дребни кражби.

— Когато става дума за милион и половина, изразът „дребни кражби“ не е подходящ.

— Не, не е.

— Имате ли достъп до тази сметка?

— Да, така мисля. Оставила ми е номера й.

Той застана до прозореца с изглед към заливчето.

— Щом имате номера, ще мога да прехвърля сумата в сметката на фонда, без никой да разбере.

— Ами, мисля, че точно това трябва да обсъдим по-подробно.

По дяволите! Знаеше си, че няма да е толкова лесно. Мередит бе крадла. Не трябваше да го забравя. Крадците се сдушаваха с крадци или поне с хора с не особено висок морал и етични норми.

— Ако се тревожите за наградата си — започна той, — бъдете спокойна. Ще се погрижа да получите парите.

Леонора прочисти гърлото си. Стори му се, че събира кураж за следващата си реплика.

— Нямах точно това предвид — отговори тя.

Той се хвана за дървената рамка на прозореца с една ръка и се приготви да преговаря.

— Как ви звучи сумата от петдесет хиляди? — попита със спокоен тон. — Придружена от гаранцията, че името ви няма да бъде споменавано в никакви разговори, свързани с измамата, в случай че някой полицай или адвокат например се натъкне на нея в бъдеще.

— Не!

Отказът бе изречен бързо. Твърде бързо. В гласа й не се долавяше никакво колебание. Това го разтревожи. Тя работеше като университетска библиотекарка, а знаеше със сигурност, че семейството й не е от заможните. Бе проверил чрез компютъра. Имаше само една баба, която живееше от социални осигуровки, малка пенсия и дохода от някакви дребни инвестиции. Петдесет хилядарки би трябвало да се сторят чудесна сума на всеки в положението на Леонора. Е, разбира се, не можеха да се сравняват с милион и половина.

Тя играеше на едро.

— Предложението е добро — продължи той. — Най-доброто, което ще получите. Мередит ви е казала да ми се доверите, помните ли? Вслушайте се в съвета ми, госпожице Хътън. Не искате да задържите парите в тази сметка.

— Не искам ли? — звучеше почти развеселена.

— Не.

— И защо не?

— Защото ще ви преследвам до края на света. Обещавам, че ще ви вгорча живота.

— Вярвам ви — отвърна му сухо.

— Хубаво.

— Вижте, господин Уокър, не става дума за парите.

— Напротив. Винаги става дума за пари.

— Ако наистина вярвате в това, значи сте водили много ограничен и изключително безсъдържателен живот.

Назидателният й тон го подразни.

— Добре — отговори той. — Щом не са парите, тогава какво?

— Казахте, че според брат ви жена му е била убита и че той вижда някаква вероятна връзка със смъртта на Мередит.

— Нека не замесваме Дийк. Неговите хипотези за смъртта на Бетани нямат нищо общо с нашите преговори.

— Не съм сигурна — възпротиви се тя.

— Какво?

— Освен номера и местонахождението на сметката намерих още две неща в сейфа на Мередит — съобщи Леонора тихо.

— Какво, по дяволите, целите с това?

— Едното нещо е книга, озаглавена „Каталог на старинните огледала в колекцията на Къщата на огледалата“. На повече от четиридесет години е. Съдържа доста черно-бели снимки на огледала.

Той се замисли.

— Мередит трябва да я е взела от библиотеката в Къщата на огледалата. Чудя се защо ли?

— Нямам представа. Не се интересуваше от старинни огледала, доколкото зная. В кутията имаше още нещо. Един плик. Съдържа фотокопия на стари изрезки от статии за някакво отдавнашно убийство.

— От преди колко време? — обзе го ледено предчувствие.

— Било е извършено преди тридесет години в Уинг Коув.

— Тридесет години? Почакайте, да нямате предвид убийството на Себастиан Юбанкс?

— Да. Знаете ли нещо за него?

— Ами да. В нашия град то не е тайна. Всъщност е нещо като местна легенда. Той е бил син на Натаниъл Юбанкс, основателя на фонда на „Юбанкс Колидж“. Разправят, че баща му бил гениален, но много ексцентричен. Самоубил се. Синът му Себастиан също бил много умен. Математик и ексцентрик от висша класа. Застреляли го една вечер в Къщата на огледалата преди около тридесет години. Убийството така и не било разкрито.

— Това ли е? Това ли е всичко, което знаете?

— Какво още трябва да зная? Станало е преди десетилетия и както ви казах, така и не са заловили убиеца. А и вече никой не го е грижа за случилото се. Себастиан е бил последният член на семейство Юбанкс. Казвате, че Мередит е имала някакви изрезки за тази история?

— Да.

— Защо, по дяволите, се е интересувала от старо убийство?

— Нямам представа — отговори меко Леонора. — Но може и Бетани Уокър да се е интересувала от него.

— Какво значи това? — скова се той.

— Изрезките бяха поставени в плик с печат, надписан с името и адреса на Бетани Уокър в катедрата по математика в „Юбанкс Колидж“.

Известно време той просто се взираше в обвития в мъгла залив и се опитваше да осмисли тази информация.

— Мередит трябва да се е добрала до някои канцеларски принадлежности на Бетани. Не зная как е успяла. Разчистихме кабинета й. Дийк изгори всички неизползвани материали, носещи името и адреса й.

— В сейфа имаше кратка бележка от Мередит. Пише, че е открила изрезките заедно с книгата в Къщата на огледалата. Казва, че възнамерявала да ги изпрати на теб и брат ти, след като се измъкне далече от вас, на Карибите.

— Открила ги е?

— Очевидно.

— Къде?

— Не зная. В бележката не пише. Просто някъде в Къщата на огледалата.

— Хм — той потропваше с пръст по перваза на прозореца и търсеше връзката. В момента не виждаше такава. — Добре, изпратете ми ги. Ще видя дали говорят нещо на Дийк. Да се върнем към предишния въпрос.

— Моята награда? Забравете я. Не се интересувам от парите ви, господин Уокър.

— А от какво, госпожице Хътън?

— Интересува ме кой е убил Мередит.

— Кой я е убил? — за миг му се стори, че не е чул правилно. — Какво е това, по дяволите? Не си ли спомняте, че тя загина при единична катастрофа в Лос Анжелис?

— Вече не вярвам в това — заяви твърдо Леонора. — Не и след слуховете, че е употребявала наркотици, и след като открих тези изрезки в плика с името на Бетани Уокър. Не и след като ми казахте, че брат ви е заключил, че Бетани е била убита, а смъртта й също била свързана със слухове за наркотици.

— По дяволите!

— Нещо става там, в Уинг Коув. Смятам да разбера какво.

— Чудесно. Искате да си играете на частен детектив? Моля! Живеем в свободна страна. Мен ме интересува само номерът на онази сметка. Кажете ми какво искате в замяна на информацията и можем и двамата да върнем живота си в руслото.

— Да, но всъщност не е толкова просто — внимателно започна тя. — Боя се, че в замяна на номера искам вашата помощ.

— Моята помощ? Какво очаквате да направя?

— Нужно ми е съдействието ви, господин Уокър. Вие познавате Уинг Коув, а аз не.

— Слушайте ме внимателно, госпожице Хътън. Отговорът е не просто „не“, а „не, по дяволите“. Ясно ли е?

— Мислех, че номерът на сметката на Карибите е важен за вас.

— Вие сериозно ли се опитвате да ме изнудвате?

— Да! — тя прочисти гърлото си отново. — Предполагам, че може и така да се каже. А сега ще обсъдим ли подробностите?

— Какви подробности?

— Ами, нужно ми е прикритие.

— Прикритие. Така. Да имате някакви блестящи идеи, Мата Хари?

— Мисля, че споменахте библиотека в Къщата на огледалата — изрече бавно Леонора.

— Забравете за това. Не й е нужен библиотекар. Никой не ползва старата библиотека. Тя съдържа само книги, събирани от Натаниъл Юбанкс преди години. Всички се отнасят до старинните огледала.

— Описани ли са в каталог?

Припомни си миришещата на мухъл библиотека на втория етаж на сградата. Беше я виждал само веднъж, когато Дийк го бе развел набързо. В единия й край имаше малък кабинет. В него се намираше старинна картотека с множество малки чекмеджета.

— Мисля, че да.

— В картотека или компютър?

— Картотека. Нали ви казах, никой не е ползвал тази библиотека от години.

— Мисля, че е време каталогът да бъде актуализиран и публикуван в Интернет, а вие?

Въпреки раздразнението си започваше да осъзнава някои възможности. Къщата на огледалата бе една от малкото стабилни

връзки между двете мъртви жени. Мередит бе открила книгата и изрезките някъде в нея и по някаква причина е била убедена, че той и Дийк трябва да ги видят. Сигурно са важни, макар че не виждаше точно защо.

Колкото и да му бе неприятно да си признае, Леонора и Дийк може и да бяха прави. Едно бе сигурно — нещата нямаше да затихнат от само себе си. Уверен беше в това.

— Може и да успея да уредя нещо — изрече бавно той.

— Отлично.

Неприкритата радост в гласа й го накара да стисне зъби. Мислеше си, че е спечелила.

— Преди да задвижим нещата — каза той, — има нещо, което трябва…

— Нужна ми е квартира — прекъсна го тя.

Томас отново прибягна до двете секунди за размисъл. Изникваха още възможности.

— Наскоро купих за преустройване една къща с изглед към заливчето. Стабилна и стегната е. Ще свърши работа.

— Чудесно.

— Преди да сключим сделката — започна решително той, — имам едно условие.

— Какво е то? — въпросът прозвуча безгрижно заради победата й.

— Ако решите да дойдете и да си играете на детектив, ще трябва да се съобразявате с моите правила.

— За бога, господин Уокър! Защо да се съгласявам с условие, което ви прави шеф?

— Защото, ако не го приемете, ще дойда в Мелба Крийк и ще измъкна номера на сметката на сила.

— Подала си молба за напускане? — Глория остави настрани жълтия бележник, в който си водеше записки относно статията за хотела, и я погледна над очилата си за четене. — О, божичко! Смяташ ли, че е разумно?

— Не, но нямах голям избор.

Леонора вдигна двете чаши със зелен чай „Хоича“, които току-що бе приготвила в малката функционална кухня в апартамента на баба си, и ги отнесе до масичката край прозореца. После седна срещу възрастната жена. В средата на масата седеше чиния маслени бисквити, направени от Глория.

— Бристъл не би ми разрешил продължителен отпуск, освен ако не изтъкна много основателна причина — поясни Леонора.

— Каква по-точно?

— Раждане.

— Ясно. Е, сигурно не е било лесно с такова кратко предизвестие.

— Не мислех, че ще приеме и идеята да се правя на Шерлок Холмс — Леонора си взе една от вкусните маслени бисквитки. — Добрата новина е, че според него ще мога да кандидатствам за стария си пост, щом приключа с личните си дела.

— Много мило от негова страна — Глория отпи от чая си. — Казваш, че Томас Уокър се е съгласил да ти помогне?

— Не е особено ентусиазиран от сделката, но я прие.

— Хм.

— Какво „хм“? — попита Леонора, докато поднасяше бисквита към устата си.

— От сведенията ти за твоя господин Уокър добивам впечатлението, че не би се оставил да го изнудват, освен ако не съвпада със собствените му планове.

— Не е „моят“ господин Уокър — отхапа решително от ронливата бисквита и задъвка мрачно. — Бил е такъв за Мередит.

— Доколкото разбрах, за кратко.

— Никой от нейните мъже не се задържаше дълго.

— Вярно е. Но все пак фактът, че е пожелал да ти помогне с прикритието, ме кара да се питам за личните му подбуди.

— Казах ти, че брат му Дийк очевидно си задава множество въпроси за смъртта на съпругата си миналата година. Смята, че има някаква връзка със злополуката с Мередит. Подозирам, че Томас възприема плановете ми като възможност да поднесе на Дийк някои отговори.

— С други думи, тъй като ти настояваш да се замесиш, Томас Уокър е решил да се възползва от теб.

— Мисля, че в общи линии това обобщава ситуацията — Глория се усмихна. — Не започвай пак, бабо.

— Знаеш ли, скъпа, когато заговориш за твоя господин Уокър, очите ти заблестяват.

— За последен път ти казвам, че той не „моят“ господин Уокър, а този израз в очите ми е породен от изключителна предпазливост, не от страст.

— Боя се, че при теб, скъпа, тези две неща са неразделни. Но някой ден ще трябва да рискуваш. За съжаление, така стоят нещата.

— Аз рискувах, не помниш ли?

— С професор Делинг? Глупости. С него не предприе никакви сериозни рискове. Сякаш просто си потопи пръстите във водата, но така и не се гмурна истински.

— Дори и да намирах Томас Уокър за интересен — сбърчи нос Леонора, — уверявам те, че оценката му за мен не е особено висока.

— Това може да се промени.

— Нещо ми подсказва, че не си мени мнението много често.

Загледа се през прозореца към градината. Сутрешният час по гимнастика точно започваше. Три редици възрастни хора, облечени в спортни екипи, бяха застанали пред енергична млада жена в прилепнало трико. Инструкторката беше руса, също като Мередит.

— Животът й бе толкова тежък, а свърши така рано — изрече Леонора тихо. — Това се казва да си роден под нещастна звезда.

— Тя беше крадла и изкусна измамница, скъпа. Сама си навличаше голяма част от лошия късмет.

— Това е едно от нещата, които харесвам у теб, бабо. Имаш дарбата да поставяш нещата в перспектива.

— За съжаление това умение се добива само с възрастта.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Леонора седеше до Томас в затъмнената всекидневна на брат му и се опитваше да прикрие смущението си. Беше й казал, че Дийк страда от някакъв вид депресия, но не бе подготвена за подробностите. С рошавата си брада, с дългата си несресана коса и смачкани дрехи мъжът приличаше донякъде на трол, седнал пред неприятната светлина на компютъра.

В тъмната къща цареше всеобхватно усещане за тъга. Побиваха я тръпки от всички спуснати щори.

Лесно можеше да си обясни мнението на местните хора, че Дийк се е побъркал.

Най-много я успокояваше фактът, че Ренч приема нещата за нормални. Кучето се бе проснало на пода с нос между големите си лапи и излъчваше пълно безразличие към обстановката.

Отмести поглед към седящия до нея Томас. Помисли си, че изглежда привикнал към мъртвешката атмосфера. Но за разлика от Ренч се тревожеше. И то основателно, смяташе тя. Дийк Уокър не ставаше за рекламно лице на Националния месец на психичното здраве.

— Имам добри предчувствия за пребиваването ти тук, Леонора — заяви искрено Дийк. — Като че ли си нещо подобно на катализатор. Надявам се да си в състояние да ни помогнеш да пораздвижим нещата или да ни представиш различна гледна точка.

— Покажи му книгата и изрезките — предложи Томас.

— Добре — зарови в чантата си, намери книгата и фотокопията и ги остави на бюрото. — Мередит пишеше в бележката си, че искала вие с Томас да ги видите.

Дийк намести очилата си на носа и придърпа книгата и изрезките. Дълго разглежда плика с името и адреса на покойната си съпруга.

— Вероятно Бетани е направила тези фотокопия и ги е поставила в плика — каза той. — Не мисля, че някой друг би имал достъп до

канцеларските й принадлежности, камо ли да ги използва.

— Въпросът е защо — Томас протегна краката си и се отпусна още повече в стола. — Не може да е имала причина да се интересува от убийство, извършено преди тридесет години.

— Може би е предизвикало професионалното й любопитство — предположи Леонора. — Жертвата е бил математик, в края на краищата.

— Но едва ли е бил изтъкната фигура в своята област — поклати рошавата си глава Дийк. — Бил е просто младши член на факултета, когото вероятно са взели на работа, защото е бил син и наследник на Юбанкс.

— Наследник? — Леонора се намръщи. — Не бях помислила за финансовата страна на въпроса. За много пари ли е ставало дума? Някой забогатял ли е след смъртта на Себастиан?

— Юбанкс не остави наследници — отговори Томас. — Парите му са отишли във фонда на колежа. Това е всеизвестен факт в местната история. Предполагам, че на никого не би му хрумнало, че някой от попечителите би могъл да го убие, за да ускори нещата, но мисля, че не е невъзможно.

— Дори и да се е случило, защо би заинтригувало Бетани? — попита Дийк меко. — Тя се интересуваше само от работата си. Не мога да си представя, че си е направила труда да разследва подробностите около отдавнашно убийство дори и да е имала някакви подозрения.

— Да предположим, че е разкрила част от информацията по това старо дело — каза Томас и изпъна пръстите на ръцете си. — Сигурен съм, че би го споделила с теб, Дийк.

— Разбира се — навъси се брат му. — Няма логична причина да не ми каже.

— Разгледах този каталог на старинни огледала от колекцията на Къщата на огледалата, но не видях никакви бележки — Леонора погледна към Дийк. — Единственото странно нещо е, че някой е оградил в кръг със синьо мастило една от илюстрациите. Който го е сторил, трябва да е бил много стар, много млад или пиян. Линията е доста крива.

— На коя страница? — Дийк разгърна книгата.

— На осемдесет и първа.

Той прелисти страниците към края на каталога и спря. Взира се дълго в снимката, сякаш се опитваше да чете руни.

— Мастилото не е избледняло — каза най-накрая. — Каталогът е бил съставен преди около четиридесет години, но снимката трябва да е оградена наскоро.

— Познаваш ли огледалото? — попита Леонора. Знаеше точно как изглежда на илюстрацията. Бе я разглеждала много пъти в опита си да разбере кое я прави толкова важна.

Старинното огледало на нея бе осмоъгълно, изпъкнало, типично за стила, популярен в началото на деветнадесети век. Рамката му бе изработена от масивно сребро и изобразяваше различни митични същества. По края на потъмнялата огледална повърхност се виеха изображенията на грифони, дракони и сфинксове. Най-отгоре бе кацнал феникс с разперени криле.

— Не — поклати глава Дийк. — Но аз и не съм обръщал много внимание на старите огледала в сградата. Не си падам по антики.

— Нито пък Бетани — вметна Томас. — Не мога да си представя, че тя е оградила тази илюстрация.

— Предполагам, че е възможно Мередит да е изрисувала кръга около снимката — изрече колебливо Леонора. — Но защо?

— Много от тези стари огледала са доста ценни. — Челюстта на Томас се стегна. — Може да е възнамерявала да открадне едно-две на излизане.

Леонора му отправи презрителен поглед.

— Това е нелепо. Мередит не се занимаваше с продажба на антики — спря и после бавно въздъхна. — Освен това вниманието ѝ е било съсредоточено върху парите от дарителския фонд. Не бе човек, който си позволява да се разсейва.

— Не съм чул да е изчезнало някое огледало — каза разсеяно Дийк.

— Как бихме разбрали дали Мередит или някой друг не е отмъкнал две-три от тях? — рязко попита Томас. — Всяка стая или коридор в онази стара сграда са пълни с огледала. Съмнявам се някой да би забелязал липсата и на дузина от тях. Особено ако са били свалени от стените на някои от неизползваните стаи на третия етаж или от тавана.

— Така е — Дийк намести леко очилата си и бавно заразгръща книгата. — Ще трябва да направим пълна инвентаризация, за да разберем дали някои огледала не са откраднати. Няма да е лесно.

— А би било и загуба на време — добави Томас. — Може да отнеме дни, даже седмици да организираме и да извършим инвентаризацията, и то, при положение че успеем да получим съгласието на попечителите. А и какво би доказала липсата на няколко огледала? Каталогът е съставен преди четиридесет години. Кражбата би могла да бъде извършена във всеки момент от публикуването му насам.

— Това е възможен мотив — Дийк свали очилата си и потупа книгата с показалец. — Както току-що изтъкна, някои от онези огледала са много ценни.

— Спокойно — отвърна брат му. — Става дума за убийство. Никой не убива хора заради старинни огледала.

— Убийства стават по какви ли не глупави причини — изръмжа Дийк.

Леонора изчака секунда.

— Като наркотици например — вметна тихо. И двамата я погледнаха. — Това е една от връзките между Мередит и Бетани, не помните ли? — разпери пръсти на бюрото. — Слуховете за употреба на наркотици.

— Глупости! — отговори Дийк. — Бетани никога не би взела такива боклуци.

— Мередит също. Бих се заклела — изгледа братята подред. — Знаете ли източника на слуховете, разпространени след смъртта на двете?

— Ед Стовал ги спомена — Томас се свлече в стола си. — Когато го притиснах за Бетани с настояване за подробности, каза, че чул историята от едно хлапе, което прибрал за притежание на марихуана. Разправяше, че малкият не знаел нищо сигурно. Само споменал клюката, която се носела наоколо за някакъв дизайнерски наркотик, нов халюциноген, който се появявал от време на време през последните няколко години.

— Халюциноген? — повтори Леонора.

— Нещо, което наркоманите, изглежда, наричали „С и М“ — поясни Томас.

— Като съкращение от садомазохизъм ли? — намръщи се тя.

— Не, от Smoke and Mirrors[1]. Ед твърдеше, че така го нарекло хлапето. Думите му нямаше как да бъдат потвърдени.

— Бетани не използваше наркотици! — яростно изрече Дийк.

— По-кротко, Дийк — успокои го тихо брат му. — Никой не твърди обратното. Дори Стовал.

— Той е идиот.

— Не мисля — възпротиви се Томас. — Определено е задръстеняк, но това сигурно е положителна черта за ченге.

— Как точно се е самоубила Бетани? — попита Леонора.

— Скочила в една пропаст от „Клиф Драйв“ — отвърна й тихо.

Тя разглеждаше ръцете си.

— Известно е, че под въздействието на халюциногени някои хора смятат, че могат да летят. Човек може да скочи от някоя скала или да се блъсне с колата под тяхно влияние.

— Но всички сме сигурни, че Бетани и Мередит не биха използвали наркотици, нали! — припомни й Томас. — А в това отношение и властите мислят същото. Не твърдят, че двата случая са свързани с дрога.

Дийк вдигна поглед от каталога.

— Това не означава, че някое копеле не би могло да сипе някаква уникална отрова в храната им или в чаша с портокалов сок. Така или иначе, рутинните тестове, направени след смъртта и на двете, не биха регистрирали нещо толкова ново и рядко като „С и М“. Нужни са много опит и отнемащи време изследвания за откриването на такъв боклук.

— Но защо? — търпеливо запита Томас. — Какъв би бил мотивът?

Отново всички погледнаха книгата.

— Нямаме много опорни точки, нали? — заключи накрая Леонора.

— В едно сме сигурни — каза Дийк. — Знаем, че нещата не се връзват. Разполагаме само с тези изрезки и с книгата. Но то е повече, отколкото имахме преди пристигането ти в града, Леонора.

— Но накъде ще се насочим? — попита тя.

Томас сви пръсти. Другите двама обърнаха очи към него.

— Какво? — настоя тя. — Имаш ли идея?

— Ако искаш да поставим някакво начало, Дийк — започна замислено Томас, — мисля, че можеш да проучиш убийството на Себастиан Юбанкс.

— Защо? — намръщи се Леонора.

— Какво ще ни донесе това? — подкрепи я Дийк. — Бил е убит преди тридесет години!

— Не твърдя, че ще ни донесе нещо — отвърна брат му. — Но както Леонора току-що изтъкна, нямаме много опорни точки. Един от малкото факти, които са ни известни, е, че по някаква причина убийството му очевидно е заинтригувало Бетани достатъчно, за да направи фотокопия на статиите за него, а по-късно Мередит ги е оставила в сейфа за нас. Това вече е нещо. Не е много, съгласен съм, но е нещо.

— Прав си — Дийк постави ръка върху фотокопията. — Ще се заема веднага с това. Съмнявам се в Интернет да има нещо по въпроса, защото историята е много стара, но в библиотеката има микрофилм на броевете на вестник „Уинг Коув Стар“ още от основаването му.

Откакто се бе запознала с Дийк преди час и половина, той значително се бе променил, мислеше си Леонора. В начина, по който сгъна и пъхна очилата в джоба си, личеше енергичност, липсваща преди. Лицето му бе по-будно и оживено. Мрачното, навъсено изражение се бе стопило. Вместо него се бе появила нова решителност. Дийк вече си имаше мисия.

Тя отмести поглед към Томас. По физиономията му четеше смесените му чувства към тази трансформация. Разбираше го. Психическото състояние на брат му като нищо можеше да се влоши, ако разследването им се провалеше. Измамната надежда бе по-лоша от никаква надежда, защото подхранваше въображението и водеше до заблуди.

„Тъй да бъде“ — каза си тя. Щеше да подкрепи Дийк. Бе дошла в Уинг Коув да получи някои отговори и единственият начин бе да проследи всяка възможна нишка; дори тя да водеше в задънена улица.

— Казах ти, че ни е нужна нова гледна точка, за да имаме шанс да открием нещо, пропуснато от детектива миналата година — обърна се Дийк към Томас. — Тази книга и изрезките ни я осигуряват.

— Наели сте частен детектив да разследва смъртта на Бетани? — наведе се напред младата жена.

— Разбира се — отвърна вдовецът. — Но той не откри нищо. Само същите слухове за наркотици, които Стовал ни разказа. Освободих го след месец.

Ренч помръдна клепналото си ухо. Вдигна нос и го насочи към входната врата. Миг по-късно някой почука силно и Леонора не успя да зададе други въпроси.

— Сигурно е Каси — Дийк затвори каталога на огледалата и се изправи с неочаквана пъргавина. — Учителката ми по йога. Ще й отворя. Би ли дръпнал завесите, Томас? Тя все се оплаква колко е тъмно тук.

— Няма проблеми — брат му стана от големия си стол и с неприкрито старание дръпна пердетата на най-близкия прозорец. — И аз самият не харесвам много интериора — добави по-тихо, така, че само Леонора да го чуе.

Дийк прокара пръсти през рошавите си коси и брада и отвори входната врата.

Леонора се обърна и видя една амазонка с къса къдрава коса и фигура, достойна за модел на Статуята на свободата. Само дето Свободата не бе облечена в спортен екип.

— Каси, това е Леонора Хътън — представи я Дийк. — Приятелка е на Томас. Леонора, Каси Мъри.

— Приятно ми е — поздрави я тя.

— И на мен — новодошлата прекоси стаята с дълги, разтърсващи земята крачки и протегна дясната си ръка.

Леонора стана от стола и се стегна.

Ренч скочи на крака и размаха опашка. Каси го потупа по главата и после сграбчи ръката на Леонора и я разтърси ентусиазирано няколко пъти.

— Хубаво е да видиш нови хора наоколо — усмихна й се лъчезарно. — От месеци казвам на Дийк, че трябва да разшири кръга на познатите си и да си намери нови приятели. Прекарва дните в тази пещера, взира се в изкуствената светлина на монитора, а после се чуди защо енергийните му линии са прекъснати.

„Трябва да е висока поне метър и осемдесет“ — помисли си Леонора. Извисяваше се с цели пет сантиметра над Дийк, а не носеше токчета. С нейните енергийни линии, изглежда, всичко бе наред. Буквално пращеше от жизненост.

— Здравей, Каси! — Томас дръпна завесите от другия прозорец. — Как си?

— Добре съм, добре. Дай да ти помогна — отиде до третия прозорец и разтвори тежките пердета. — Не можеш да практикуваш йога без естествена светлина. Как намираш брадата на Дийк, Леонора? Опитвам се да го накарам да я обръсне.

Леонора хвърли бърз поглед към обекта на забележката й. Можеше да се закълне, че той се изчерви. Но ставаше и нещо друго. Гледаше Каси така, сякаш е подарък, който не смее да разопакова.

— Всеки си има мнение — отвърна тактично Леонора. Не мислеше, че брадата му отива много, но не желаеше да задълбочава очевидното му притеснение.

Каси дръпна встрани последните завеси и направи крачка назад, за да прецени резултата.

— Така е доста по-добре — обяви тя. — При йога човек трябва да се стреми към слънцето, а не към мрака.

— Навън има мъгла — обади се Дийк. — Не можеш да видиш слънцето.

— Няма значение. Естествената светлина е разковничето. А мъглата е естествена.

— Както кажеш — сви рамене той. — Ти си специалистът.

Томас докосна ръката на Леонора и тихо я побутна към вратата.

— Ние тъкмо се канехме да си вървим — заяви той и й помогна да облече палтото си. — Нали, Леонора?

— Да — припряно сграбчи чантата си. — Ще ви оставим да се заемете с урока по йога.

Ренч вече ги чакаше на вратата. Стопанинът му постави каишката. Тримата излязоха в мъгливата утрин.

Томас повдигна яката на якето си към ушите. Мълчеше, докато вървяха към алеята.

Беше студено. Леонора си сложи ръкавиците и вдигна качулката на палтото си.

— Мислиш ли, че спи с Каси? — внезапно попита Томас.

Въпросът я сепна и прекъсна мислите й за старото убийство и огледалата.

— За брат си ли говориш? — запита го.

— Да, за Дийк. Мислиш ли, че има връзка с Каси?

— Защо, за бога, питаш мен? — усещаше, че се изчервява. — Той е твой брат, не мой. Познаваш го по-добре от мен.

— Тревожа се. През последната година много се промени. Откакто Бетани почина, не е същият. Депресиран е, мрачен. Прекарва твърде много време в Интернет.

— И мислиш, че една връзка с инструкторката му по йога ще го върне към живота, така ли?

— Поне не би навредила — разпалено продължи разговора по темата. — Видя Каси. Мисля, че би била добро противодействие на вманиачаването в смъртта на Бетани и онези теории, които си градеше през последните месеци.

Леонора спря на алеята и се обърна към него.

— Защо мъжете винаги си мислят, че сексът ще оправи всичко?

— Не съм твърдял, че сексът ще оправи всичко — измърмори той. — Само си мислех, че би могъл да повдигне духа му. Да го откъсне от мислите за самия него. Изглежда, харесва Каси. Поне на мен така ми се струва. Уроците по йога всъщност са единственото нещо, което всяка седмица очаква с нетърпение. Изненадах се, когато плати за цялата година предварително.

— Значи според тебе Дийк би трябвало да скочи в леглото с Каси? Възприемаш секса като вид терапия срещу депресията му?

— Струва си да се опита — повдигна рамо той.

Обзе я ярост.

— Не зная как Каси приема теорията ти, но аз лично мога да ти кажа, че не бих скочила в леглото с мъж, който ме използва, за да надмогне някакви психологически проблеми.

— По-полека — премигна Томас, очевидно изненадан от гнева й. — Казвам само, че тя би му въздействала добре.

— Ако беше на негово място, би ли легнал с инструкторката си по йога просто за да видиш дали няма да те разсее за малко?

Той се позамисли.

— Зависи от инструкторката.

— Боже господи!

— Просто размишлявах.

— Наистина ли? И колко точно си размишлявал над тази твоя брилянтна идея? Помисли ли например за Каси? Отчете ли нейните

чувства? Може и тя като мен да не е съгласна да бъде използвана като средство за терапия.

— Казах да забравиш за въпроса — той се обърна и тръгна отново. — Исках само да разбера дали мислиш, че имат връзка. Но явно смяташ да изкривяваш всичко казано от мен, така че няма смисъл да се опитвам да разговарям разумно за това.

Леонора си пое дълбоко въздух и си каза да се стегне. Томас беше прав. Определено реагираше пресилено. Нямаше причина да го приема лично. Обсъждаха Дийк и Каси. Двама души, които едва познаваше.

Не бе й предложил да легне с него с терапевтична цел. Ускори крачка, за да го настигне.

— Виж, знам, че си загрижен за Дийк. Не съм специалист, но наистина не смятам, че сексът ще разреши проблемите на брат ти.

— Да ти призная, той ме плаши.

— Значи затова продължаваш плана за разследването на смъртта на Бетани, нали? — осени я прозрението. — Считаш го като отвличане на мислите му.

— Не съм сигурен дали изобщо му правя услуга. Ами ако не открием отговора? Може да потъне още по-дълбоко в депресията си.

Тя се взира в мъглата известно време, размишлявайки.

— Затваряне на случая — изрече накрая.

— Какво?

— Мисля, че това е целта на Дийк. Не просто отговори, а един вид затваряне на случая.

Отново спря насред алеята и се вгледа в лицето й.

— Какво говориш, по дяволите?

— Не съм психиатър, но не бих се изненадала да науча, че част от вманиачаването на Дийк в смъртта на Бетани се корени в преплетената му с други емоции скръб.

— Мислиш, че се чувства виновен, защото не е успял да я защити? — той пъхна едната си ръка в джоба. — И, аз си го мислих. Всеки мъж би приел трудно факта, че не е успял да опази жена си. Опитах се да поговоря с него за това. Не е можел да стори нищо. Никой не би могъл.

— Може би това не е всичко. Няма съвършени бракове, а внезапната смърт отнема шанса да се сбогуваш или да разрешиш разни

проблеми. Кой знае как е вървяла връзката на Дийк и Бетани в седмиците и месеците преди смъртта й. Може да са имали разногласия. Може би са се скарали сутринта във фаталния ден и Дийк се чувства виновен, защото не е имал възможността да се извини.

— Смяташ, че може би някой от тези неразрешени проблеми не му дава мира?

— Вероятно. Не зная. Казвам, че може би се нуждае от затваряне на случая и се е убедил, че ще го постигне, като открие убиеца на жена си — тя се поколеба. — Кой знае? Може и аз да съм дошла тук по същата причина. Приключване на случая. И аз нямах възможност да се сбогувам с Мередит.

— Страшно сложно е, нали?

— Животът е сложен и сексът не го опростява. По-скоро само обърква нещата — Томас не отговори. Погледна го. — Не ми вярваш, нали?

— Ами, да ти кажа, на мен сексът никога не ми е изглеждал толкова сложно нещо.

— Което потвърждава правилото.

— Какво правило?

— Че мъжете и жените гледат на секса от напълно различен ъгъл.

— Проклятие. Как стигнахме до разговор за секс?

— Ти го подхвана — отвърна тя. — Поиска мнението ми и аз ти го дадох. Не мисля, че Дийк би могъл да си позволи да бъде щастлив отново, докато е погълнат от миналото. Тъй че отговорът ми на твоя въпрос е следният: не мисля, че спи с Каси Мъри, а дори и да го прави, съмнявам се това да му донесе покой или да разреши проблемите му.

— Тогава трябва да открием отговорите — заяви Томас.

---

[1] Дим и огледала (англ.) — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Чувствайте се като у дома си, докато работите в Къщата на огледалата, Леонора — Робърта Бринкс вдигна поглед от чашата за кафе, която наливаше. — Персоналът и аз ще сме доста заети през следващите няколко седмици, особено с предстоящия уикенд на бившите възпитаници. Боя се, че тук ще бъде доста оживено.

— Повярвайте, оценявам важността на подобни срещи — увери я Леонора искрено и сърдечно.

— Страшна досада! — изкиска се Робърта. — Но какво щяхме да правим всички ние без щедрите дарители, а във всеки случай, мисля, че на втория етаж няма да бъдете обезпокоявана. Тази част на сградата не се използва от много хора. А третият е напълно затворен. В последно време служи само като склад.

— Благодаря ви, че ме разведохте из сградата — отвърна Леонора. — Наистина е изумителна.

Остави тежката си чанта на пода, седна на единия от двата стола, разположени пред бюрото, и загледа как Робърта налива кафе.

Тя се бе представила като изпълнителен директор в Къщата на огледалата. Беше хубава жена със здраво телосложение и авторитетно излъчване, на около шестдесет години. Косата й, хваната на класическа патрицианска опашка, някога, изглежда, е била много тъмна. Сега бе посребрена в поразителни нюанси. Носеше бяла копринена блуза, мек вълнен шал на капки, морскосиня пола и обувки в същия цвят.

— Да ви призная, любопитна съм в какъв архитектурен стил е построена сградата — запита Леонора. — Не мога да го определя.

— Мисля, че в техническо отношение е смесица между викториански и готически стил — намръщи се Робърта. — Няколко уважаващи себе си архитекти я обявиха за доста грозна. Но Натаниъл Юбанкс беше много богат и ексцентричен. На богатите ексцентрици, които спонсорират частни колежи и дават възможност на поколения щастливи професори да получат безсрочно назначение, е разрешено да строят странни сгради.

— О, да. Безсрочно назначение.

— Точно така — намигна й Робърта. — Трябва да признаете, че Къщата си има характер.

Леонора тайно си помисли, че в този случай думата характер представлява любезен архитектурен евфемизъм. Преди да пристигне в Уинг Коув, бе смятала, че има някаква представа какво да очаква, но тази сутрин, когато за първи път видя сградата отблизо, я побиха страховити ледени тръпки. Бе гледала достатъчно филми на ужасите, за да определи подобаващо Къщата на огледалата — здание от онези, в чиито подземия луди учени създават чудовища.

За щастие, мислеше си, тя бе университетска библиотекарка с ведър ум, която не се поддава на подобни глупости.

Въпреки това не можеше да отрече, че сградата прилича на огромно, сиво, тромаво каменно страшилище. Триетажна, с неправилни пропорции, тя клечеше сред дърветата на гъсто залесения южен вход на Уинг Коув. В мрачен ден като днешния, когато белите пари се виеха като змия от студените води към брега, постройката буквално изникваше в мъглата. Можеше да послужи като вдъхновение за илюстрация на корицата на готически роман.

Според Леонора интериорът бе още по ужасен. Извисяващите се над сградата ели и кедри много успешно препречваха пътя на малкото дневна светлина, която би успяла да се процеди през тесните прозорци.

Кабинетът на Робърта на първия етаж се оказа най-приветливата стая, която бе видяла при цялата си обиколка. Дори изглеждаше по-топла от останалата част на къщата. Стените бяха обкичени със снимки и с поставени в рамки писма на важни бивши възпитаници. До прозореца, засадена в шарена саксия, се издигаше голяма палма, която прибавяше към обзавеждането свеж, макар и абсолютно дисхармоничен тропически елемент.

Отстрани компютърът на Робърта бе облепен с бележки. Бюрото беше отрупано с цветни папки и наистина внушителна колекция от химикалки.

През отворената врата на кабинета се откриваше дълъг коридор. От мястото си Леонора виждаше някои от старинните огледала по стените.

Отвън мина млада жена, облечена в дънки и пуловер, с хваната на опашка дълга медноруса коса.

— Извинете ме, това е студентката, която ми помага — Робърта остави каничката. — Искам да се запознаете. Работи тук по няколко часа на седмица.

Забърза към отворената врата и извика:

— Джули?

Момичето се върна. В едната си ръка с дълъг маникюр държеше бутилка със сода.

— Да, госпожо Бринкс?

— Искам да те представя на Леонора Хътън. Тя ще работи горе в библиотеката през следващите два месеца. Леонора, това е Джули Бромли.

— Здравейте, госпожице Хътън — кимна любезно момичето.

— Приятно ми е да се запознаем, Джули — отвърна Леонора.

— Не забравяй следобед да се обадиш на пазачите. Още не са се погрижили за килимите.

— Няма да забравя, госпожо Бринкс.

— Чудесно. Това е всичко засега, скъпа.

Джули изчезна. Робърта отново се зае с наливане на кафето.

— Захар или сметана? — попита тя.

— Нито едно от двете, благодаря — не обичаше кафе, но бе решила да не отказва, когато разбра, че Робърта няма чай. Все щеше да пийне няколко глътки от учтивост. — Откога сте изпълнителен директор тук? — попита, когато жената й подаде чашата.

— Отдавна — заобиколи бюрото и седна. — Следващ месец се пенсионирам. След шест седмици ще отпътувам с кораб към гръцките острови.

— Звучи чудесно.

— Много се вълнувам! Подмених изцяло гардероба си за пътешествието — Робърта обиколи с поглед кабинета. — Но да си призная, ще се чувствам непривично след напускането си. Като се замисля, че това ще е последната ми среща на бивши възпитаници, и се просълзявам.

— Разбирам — опита се внимателно да отпие от кафето. Не беше лошо, ако човек го обича, но тя не го обичаше. — Благодаря ви отново за обиколката. Знам, че сигурно сте много заета.

— Няма защо. Радвам се, че библиотечната сбирка ще бъде публикувана в Интернет. От години разправям, че е жалко тези книги

да не са широко достъпни за учените. Горе има много редки и интересни томове. Струва ми се, че някои от тях са доста скъпи. Натаниъл Юбанкс ги колекционираше във връзка със старинните огледала.

— Каква е била тази страст по тях? Изглежда, е бил обсебен от нея, доколкото виждам. Всички стени в тази къща са покрити с огледала.

— Много е тъжно, наистина. Лудостта беше наследствена черта в семейството му. Някои хора твърдят, че Юбанкс имал странната идея, че докато може да вижда отражението си в някое огледало, няма да полудее като останалите от рода. Според други вярвал, че може да види миналите си прераждания в някои от огледалата. Знаем само, че нездравите гени на предшествениците му се проявиха накрая. Той се самоуби.

— Разбирам.

Оказа се изненадващо лесно да се внедри библиотекарка в Къщата на огледалата. Като директор на фонда „Бетани Уокър“ Дийк просто бе уведомил администрацията на „Юбанкс Колидж“, че неговата организация иска да финансира публикуването на колекцията в Интернет. В памет на Бетани Уокър.

Администрацията никога не отказваше пред натиска на парите дори и да смяташе, че нещо е безсмислено.

Леонора изпи половината кафе, преди да се извини.

— Имате ли нещо против да го допия горе? — вдигна чашата. — Наистина трябва да се залавям за работа. Искам да прегледам сбирката. Да се ориентирам всъщност. Ще върна чашата по-късно.

— Разбира се. Вървете и не се тревожете за нея — Робърта й махна с ръка. — И не се колебайте да искате помощ от мен, ако е нужно. Вратата ми е винаги отворена.

— Благодаря.

Тръгна по дългия коридор към голямото стълбище с преполовена чаша кафе в ръка. На този етаж имаше няколко кабинета. Два от тях бяха заети от Робърта и Джули. Третият беше тъмен. На вратата пишеше: „Развитие на фонда на бивши възпитаници на Юбанкс Колидж“.

Този кабинет бе използвала Мередит през краткотрайната си работа в набирането на средства. Робърта я бе споменала мимоходом

по време на обиколката им.

„Госпожица Спунър напусна съвсем внезапно. Изглежда, й бяха предложили работа в Калифорния. Напоследък се търсят доста хора за набиране на средства, нали знаете. Още не сме назначили човек на нейното място.“

Тук, на първия етаж, бе много оживено. Големият салон на сградата се подготвяше за най-важното събитие от предстоящия уикенд на бившите възпитаници — официалния прием. Трябваше да заобикаля хората от почистващия персонал и качен на висока стълба човек, който сменяше крушките на огромния полилей.

Името на сградата бе сполучливо избрано. Почти всички стени бяха покрити със старинни огледала. Странно бе, че огромният им брой не успяваше да разведри интериора. Вътрешността на сградата, декорирана в тежкия викториански стил, с преобладаващо червено кадифе и тъмно дърво, изглеждаше потънала във вечен мрак.

В горния край на стълбището бе още по-зле. Леонора спря и се вгледа в дългия неосветен коридор на втория етаж. Библиотеката бе в четвъртата стая вляво. Орнаментираните с позлата огледала по стените проблясваха злокобно. Приканваха я да навлезе в мрака? Или я предупреждаваха да се пази от него?

Обзе я неизразим и почти непреодолим порив да се обърне и да побегне по стълбите надолу. Вкопчи се в резбования парапет, докато усещането се уталожи.

След няколко секунди се принуди да тръгне по коридора към библиотеката. Потърси упование в проучването, което бе направила, преди да пристигне в Уинг Коув. Знаеше, че съществува съвсем логична причина за потъмняването и замъгляването на огледалата, наредени по стените. Всички те бяха антики, някои датираха от края на осемнадесети и началото на деветнадесети век.

И най-качествените старинни екземпляри не притежаваха отличните оптически качества на съвременните огледала. Техните повърхности не бяха много ярки поради несъвършенството на технологията по време на изработването им. С вековете бяха помръквали постепенно поради примесите в стъклото и потъмняването на различните метали, използвани за задния им слой.

Добре, огледалата бяха стари и мрачни. Но откъде се вземаше у нея чувството, че тук, в този коридор, те буквално поглъщат

светлината, а не я отразяват?

Ренч вдигна очи от купичката си с вода, когато Томас се появи от работилницата си.

— Шест часът е — мъжът отиде до прозореца и проучи изгледа между дърветата към отсрещната страна на обвития в здрач залив. — Къщата й свети. У дома си е.

Ренч, изглежда, не бе впечатлен от наблюдението, но все пак погледна с надежда към входната врата.

— Прав си — Томас загърби прозореца и прекоси стаята, за да вземе якето си, малко фенерче и каишката. — И двамата се нуждаем от разходка. Какво ще кажеш да идем да видим как я кара наемателката ни? Може да й е нужна помощ в домакинството.

Кучето не се нуждаеше от подканяне. Щастливо припна през входната врата и застана в търпеливо очакване на верандата, докато стопанинът му заключваше и му поставяше каишката.

Спуснаха се по стълбите и стигнаха до тъмната пътека, отвеждаща към осветената пешеходна алея.

„Просто делово посещение“ — мислеше си Томас. Вдигна яката си, за да се предпази от влажния нощен въздух. Това бе причината за разходката. Искаше само да разбере как е минал първият й ден в Къщата на огледалата, да я попита дали смята, че може да научи нещо полезно, да сравнят бележките си. Да види дали няма проблеми с водопровода. Не му бе останало много време да стегне старата къщичка. Възнамерявал бе да започне основната работа по преустройството й след отпуска си.

Тази вечер по алеята нямаше много хора. Остави кучето да пробива път за двама им през група бягащи. Дърпаха се от пътя му. По някаква причина никой не възприемаше Ренч като прероден миниатюрен пудел.

Стигнаха до пешеходния мост и както обикновено, останаха сами на него. Онези, които поддържаха сериозно формата си, рядко се унижаваха да минат по краткия път през заливчето.

Томас не можеше да откъсне очи от мекото топло сияние, което се излъчваше от прозореца на Леонора. В съзнанието му затанцуваха

насекоми с микроскопични мозъци, привлечени от горещи лампи, предвещаващи огнена гибел. Пропъди ги.

Посещението беше делово.

Разходката бе кратка, не повече от петнадесет минути от неговата до нейната къща. Когато свърнаха от алеята, за да тръгнат по улицата, отвеждаща до верандата на Леонора, Ренч го изгледа любопитно, но не протестира.

Спряха пред входната й врата. Кучето седна и изплези език. Томас почука. Обеща си каквото и да се случи, да не прави като четириногия си приятел.

Вратата се отвори почти веднага. Леонора застана на прага. Беше облечена в тъмнопурпурна риза от рипсено кадифе, която загатваше извивките на тялото й, и в черни панталони. Тъмната й коса бе сресана право назад и вързана с черна панделка на тила й.

— Здравейте! — поздрави го любезно, но предпазливо.

— Добър вечер! — отговори Томас.

Тя изглеждаше добре. Много добре. „Не изплезвай език“ — напомни си той.

Ренч побутна с нос ръката й. Сведе поглед към него и го потупа енергично по главата. Животното се ухили.

Младата жена вдигна очи към Томас. Той се чудеше дали не възнамерява да потупа и него.

— Просто исках да се уверя, че си се настанила добре — обясни мъжът, когато стана ясно, че Леонора не възнамерява да го почеше зад ушите.

— Всичко е наред.

Погледна край нея, като се опитваше да обхване всекидневната.

— Мебелите наред ли са?

— Да. Някои са възголемички за къщата, но ще свършат работа.

Спомни си как бе стоял сред изложените в магазина мебели и бе направил избора си от предложените му три основни комплекта, отдавани под наем. Накрая си бе тръгнал с традиционна провинциална гарнитура, защото леглото й беше най-голямо, а той самият обичаше такива. Какво, по дяволите, си бе въобразявал? Малко вероятно бе да го покани да спят заедно.

Размислите за голямото легло в спалнята й не бяха от полза. Време беше да смени темата, затова попита:

— Вечеряла ли си вече?

— Не. Тъкмо щях да си приготвям нещо.

— Искаш ли да ми правиш компания? Долу в града има едно заведение, където сервират хубава риба. Много е непринудено. Може да пийнем по едно-две питиета. Да поговорим за нашето, ъъъ… разследване.

Обмисли предложението за няколко секунди, после сви рамене:

— Добре, мисля, че става.

— Е, благодаря — каза той. — Наистина оценявам ентусиазма ти, знаеш ли? Бях готов за директен отказ.

— Наистина ли? — повдигна едната си вежда. — Често ли ти отказват?

— В моя случай, който ме обича, трябва да обича и кучето ми. Не всички си падат по Ренч.

— Обвиняваш ли кучето си, когато ти откажат? — тя сведе поглед към животното.

— Той не възразява да поема вината и спестява доста удари по самочувствието ми.

— Значи винаги печелиш.

— Да, така изглежда. Защо не си вземеш палтото и да тръгваме?

— Ами Ренч?

— Ще се върнем оттатък моста и ще го оставим у дома.

Тя кимна, обърна се, отвори гардероба в коридора и извади дълго черно палто.

Помогна й да го облече. Незначителният жест му даде възможност да огледа линията на врата й и да вдъхне аромата й. Хареса му елегантната извивка и смесицата от уханието на лимонов сапун и женска топлина. Направи му приятно впечатление, че не ползва натрапчив парфюм. Не беше почитател на силните аромати.

Тръгнаха по пешеходния мост и после продължиха по алеята към къщата му. Ренч го изгледа жалостиво, когато разбра, че ще бъде изоставен.

— Знаеш, че няма да те пуснат в кафенето — напомни му Томас. — И преди си се опитвал да се промъкнеш тайно и не се получи.

— Управителят сигурно не може да си затвори очите и да пусне вълк през парадния вход.

— Все ти повтарям да не съдиш по вида — той откопча каишката.

— Да, вярно. Прероден пудел.

— Миниатюрен и розов, мисля.

Ренч се отказа от жалостивото изражение и се отдалечи към кухнята при чинията си за храна. Леонора наблюдаваше как Томас заключи вратата.

— Сигурен ли си, че не хапе?

— Казах ти, че има миролюбива душа. Напълно безобиден е.

— Каква порода е всъщност?

— Знам ли? Взех го от приют за кучета, когато беше съвсем малък.

Спуснаха се по стъпалата и навлязоха в малкото градче Уинг Коув по пешеходната алея. Малкият централен район се състоеше от две книжарници, железария, поща, няколко различни по вид магазини, обслужващи предимно студенти, кръчма и ресторантчета.

Томас въведе Леонора през двойните врати в уютната топлина на любимото си кафене. В каменната камина пращеше огън. Дървеният под блестеше на приглушената светлина. Двама колежани в бели престилки и черни панталони се движеха сред малката тълпа от клиенти.

Познаваше неколцина от вечерящите. Те му кимнаха, когато двамата последваха управителката до една маса в ъгъла. Любезни кимвания, но малко сдържани и предпазливи. В края на краищата, беше брат на лудия Дийк Уокър.

Когато издърпваше стола на Леонора, забеляза на близката маса Озмънд Кърн, с побелели коси и смътното царствено изражение на заемащите постоянен щат в академичните среди. Придружаваше го жената, която според Ед Стовал бе негова дъщеря — Елиса.

Дори и оттук се виждаше, че движенията му бяха или много внимателни, или резки, което показваше, че се бори с въздействието на прекалено голямото количество изпит алкохол. На масата пред него стоеше половин мартини. Очевидно не му беше първото за вечерта.

Елиса бе потънала в мрачната напрегнатост, присъща само на принудените да се появяват на публични места с роднини, които пият твърде много и всеки момент могат да те поставят в неудобно положение.

Томас седна срещу Леонора и отвори менюто.

— Как мина днес в Къщата на огледалата?

— Засега добре, но не съм открила нищо интересно. Настаних се в кабинета в библиотеката. И все пак колекцията от книги ме изненада.

— С какво?

— Наистина е доста необичайна. Направих само бърз преглед, но изглежда, съдържа някои стари и ценни трудове, от научни изследвания върху старогръцките бронзови огледала до технически трактати от седемнадесети век върху производството на огледала във франция и Англия. Има и доста материали за символиката им и за митологията. Хората отдавна са били омагьосани от отраженията.

— „Огледалце на стената…“ — усмихна се той.

— Това е само един от примерите — разгъна салфетката си и я постави на скута си. — Митологията на много култури е свързана с огледалата и отраженията. Помниш ли историята на Нарцис?

— Който се влюбил в собственото си отражение и залинял от копнеж по него, нали?

— Да. Освен митовете и приказките за огледала, има и много майстори художници като Ян ван Ейк, Рубенс и Гоя, които са ги използвали символично в картините си. Леонардо да Винчи също ги е изучавал.

— Виждал съм репродукции на страници от бележника му — добави Томас. — Писал е в нещо като „огледален“ стил — с лявата ръка, отдясно наляво.

— Да. Огледалата са играели важна роля и в ритуалите на ацтеките и древните египтяни.

— Добре, вярвам ти! — ентусиазмът й го забавляваше.

— Не исках да те отегчавам — нацупи се тя. — Само че колекцията наистина е уникална. Действително трябва да се публикува в Интернет и да стане достъпна.

— Чувал съм, че доста от старинните огледала по стените също са изключително ценни — сви рамене той. — Но според завещанието на Натаниъл Юбанкс нито те, нито книгите могат да бъдат продавани или дарени на друга институция, освен ако самата сграда не бъде разрушена по някаква причина.

— Робърта Бринкс, управителката на Къщата, ми каза, че този човек бил обсебен от огледалата — Леонора се намръщи. —

Коридорът на втория етаж сякаш е обитаван от призраци.

— Някои хора смятат, че е полудял заради тези старинни огледала — той разгледа менюто, въпреки че го знаеше наизуст от месеци. — Бетани също бе омагьосана от тях. Прекарваше часове наред в библиотеката в работа над огледалната теория, както сама я наричаше.

— Какво представляваше тя?

— Нещо, свързано с обясняването на математически зависимости между рационални и нерационални числа. Надяваше се накрая теориите й да подпомогнат физиците в разясняването на процесите, протекли във Вселената в първите секунди след големия взрив.

— О!

— Правилно. О! — вдигна ръка, когато тя отвори уста. — Не ме питай за повече подробности, не съм математик — понижи глас. — Онзи мъж там, седнал до дъщеря си, може да ти го обясни по-добре от всеки друг в това помещение. Ако не беше пиян до козирката, разбира се.

Очите й бързо огледаха околните и се върнаха на Томас.

— Кой е той?

— Доктор Озмънд Кърн. Повярвай, ако си запозната с математическите среди, това име ще ти говори много. Преди години спечели някаква награда и влезе в учебниците. Публикува алгоритъм, който се оказа много важен в сферата на компютрите. Доколкото зная, натрупа и доста пари от него. Член е на факултета в „Юбанкс“.

— С безсрочно назначение, предполагам.

— О, да.

Единият от младите сервитьори най-сетне спря до тяхната маса. Леонора си поръча чаша вино, а Томас — бира. И двамата се спряха на камбала[1] на скара.

Томас се чувстваше необяснимо щастлив. „Най-после нещо общо — мислеше си той, — предпочитаният вид риба.“

— Онова, което ме смущава в нашата теория — започна Леонора по средата на вечерята, — е, че между Бетани и Мередит няма много прилики. Били са две съвсем различни жени, от два съвсем различни свята.

— Затова тази бъркотия изглежда толкова неразрешима — набоде на вилицата си парченце камбала. — Ако Дийк е прав, между двете трябва да има някаква очевидна връзка. Но в Къщата на огледалата дори не работеха върху едно и също. Бетани бе напълно погълната от математическата си теория, а Мередит бе съсредоточена върху измамата.

— И двете са използвали компютри — изказа предположението си Леонора.

— За съвсем различни цели — Томас отхвърли идеята. — Повярвай ми, Дийк провери тази нишка. Прегледа щателно хард диска в компютъра на Бетани след смъртта й. Също и всички файлове на Мередит. Нищо. Може би сега, когато си тук, ще може да разгадае онази книга с изрезките, които Мередит е поставила в сейфа…

От съседната маса се извиси мъжки глас, ядосан и сприхав:

— Искам да си вървя вкъщи, по дяволите! Веднага!

Не беше нужно Томас да се обръща, за да познае кой говори. Всички в кафенето се стараеха да не гледат към, масата до камината.

— Озмънд Кърн — обясни съвсем тихо той.

— Жал ми е за дъщеря му. Изглежда съсипана и изплашена. Не знае как да се справи със ситуацията.

— Носят се слухове, че през последните месеци пиянството му се е задълбочило.

— Върви по дяволите! — повиши още повече тон Кърн. — Говориш също като майка си! Остави ме на мира, за бога!

Блъсна стола си назад и се изправи с олюляване.

— Татко, моля те, седни! — гласът на Елиса бе тих и пресипнал от унижение.

— Ако искаш, ти остани — изръмжа заваляйки баща й. — Аз си тръгвам!

Завъртя се и замалко не падна.

— Татко, почакай — изправи се бързо Елиса. — Ще ти помогна.

— Млъкни и ме остави на мира!

Напрежението в кафенето бе осезаемо, въпреки че всички усърдно се преструваха, че не забелязват сцената.

— Веднага се връщам — прошепна Томас на Леонора. Тя не каза нищо, но го проследи с притеснено изражение.

Изправи се и измина разстоянието до Кърн, който се олюляваше като ранен бик, опитващ се да намери матадора. Хвана професора под ръка и го насочи към изхода.

— Нека ви помогна, доктор Кърн.

— Какво? — изгледа го кръвнишки мъжът, объркан и ядосан. — Вие сте братът на Дийк Уокър, нали? Лудото копеле. Пуснете ми ръката!

— Добре. Веднага след като излезем навън.

Бе превел Кърн през половината помещение. Управителката се втурна да отвори входната врата и го изгледа с искрена благодарност.

Елиса грабна чантата си и забърза след тях.

Кърн бе твърде пиян, за да се съпротивлява.

Вън на тротоара студеният нощен въздух сякаш го поуспокои. Той потъна в сърдито мълчание. Елиса се усмихна колебливо на Томас:

— Благодаря ви! Много съжалявам за сцената. Ще го отведа у дома.

— Ще се справите ли с него?

— Да. Като го закарам вкъщи, ще заспи. На сутринта и двамата ще се преструваме, че нищо не се е случило.

Хвана баща си за ръка и го поведе към тъмния на цвят автомобил, паркиран до тротоара. Той мърмореше, но се остави да бъде натикан на предната седалка. Преди да се върне в ресторанта, Томас я изчака да се настани зад волана, да запали голямата кола и да се отдалечи надолу по улицата.

Леонора го чакаше с неразгадаем израз в оживените си очи.

— Много мило от твоя страна, че й помогна — каза му, когато седна срещу нея.

— Такъв съм си, Господин Майстор — отвърна той.

— Няма нужда да го омаловажаваш така. Жестът ти наистина беше много мил.

Томас погледна към вратата на ресторанта.

— Кърн и Бетани бяха колеги. Тя се възхищаваше на постиженията му в областта на математиката. Според Дийк направо го е боготворяла. Не би искала да види него или дъщеря му публично унизени.

— Става все по-лошо — Елиса въведе Озмънд през вратата на спалнята му. Трепереше. Сърцето й биеше учестено, а дишането й бе плитко. Едва сдържаше гнева и недоволството си. Но знаеше от предишни случаи, че е безсмислено да изпуска нервите си. — Трябва да спреш да пиеш, татко. Самоубиваш се.

— Това си е моя работа! — той се стовари на леглото и обърна глава към стената. — Ако искам да се самоубия, ще го сторя.

— Не говори така, моля те!

— Махай се!

— Мисля, че трябва да говориш с твоя лекар. Или пък да идеш на психиатър.

— Какво ли разбираш ти? Махни се и ме остави на мира!

Безпомощността заплашваше да я удави в море от отчаяние. Нямаше смисъл да разговаря повече с него тази вечер. Излезе в хола и тихо затвори вратата на спалнята.

Идването й тук бе грешка. Сега го съзнаваше. Какво я бе навело на мисълта, че може да се сближи с отчуждения си баща? Озмънд Кърн не се интересуваше от семейни отношения, живееше в изкривено време, неповторимото, решително събитие в живота му се бе случило преди много години, когато беше публикувал своя алгоритъм и си бе създал репутация, нищо друго не беше от значение за него, дори и дъщеря му.

Ако имаше разум, щеше да напусне Уинг Коув и да се върне към професията си на финансов аналитик във Финикс. Всеки път, когато почнеше да си събира нещата обаче, се замисляше за Ед. Силният, надежден Ед, на когото можеше да разчита. Не знаеше дали някога ще бъде нещо повече от приятелка за него, но не можеше да напусне града, преди да узнае отговора на този въпрос.

Бавно прекоси коридора към вратата на бащиния си кабинет и се взря в стаята, запечатала присъствието му. Почетната значка, която бе получил за заслугите си, висеше на стената. На бюрото беше компютърът му. Рафтовете на библиотеката бяха отрупани с книги и тетрадки. Личните му вещи бяха малко. Нямаше снимки на нея или майка й. Не бе запазил никоя от картичките или писмата, които му бе изпращала през годините. Седна на стола му и се загледа в компютъра. Питаше се как е инвестирал парите, спечелени от работата върху алгоритъма. Във всеки случай не я бе помолил да му помогне с

финансите, а беше много добра в тази област. Знаеше, че не е математически гений като него, но бе наследила част от таланта му да работи с числа. Какво бе направил с парите? Любопитството я накара да се протегне и да включи компютъра.

---

[1] Плоска елипсовидна риба, която живее в солени и сладки води. — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Ренч ги посрещна на вратата захапал едно доста надъвкано въже. Пусна го в краката на Леонора и гордо седна на хълбоците си.

— Много хубаво въже, Ренч — тя въодушевено го вдигна за единия край, като се опита да избегне напоената с кучешка слюнка част. — Благодаря ти!

Зарадван, че подаръкът му бе приет, той се върна във всекидневната. Леонора го последва. Удиви се, когато видя, че цялата стая е обляна от топлина, светлина и наситени живи цветове. Поразена, тя спря насред помещението и се завъртя бавно на токчетата си, разглеждайки всяка повърхност.

— Невероятно е! — беше с гръб към Томас, но усещаше, че я гледа. — Кой е поставял плочките?

— Аз. Поувлякох се, но къщата е малка. Не ми отне много време да я облепя.

Отиде до най-близката стена и леко прокара пръсти по дебелия слой златиста мазилка. Ренч я последва и се облегна на крака й с цялата си тежест. Отново го потупа. Той се притисна още по-силно. Вдигна поглед и забеляза красив корниз с корони, очертаващ линията, където се срещаха таванът и стената. Всички детайли в стаята притежаваха тайнствена дълбочина. „Палитрата би била похвална за някой ренесансов архитект“ — мислеше си тя.

Малката къща блестеше като красиво оформен и шлифован скъпоценен камък.

— Ти ли си направил всичко? — попита го.

— Това ми е хоби. Почасова работа — сви рамене домакинът. — Купувам къщи и ги преустройвам.

— Това е повече от хоби или почасова заетост. Изкуство е! — той се усмихна и заобиколи плота. — Как ти дава сърце да ги обявиш за продан?

— Обикновено не ги обявявам за продан — отново сви рамене Томас.

— Не ги ли продаваш?

— Всяка къща се продава, като й дойде времето. Но рядко се налага да търся купувачи. Сякаш сами си намират подходящите собственици.

— С това ли си изкарваш прехраната? — отиде до плота и седна на един висок стол.

— Само малка част от нея. Основното ми занимание е управлението на капитали.

— Чии капитали?

— Онези, които Дийк и аз натрупахме преди няколко години, когато той продаде малката си фирма за софтуер. Получих голям дял от тях, защото бях осигурил първоначалните средства.

— Разбирам — посочи към вътрешността на къщата. — Къде си се научил да вършиш тази работа?

— Баща ми беше предприемач, а майка ми беше художничка. Предполагам, че съм наследил някаква странна комбинация от техните гени.

Тя разсеяно проследи релефните фигури по плочките, с които бе облицован ръбът на плота.

— Какво става с родителите ти?

— Добре я карат. Разделиха се още когато с Дийк бяхме малки. Беше от онези неприятни разводи, нали знаеш, при които всеки спори за издръжката на децата и правата за посещение и се опитва да си оправи сметките с другия. Но нещата се уталожиха. Татко се ожени за приятелката си. По-млада е от него с около двадесет години. Мама стана член на художническа комуна. Изглежда, и двамата са напълно щастливи.

— Но ти и Дийк сте станали жертва на кавгите.

— Случва се понякога. Ние се подкрепяхме взаимно и се справихме добре. Ами ти?

— Родителите ми са починали, когато съм била тригодишна. Не ги помня. Имам само няколко снимки. Отгледаха ме баба и дядо. Сега останахме само двете с баба ми Глория.

Томас остави чашите с бренди върху две салфетки на плота. Вместо да заобиколи и да седне на висок стол до нея, остана насреща й.

— Наздраве за баба ти! — вдигна чашата си той.

— И аз ще пия за същото — усмихна се тя. Отпи малка глътка от силния алкохол и си помисли, че нямаше намерение да се връща с него тук тази вечер. След вечеря бе предложил да продължат разговора си някъде, където няма да ги подслушват. Беше се съгласила, като предполагаше, че възнамерява да отидат в нейната къща. Бореше се с големия въпрос дали да направи наистина смела крачка, като го покани да влезе и да му предложи чаша чай, когато най-сетне забеляза, че вървят към неговия, а не към нейния дом. Онази част от нея, която не обичаше да рискува, мигом бе застанала нащрек. Но веднага бе отхвърлила всички тревоги, като си бе напомнила, че във връзката й няма нищо сексуално. Не бе нищо друго, освен предпазливо партньорство, което тя, малко или много, го бе принудила да приеме.

Наистина го бе изнудила. Можеше да се обзаложи, че няма високо мнение за нея като личност, камо ли да намира привлекателна и секси. Номерът на онази сметка й бе оказал огромна подкрепа в пазаренето, фактът, че безмилостно бе използвала този похват, вероятно бе създал някои предубеждения относно характера й. Но в някакъв момент бе започнала да преоценява първоначалните си впечатления от него. Все още й напомняше на куче помияр, но бе на нейна страна. Във всеки случай поне засега беше на нейна страна.

— Може ли да ти задам един личен въпрос? — попита Томас, след като отпи от брендито си.

— Какъв?

— Как се сприятелихте с Мередит? Не виждам много прилики между вас.

— Появи се, когато бях в колежа. Използвала компютъра си, за да промени разпределението в пансиона. Така се оказа на моя етаж.

— Защо си е направила труда?

— Дълга история — прокара пръст по ръба на чашата с бренди. — Мередит имаше много интересна биография. Не познаваше баща си. Майка й беше интелигентна, но дълбоко разстроена жена, отказала се от психиатрична помощ. В някакъв момент отишла в банка за сперма и забременяла от анонимен донор, подбран заради интелекта, доброто си здраве и външния вид.

— Банка за сперма?

— Да.

— Я виж ти! — Томас облегна лакти на плота, обгърна чашата си с пръсти и замислено поклати глава. — Банка за сперма!

— Аха.

Известно време пиха в мълчание.

— От една страна, мразеше баща си, въпреки че не го познаваше.

— Може би защото не го е познавала.

— Може би — бързо вдигна поглед Леонора.

— Не се изненадвай толкова. И мъжете имат прозрения. Понякога.

— Ще го имам предвид — тя направи пауза. — Привидно Мередит бе една от най-уверените личности, които съм познавала. Но мисля, че имаше големи проблеми със самомнението си. Винаги разправяше с черен хумор, че е отроче на мъж, който толкова малко се интересувал от бащинството, че дори не си направил труда да се запознае с майка й, камо ли да спи с нея. Той бил човек, който буквално не давал и пукнат грош за собственото си дете. Дори не се мръднал да провери дали е била родена и не поискал да научи името й.

Томас мълчеше.

— Мередит разказваше как майка й я уверила, че е плод на внимателно подбрани добри гени. Но тя самата гледаше по различен начин на въпроса. Смяташе, че е плод на сериозно повредени гени. Винаги твърдеше, че човек, който изобщо не се интересува от дъщеря си, трябва да е бил наистина сериозно увреден и не е притежавал гените на себеотрицанието.

— То се разбира от само себе си — съгласи се Томас.

— Може би всичко щеше да е различно, ако майка й имаше по-здрава психика. Или ако имаше други близки роднини, които да се намесят и да поемат отговорност за момиченцето. Но нямаше нито нормална майка, нито роднини.

— Трябва да е било трудно.

— По-трудно не би могло да бъде. Майка й не искала да приеме професионална помощ, но очевидно нямала скрупули да се самолекува с най-различни препарати — и разрешени, и забранени. Накрая успяла да се самоубие с тях. Мередит била на седемнадесет, когато влязла в спалнята и открила трупа й.

— Божичко! — Томас замълча замислено за момент. — Подобна пристрастеност струва доста скъпо.

— Освен това затруднява задържането на постоянна работа или изплащането на вноските за къщата, или редовното осигуряване на храна. Предполагам, че често са се местили. В живота на майка й е имало и доста мъже.

— Сигурно — съгласи се той.

— Мисля, че изключителната несигурност на онова време бе оставила следа. Мередит беше обсебена от идеята да извършва финансови измами. Вечно говореше за големите пари. Всичко, което правеше, целеше осигуряване на материалната й стабилност.

— Как се преплетоха пътищата ви?

— След смъртта на майка си тя тръгнала да търси баща си. Нямала никого другиго, нали разбираш. Трябвало да намери някой близък.

— Разбира се — кимна Томас. — Сигурно и аз бих сторил същото на нейно място.

— И аз — замълча за момент, за да потуши тъгата.

— Какво се случи? — попита той.

— С помощта на компютъра влязла в архивите на банката за сперма, която майка й използвала, и взела името на баща си от уж анонимните файлове — Леонора се поколеба. — Открила, че е починал преди много години. Самолетна катастрофа. Затова потърсила други роднини по негова линия.

Томас остави чашата си на плота и я погледна.

— О, божичко! Нима искаш да кажеш, че…

Ренч дойде да седне до стола на Леонора. Тя отпусна ръка върху главата му.

— Мередит открила, че има полусестра.

Не сваляше очи от лицето й.

— И това си ти? — запита я тихо.

— Да.

— По дяволите!

Отново последва тишина. Огънят изпращя в камината.

— Което само доказва — каза Томас след малко, — че гените не определят съдбата. С Мередит сте различни като деня и нощта.

— Знаеш ли, това я безпокоеше. Веднъж ме попита защо според мен сме израснали толкова различни.

— Как й отговори?

— Какво можех да й отговоря? — леко сви рамене. — Бях загубила родителите си, но имах баба и дядо на тяхно място. За Мередит не бе имало кой да се погрижи. По неволя се научила как да се справя сама.

Томас отпи от брендито си.

— Е — каза след малко, — тази информация ми помага да разреша голяма част от загадката.

— Каква загадка?

— Ти — отвърна той. — Опитвах се да те разгадая от самото начало.

Хареса й представата, че се е опитвал да я разгадае. Никога не се бе смятала за загадъчна.

Свали очилата си. Незначителното движение целеше да й спечели време, за да осмисли забележката му. Заигра се разсеяно с рамката.

— Винаги съм считала Мередит за загадъчната жена в семейството — отговори тя.

— Не, в сравнение с теб беше прозрачна. Ти, напротив, си истинска мистерия. Отначало те взех за нейна съучастница. Сметнах, че търсиш парите.

— Знам.

— Опроверга тази теория, когато се споразумяхме да ми дадеш номера на сметката в замяна на помощта ми да откриеш дали е била убита, или не.

— Състави ли си друга теория?

— Бях дяволски убеден, че Мередит не бе от хората, които имат близки приятели. Не можех да си представя някой от познатите й да си зареже хубавата работа и да се премести в Уинг Коув за известно време, за да получи някои отговори относно смъртта й. Знаех си, че трябва да има друга причина… — той замълча внезапно.

— Какво? — повдигна вежда тя.

Мъжът гледаше съсредоточено очилата в ръката й и се мръщеше.

— Тази рамка ми изглежда малко разхлабена.

— Да, знам — проследи погледа му. — Възнамерявах да намеря оптик, който да ми я затегне. Нямах възможност досега.

— Ако не внимаваш, ще загубиш винтчето чакай, дай да видя.

Пресегна се през плота и взе очилата от пръстите й. Преди да успее да го попита какво възнамерява да прави, събеседникът й отвори вратата до хладилника и изчезна. В стаичката светна лампа. Тя скочи от стола и застана на прага. Взря се в помещението, пълно с лъскави инструменти с всевъзможни размери и вид. Той стоеше до работна маса и ровеше в кутия с миниатюрни отвертки.

— Томас?

— Мисля, че открих подходяща. Да, ето — взе мъничка отвертка от кутията и се зае с очилата й. Когато приключи, й ги подаде. — Как са сега?

Тя изпробва рамката. Изглеждаше стегната. Сложи очилата си и се почувства необяснимо щастлива.

— Страхотно е! — каза му. — Ще трябва и аз да си намеря една такава миниатюрна отвертка. Тогава няма да се налага да търся оптик всеки път, когато трябва да затегна винтчето. Благодаря ти!

— Няма защо.

Погледна го.

— Дошла съм в Уинг Коув по същата причина като теб, Томас.

— Знам — отвърна той, — заради семейния дълг. Това поне вече го разбрах.

— Да.

— А аз си мислех, че двамата нямаме нищо общо — усмихна й се бегло.

Бе си повтаряла същото. Отново и отново.

Малко по-късно Томас и Ренч я изпратиха през пешеходния мост. Плъзналата мъгла бе обгърнала плътно заливчето. Ниските лампи, които маркираха алеята за джогинг и тесния мост, мъжделееха слабо. Светлините на града на края на крилото се размазваха неясно. Тя каза „лека нощ“ пред вратата, заключи и после отиде до прозореца, за да дръпне завесите. Застана там загледана, докато двамата се стопиха в мъглата. В движенията на мъжа и кучето имаше някаква прилика, замисли се тя. Спокойни, плавни, измамно бавни, присъщи на родените ловци.

Наистина бяха две кучета. Но нито за миг нямаше да повярва, че Ренч е породен пудел.

СЕДМА ГЛАВА

Старинният въртящ се стол изскърца, когато Леонора се облегна назад. Изчака няколко секунди, за да бъде сигурна, че няма да пропадне под тежестта ѝ. Когато се увери, че ще издържи, подпря крака на ръба на очуканото дървено бюро и се протегна към телефона. Набра познатия номер. Глория вдигна на второто позвъняване. Звучеше малко разсеяна.

— Ало?

— Аз съм, бабо. Как мина играта на бридж снощи?

— Победих!

— Не се съмнявам. Май ще трябва да решиш как да инвестираш парите, които си спечелила през последните няколко години. Вероятно би могла да си позволиш вече да отвориш собствено казино.

— Паднаха ми се хубави карти — обясни Глория с фалшива скромност. — Крайно време беше да ми се обадиш. Тревожех се за теб. Добре ли си? Какво става там, във Вашингтон?

— Добре съм — Леонора хвърли поглед извън малкия кабинет. Бе проверила пътеките между високите до тавана лавици, за да се увери, че е сама. — Нямам какво да ти разкажа още, но напредваме, както обичаме да се изразяваме ние, детективите.

— Зарежи напредъка, заеми се с по-важните неща. Как се разбирате с твоя господин Уокър?

— Все ти повтарям, че не е „моят“ господин Уокър. За твое сведение, Глория, и двамата заключихме, че нямаме нищо общо, освен взаимния интерес да открием какво се е случило с Мередит и съпругата на брат му, Бетани.

— Хм.

— Но ако от това ще се почувстваш по-добре, кучето на Томас ме харесва.

— Предполагам, че е някакво начало. Той заведе ли те на вечеря?

— Ами всъщност да — снощи. Но беше само за да обсъдим общия си проблем.

— След това ходихте ли в неговата или в твоята къща?

Леонора свали слушалката от ухото си, взря се в нея за миг и после отново я вдигна.

— Отидохме у тях. Но само за няколко минути. Беше ни по път, така да се каже.

— Опита ли се да те сваля?

— Не — Леонора свали крака от бюрото и седна право напред. — Затегна винта на очилата ми.

— О!

— Беше невероятно! Има една от онези съвсем миниатюрни отвертки! Нали знаеш, като на оптиците.

— Представям си. Обичам мъже, които работят сръчно с инструментите. Такава практична дарба.

Невъзможно бе да спори срещу такъв решителен оптимизъм. Отказа се, помоли Глория да поздрави Хърб от нейно име и затвори. Облегна се назад, опъна пръстите на ръцете си и потъна в размисъл. За нея това беше странно усещане, защото рядко размишляваше. Опита се да се съсредоточи. Не че нямаше над какво да размишлява. Просто не беше лесно. Мислите й все се връщаха към Томас и малката му къща бижу.

Тиха, дрезгава въздишка я изтръгна от необичайното настроение. Звукът идваше от другата страна на стената зад картотеката.

Стресната, тя се завъртя в стола и се взря по посока на шума. Веднага след първата въздишка последва втора, придружена от писък. Можеше да се закълне, че чу и приглушен кикот. Най-лесното обяснение бе, че звуците идват от хора в съседната стая. Но бе сигурна, че там няма никого. Вратата на това помещение бе заключена. Излезе от кабинета и забърза покрай лавиците към вратата на библиотеката. Точно щеше да излезе в коридора и да провери дали наоколо има някого, когато улови неясно движение в старото изпъкнало огледало на отсрещната стена — точно срещу мястото, на което бе застанала. Обградено от тежка рамка, то отразяваше коридора, като обхващаше по няколко фута[1] от двете страни. Потрепващата светлина в тъмната му повърхност идваше от дясната й страна. Видя как част от ламперията се отвори. Две фигури се промъкнаха в коридора. Едната спря, за да се увери, че тайната врата се е затворила. После и двете се обърнаха и изчезнаха по посока на главното стълбище. Чуваше се

приглушен смях и тих разговор. Джули Бромли и приятелят й Травис Тод. Момичето го бе представило на Леонора тази сутрин. Изчака докато двамата студенти изчезнаха на долния етаж, и отиде до мястото, откъдето бяха излезли от стената. Само една тясна цепнатина в ламперията издаваше наличието на врата. Натисна леко. Нищо не се случи. Увеличи натиска. Невидимата врата поддаде навътре със скърцане на ръждиви панти. Процеждащата се от коридора светлина едва осветяваше тясно вито стълбище, отвеждащо към затворена врата на горния етаж.

„Старовремски проход за прислугата“ — помисли си тя.

Джули и Травис без съмнение използваха стаята на третия етаж за интимни срещи.

Тя лично не виждаше как някой би могъл да изпадне в романтично настроение в тази мрачна сграда, но може би годинките й натежаваха. Затвори вратата и продължи по тъмния коридор към главното стълбище. Мрачните огледала блестяха неприятно по стените. Мимоходом погледна едно от тях. Рамката му беше дървена, пищно инкрустирана с гербове и завъртулки. Според онова, което бе чела, стилът и изработката бяха типични за края на седемнадесети век.

Съзря собственото си неясно отражение в старото огледало. Нещо не беше наред в него. Спря се и го разгледа по-отблизо. „Отражението е двойно“ — откри тя.

Второто призрачно повтаряше първото, с леко изместване. В резултат се получаваше нереален двойник, от което я побиха тръпки.

Не можеш да заспиш още.

Откъде се бе появила тази мисъл? Носеше се в съзнанието й като призрачен шепот без форма и явен източник. Сърцето й заби лудо. Ръцете й изстинаха.

Въздухът заседна в дробовете й.

Спри. Дръж се.

Бързо отвърна поглед и забърза надолу по коридора.

Нямаше защо да се притеснява от двойното отражение, каза си тя. То просто произтичаше от несъвършенствата на ранния производствен процес. В онези времена майсторите ревниво са пазели в тайна технологията си. В резултат тогавашните огледала са били далече от съвършенството по днешните стандарти.

Дълбоко в себе си знаеше какво бе предизвикало тръпките по тялото й. Само за миг второто отражение, дублиращо собствения й образ, й бе заприличало силно на Мередит.

Бързо слезе по стълбите, облекчена от възможността да се потопи в оживлението на първия етаж. Проправи си път през купчина електрически принадлежности и лабиринт от сгънати маси и се втурна към паркинга. Навън се поуспокои от студената слънчева светлина, която макар и временно бе прогонила мъглата. Пропъди и остатъка от странната уплаха, надигнала се у нея, когато се бе взряла в двойното огледало.

---

[1] Английска мярка за дължина; 1 фут = 30,48 см. — Б.р. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Вие сте нова тук, нали? Добре дошла в Уинг Коув.

При звука на непознатия мъжки глас точно зад нея Леонора подскочи. Изпусна пакета със замразени соеви шушулки върху купчината, изправи се и загърби големия стъклен фризер в супермаркета. На пътеката между лавиците стоеше поразително хубав мъж с орлови черти и хипнотични кехлибарени очи. Гарвановочерната му коса бе сресана право назад и вързана на опашка на тила му. Наистина изпъкваше на пътеката в магазина с черното си, дълго до глезените палто, черни панталони, черно поло и черни ботуши.

— Извинете — каза той със смесица от развеселеност и разкаяние. — Не исках да ви стресна. Казвам се Алекс Роудс.

— Леонора Хътън — представи се тя машинално. Каза си, че не бива да се взира в необикновените му очи. Но какво по-нормално от това да гледаш събеседника си в очите? Алтернативата бе да го гледа в гърдите, но това не изглеждаше приемливо.

— Вие сте библиотекарката, която наеха да опише колекцията стари книги в Къщата на огледалата, нали? — попита Алекс.

— Откъде знаете?

— Градът е много малък — усмихна се той, откривайки белите си, почти съвършени зъби. — Бързо се разчува. Разбрах също и че сте вечеряли с Томас Уокър онази вечер.

Усети студено течение по гърба си. Припряно затвори вратата на фризера.

— Изглежда, знаете всичко за мен.

— Не съвсем. Само онова, което се е случило тук, в Уинг Коув. Искате ли да чуете моята история?

Отказа се от опитите да избягва странните му тигров ожълти очи. Защо да си прави труда да бъде учтива? Той искаше да го гледа. Вероятно би бил смазан, ако не бе го намерила очарователен. Неговата безсрамна, мрачна чувственост притежаваше някакъв пикантен чар. Знаеше колко добре изглежда и му се струваше нормално хората да го

забелязват, особено жените. Излъчваше привична пренебрежителност, която й подсказваше, че е свикнал да се възползва от сексапила си. Помисли си, че в това отношение представлява същинска Мередит в мъжка кожа.

— Преди да реша дали искам да чуя историята ви, или не — отвърна тя, — може би трябва да ми кажете защо от всички бакалии на света влязохте тъкмо в тази и решихте да удостоите точно мен с вашата история.

— Ясно. Предпазлива сте. Точно от това се боях — повдигна той черните си вежди.

— Това ми е стар навик, от който искам да се освободя, но от време на време се проявява въпреки всичките ми добри намерения.

— О, да — кимна мъдро мъжът. — Познавам из основи природата на старите навици. Може да се каже, че съм нещо като експерт в тази област.

— Наистина ли? И как така?

— Занимавам се с освобождаване от стари привички.

— Извади от джоба си черна кутийка със сребърна украса, отвори я и й подаде една от белите визитки в нея.

— Консултант съм по преодоляване на стреса. Специалист съм в помагането на хората да се справят с проблемите на съвременния живот. Обикновено това означава освобождаване от стари навици. Съветвам ги и продавам специална хранителна добавка, неутрализираща влиянието на стреса върху метаболизма.

Хвърли поглед на картичката. На нея бяха отпечатани само име и телефонен номер.

— Скъпо ли вземате? — полюбопитства тя.

— Много. Но големите пари са в хранителната добавка. Няма да повярвате колко силно е желанието на хората да вземат лъжичка лекарство, вместо да внесат истински промени в живота си.

— Хубава работа, щом ви се удава.

— Така е! — усмихна се като Чеширския котарак. — Наистина ми се удава. Искате ли да дойдете у дома и да видите филмите ми за редуциране на стреса?

— Може би някой друг път.

— Добре — въздъхна театрално той, — схванах. Няма да ми позволите да ви грабна и да ви поваля на кушетката.

— Наистина ли имате кушетка?

— Разбира се. Такова е очакването на клиентите ми. А и на нея мога да подремна между сеансите.

— Разбирам доводите ви. Откога живеете в Уинг Коув?

— Открих практиката си преди около година. Мога да ви предоставя препоръки от доста клиенти, но вероятно не можете да си позволите услугите ми.

— Сигурно.

— Понякога работя и на благотворителни начала.

— Благодаря, но принципите в моето семейство не позволяват да приемаме подаяния.

Алекс Роудс бе живял в Уинг Коув по времето на пребиваването на Мередит, размишляваше тя. Трябва да се бяха срещали. Алекс би се погрижил за това. А Мередит би го намерила най-малко за забавен, ако не и повече. И което бе още по-важно, би го счела за първостепенен източник на информация. Един консултант по преодоляване на стреса, който разчита на богатите клиенти, със сигурност щеше да знае интересни подробности от интимния им живот. Мередит бе събирала потенциално полезни подробности също както други хора събират антики.

— Няма нужда да ми предоставяте препоръките си — каза му. — А единствената хранителна добавка, която използвам, е с шоколадова глазура.

— Може ли да ви убедя тогава да пиете чаша кафе с мен? Има едно заведение надолу по улицата.

— Все още не виждам причина.

— Какво ще кажете за тази, че ви видях между рафтовете да се навеждате и да се протягате към фризера и бях пленен от гледката?

— Защо не опитате друга?

— Добре — засмя се Алекс, — ще ви призная голата истина. Както споменах по-рано, градът е малък. Повечето жени на моята възраст или са омъжени, или са ми клиентки, или са студентки. Никога не излизам с членове, на която и да е от горните категории, а това ограничава възможностите ми за контакти в Уинг Коув.

— Разбирам.

— Аз съм зрял, интелигентен, чувствителен мъж, госпожице Хътън. Имам си потребности.

— Обзалагам се.

— Нуждая се — изрече замислено той — от разговор с начетена, интересна жена, който не се отнася до невроза или междуличностни отношения, които се отразяват на способността й да се справя със стреса или да получава оргазъм. Отчаяно се нуждая от такъв разговор, госпожице Хътън. Струва ми се, че бих дал душата си за него.

— Ами, в такъв случай, да пием кафе.

Тя си поръча чай, разбира се, а той — еспресо. Малката чашка силно черно кафе подхождаше на облеклото му.

Седяха на кръгла масичка до прозореца. Посетителите представляваха смесица от преподаватели, студенти и местни граждани. Стените бяха боядисани в топли нюанси на кафяво и охра. На дървения под бе придаден старинен, износен вид. В средата на салона гореше огън в открито огнище.

Навън мъглата беше черна и толкова гъста, че магазините и галериите на отсрещния тротоар се различаваха трудно.

— Може ли да ви задам един въпрос? — попита Алекс.

— Зависи от естеството му.

— Не ми е приятно, но преди да се опитам да ви впечатля с размаха и дълбочината на интелекта и познанията си, трябва да ви помоля да разясните връзката си с Томас Уокър.

Ръката й увисна във въздуха с пакетчето с чай, което вадеше от чашата си.

— Кое?

— Разбрах, че двамата сте вечеряли заедно миналата вечер. В този град това означава връзка.

— Разбирам — внимателно остави мокрото пликче с чай на чинийката. — Приятели сме.

— Само толкова? Просто приятели?

— Да.

Събеседникът й се позамисли за миг, после поклати глава:

— Не знам. „Приятели“ е неясно понятие, не мислите ли?

— Нима?

Той се облегна в стола си, протегна дългите си стройни крака и я погледна с блестящите си златисти очи.

— Например преди няколко месеца за известно време Уокър беше приятел на една друга жена, която работеше в Къщата на огледалата. Близък приятел. Би могло да се каже дори интимен.

Мередит.

Съсредоточи се в глътката чай. Не беше лош, но не беше и нищо особено. След като го преглътнеше, оставаше онзи лек, но осезаем вкус, присъщ на чай от пакетче. Не бе така ужасен като разтворимия, но не можеше да се сравнява с отличната напитка, получена при запарването на листенца в подобаващ чайник.

Добре, стига си увъртала. Би трябвало да действаш като частен детектив.

— Ще ви кажа само едно — изрече невъзмутимо тя. — Връзката ми с Томас Уокър със сигурност не би могла да се определи като интимна.

— Исках просто да се уверя — кимна Алекс. Излизах с другата приятелка на Уокър известно време след като скъсаха. Не зная как го приемаше. В такова малко градче обстановката може да стане твърде задушевна.

— Радвам се, че спазвате някакви лични морални принципи в общуването с хората.

— По-скоро съм ужасно предпазлив. Не искам да ми излезе име, че спя с жените и приятелките на местните жители.

— Защото би се отразило зле на бизнеса ви?

— Много зле.

— Разбирам — нямаше какво да губи, като действа малко по-смело, реши тя. — Мой ред е да ви задам личен въпрос. Какво стана с връзката ви с онази приятелка на Томас Уокър?

— Не продължи много. Между нас казано, мисля, че май имаше проблеми с наркотиците. Напусна града преди няколко седмици. Чух, че загинала при автомобилна катастрофа.

Понечи да вдигне чашата си отново, но бързо промени решението си. Постави ръка обратно на скута си.

— Значи тази жена е използвала наркотици?

— Не съм сигурен, нали разбирате. Зная само, че никога не ги е взимала пред мен. Но наоколо се разнесоха слухове след смъртта й.

— Откъде би се снабдила с наркотици в такъв малък град?

— Не четете ли вестници? Напоследък можете да си купите тези боклуци отвсякъде. Освен това градчето е пълно със студенти. Това още повече улеснява нещата.

— Ясно — нямаше да научи името на местния търговец на дрога. Детективската работа не беше лесна.

— Как се запознахте с Уокър? — попита Алекс.

— Той ми е хазяин — хареса й как прозвуча. Много непринудено. Много невинно. — Запознахме се, когато наех къщичката.

Мъжът се изненада за миг, сякаш не бе му хрумвала подобна възможност. После кимна замислено, може би поуспокоен, поотпуснат.

— Вярно — каза той. — Май Мередит спомена, че много успешно се занимава с ремонтирането на къщи. Каза, че бил купил две стари летни къщички с изглед към заливчето и възнамерявал да ги преустрои.

— Аз наех онази, която още не е преустроена. Но е топла, суха и достатъчно удобна за краткия ми престой в града.

— Колко време мислите, че ще ви отнеме работата в Къщата на огледалата?

— Пресметнах, че няма да са ми нужни повече от няколко месеца, за да публикувам колекцията в Интернет. Първоначалният опис вероятно е бил направен от професионалист, който е изработил уникална система за класифициране на книгите. До известна степен прилича на системата в библиотеката на Конгреса, но е доста подобрена и разширена, така че да опише нюансите и всяка дребна разлика в темата…

— Къде живеете? — прекъсна я той.

Очевидно Алекс не се вълнуваше особено от подробностите на професионалните й ангажименти в Къщата на огледалата. Преди да реши дали да излъже, или не в отговор на въпроса му, вратата на кафенето се отвори. Нямаше нужда да се обръща, за да разбере кой влиза. Започваше да развива шесто чувство по отношение на Томас Уокър. Алекс обаче извърна глава. Наблюдаваше как Томас се приближава към тях. Забележителните му очи едва доловимо охладняха.

— Сигурна ли сте във вида на връзката си с Уокър? — попита той. — Само хазяин ли ви е?

— Да.

Той стигна до масата.

— Не я подценявай, Роудс. Връзката между хазяин и наемател ужасно наподобява свещен съюз. Подкрепена с пълна тежест от авторитета на многовековни закони, обичаи и традиции, тя си е направо като брак.

Леонора му отправи предупредителен поглед, но той сякаш не го забеляза. Дръпна един стол, обърна го и го възседна. Отпусна ръце на облегалката и й се усмихна.

— Ходих до железарията отсреща. Стори ми се, че ви видях да влизате тук. Всичко наред ли е в къщичката?

— Да, благодаря.

— Обади ми се, ако имаш нужда от някаква поправка.

— Ще ти се обадя.

Тя вдигна чашата си, докато се опитваше да прецени ситуацията. Нивата на тестостерон бързо се покачваха. Нима неволно бе стигнала до върховното женско постижение, когато една дама става обект на огнената страст на двама мъже, готови да се бият, за да бъдат удостоени с благоволението й? Не. Такива неща никога не й се случваха.

Алекс погледна масивния си златен часовник и оттласна стола си.

— Неприятно ми е, че си тръгвам, но имам час с един клиент. Не бива да закъснявам. Радвам се, че се запознахме, Леонора. Имаш визитката ми. Обади ми се, ако се нуждаеш от съвет за преодоляването на стреса.

— Добре — отвърна тя.

— Възнамерявам скоро да науча какво смяташе да правиш с тези замразени соеви шушулки — намигна й той. После кимна на другия мъж. — Довиждане, Уокър.

— Довиждане — отговори Томас.

Алекс се отдалечи към входната врата на кафенето. Взе дългото си черно палто от закачалката, облече го и излезе. Томас наблюдаваше през прозореца как изчезва в мъглата.

— Замразени соеви шушулки? — попита, без да отмества очи от прозореца.

— От тях става отлично нискокалорично предястие.

— Ще го запомня. Мислиш ли, че на Ренч ще му харесат?

— Съмнявам се. Не ми изглежда като куче, което би проявило особен интерес към соята.

— Да, сигурно си права — отново съсредоточи вниманието си върху нея.

Студенината в сивите му очи я свари неподготвена.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Какво искаше Роудс?

Поколеба се, но после сви рамене.

— Каза, че копнеел за стимулиращ разговор с необвързана жена, която не му е клиентка, студентка, съпруга или приятелка на потенциален клиент.

— Стимулиращ разговор, а? Мога да се закълна, че те сваляше.

— Да, вероятно — отпи от чая си.

— А на теб хареса ли ти този стимулиращ разговор?

— Ако искаш да знаеш — заяви важно тя, — действах като детектив.

— Нима? А може ли да те попитам защо реши да упражняваш детективските си умения върху Роудс?

— По две съвсем основателни причини. Първо, стори ми се много интересно, че ме заговори изневиделица. Сякаш просто изникна до щанда за замразени храни.

Томас почукваше леко с пръст по дървената облегалка на стола.

— Добре. Съгласен съм. Интересно е. Имаш ли представа защо започна разговора?

— Очевидно задните ми части бяха изложени на показ по особено провокативен начин, когато се навеждах да взема гореспоменатия пакет със замразена соя от фризера — Леонора отпи от чая. — Досега не беше ми се случвало. Може да започна да си купувам соя по-често.

— Едва ли соята има нещо общо. Мъжете по принцип забелязват женските задни части. Каква беше другата причина, за да му позволиш да те довлече тук на чай и стимулиращ разговор?

— Още в началото спомена Мередит.

Томас помълча за момент.

— Наистина ли? — запита съвсем тихо.

— Повдигна въпроса съвсем сам, без изобщо да го подтиквам.

— Не е много дискретен, нали?

— Не е. Добих впечатлението, че няма време за дискретност. Искаше отговори, и то незабавно. Освен това сподели информацията, че с Мередит излизали за кратко, след като се разделила с теб.

— Това и аз можех да ти го кажа. Вдигна чашата си и го изгледа над ръба й.

— Но не ми го каза, нали?

— Не смятах, че е важно — сви рамене той.

— Може и да си сгрешил в преценката си.

Мъжът поразмисли за няколко секунди.

— Може наистина да съм сбъркал. По дяволите! Какво става тук? Каква е ролята на Алекс Роудс в цялата история?

— Все още не зная. Но едно мога да ти кажа — беше изключително заинтересуван от естеството на връзката ни.

— Нашата връзка? — намръщи се Томас. — Имаш предвид ти и аз?

— Да. Ти и аз. Точно го убеждавах, че сме просто хазяин и наемателка, когато ти пристигна.

— Гледай ти!

— Разбира се, човек може да предположи, че Алекс Роудс е истински пример за почтен и благороден мъж, който не иска да го считат за прелъстител на чужди приятелки.

— С други думи, може да е бил запленен там, до щанда за замразени храни, и просто да е искал да се убеди, че си свободна, преди да пусне ръка на очарователните ти задни части.

— Само при положение, че бих му разрешила да го стори дори и да съм неомъжена и свободна.

— Да, при това положение — съгласи се Томас.

— В този луд свят всичко е възможно — въздъхна тя. — Но някак си не мисля, че само внезапна похот го подтикна да ме черпи чай и да ме разпитва.

— Очевидно имаш природна дарба за детективската професия — изгледа я одобрително Томас. — Много умно, че не се оставяш да бъдеш подлъгана от подмолната му тактика.

— Да, умна съм. Но трябва да призная, че съм най-вече изключително любопитна защо си направи труда да използва такива тактики.

— Аз също. Мислиш ли, че може да знае за парите, които Мередит откраднa от дарителския фонд? Да е научил, че ги е скрила някъде, преди да умре, и да се надява да ги открие?

— Не ми беше хрумвало — тя сбърчи нос. — Милион и половина долара биха обяснили симулираната страст. Но как би могъл да разкрие кражбата й? Не беше склонна да се доверява на мъж дори да спеше с него.

— Но и аз открих, че беше намислила нещо — напомни й Томас меко. — С компютъра и с помощта на брат ми.

— Но не си я заподозрял, докато не е напуснала града внезапно, и ти е хрумнало, че би било добра идея да провериш сметките на фонда. Какво би накарало Алекс да се усъмни в изчезването й?

— Роудс може да е имал свои причини да подозира Мередит в измама.

— Защо мислиш така?

— Имам чувството, че може да са имали нещо общо — изрече Томас спокойно. — Мередит беше измамница. Ако питаш мен, онази антистресова добавка, която Роудс продава, го причислява към нейните професионални среди. Трябва да си мошеник, за да разпознаеш друг мошеник.

— Мислиш, че Алекс е шарлатанин?

— Я стига! Този тип взима прескъпо за хранителната добавка, която пробутва.

— Много хора вярват чистосърдечно в алтернативната медицина. И то съвсем основателно.

— Роудс прилича ли ти на холистичен медик?

— Добре — поколеба се тя, — да приемем, че се е досетил, че Мередит е намислила нещо. Откъде би могъл да знае за изчезналите от фонда пари?

— Нямам представа — сви рамене той. — Но не можем да отхвърлим възможността, че ги търси, и смята, че може да си в състояние да му помогнеш.

— С други думи — изрече тя безизразно, — Алекс може да ме е заговорил до щанда за замразени храни по същите причини, поради които ти ме притисна в апартамента на Мередит. Знаел е, че е отмъкнала милион и половина долара и че аз съм нейна позната, следователно бих могла да съм наясно къде са парите.

Томас изглеждаше подразнен от обобщението на събитията.

— Може парите да са били причината да се съберем — каза той, — но не заради тях станахме партньори. Ако си спомняш, малко или много, ти ме изнуди да приема уговорката ни.

— О, да, точно така. Забравих.

— Имаш избирателна памет.

— Без съмнение това се дължи на професията ми — направи пауза. — Знаеш ли, има незначителна възможност Мередит да ме е споменала пред Алекс, въпреки че е малко вероятно. Но бих заложила и последния си петак, че не му е казала за измамата. Пазеше внимателно тайните си. Не знам някога да ги бе доверявала на човек от мъжки пол.

Той размисли над това за кратко.

— Хубав принцип.

— Не искам да сменям темата, но къде си оставил Ренч?

— Вързан е отвън, където може да задиря женски четириноги.

Тя повдигна вежди.

— Искаш да кажеш, че все още може да се наслаждава на противоположния пол? Мислех, че като вземеш куче от приют, те карат да го кастрираш.

— Никога не съм обяснявал на Ренч операцията с подробности. Сметнах, че това би го потиснало.

— Много предвидливо от твоя страна да премълчиш факта.

— Той ми е приятел. Човек прави такива неща за приятелите си. Наистина ли си тръгваш? Ще те изпратя до къщичката.

— Добре — тя се изправи. Помогна й да облече палтото си.

— Между другото, докато се изявяваше като детектив, забеляза ли очите на Роудс?

— Може ли да не ги забележи човек?

— Странни са, а? Не съм виждал други подобни.

— Цветни контактни лещи — усмихна се тя.

— Съсредоточи се — Каси зае поза полулотос, единият й глезен бе мушнат в свивката между бедрото и тялото й. — Отпусни се, прочисти ума си и се остави да застинеш.

Дийк следваше инструкциите, като се огъваше в последната поза от урока. Опитваше се да се концентрира върху прочистването на ума си, но процесът беше противоречив по условие. Ако се концентрираш в нещо, в края на краищата, значи не прочистваш ума си. Още повече, когато се концентрираше почти изцяло върху пищните извивки на бедрата на Каси. Тази жена имаше забележителни бедра, пълни, зрели и елегантно заоблени. Изглеждаха отлично в тесния черен клин. Но в нея всичко беше забележително. Според него беше великолепна. Ако имаше поне малко разум, би отменил сеансите. Когато упражняваше йога с нея, винаги получаваше ерекция. Самоизмъчваше се.

— Отпусни се и открий пресечната точка на енергийните си линии…

Живееше за тези уроци. Те бяха светъл миг в седмицата за него. Нямаше нужда да търси пресечната точка на енергийните си линии. Всички се вливаха в коравата ерекция.

— … и се отдай…

Не желаеше нищо по-силно от едно хубаво отдаване, мислеше си той. Само ако…

Каси го изучаваше с тревожно изражение.

— Сеансът не беше от най-добрите ни — отбеляза тя. — Имам чувството, че днес не беше в състояние да се отпуснеш. Нещо не е наред ли?

Каза си, че няма защо да споделя. Тя беше инструктор по йога, а не най-добрият му приятел или терапевт. Но имаше нужда да поговори с някого, а тя беше жена. За някои неща жените бяха по-прозорливи от мъжете.

— Мислиш ли, че Томас спи с Леонора Хътън? — запита той.

— Моля?

Направи грешка. Осъзнаваше го. Но беше късно да се откаже.

— Видя ги заедно онзи ден, когато пристигна за сеанса във вторник. Просто се питах дали си останала с впечатлението, че може да имат връзка.

— Видях ги само за пет минути, Дийк. Тъкмо си тръгваха, нали? — отправи му унищожителен поглед и стана. — Освен това Томас е твой брат. Познаваш го много по-добре, отколкото аз. Ти как мислиш?

— Не зная. Понякога е непроницаем дори и за мен. Но ми се струва, че с нея се държи някак различно. Не може да откъсне очи. И

изглежда някак неспокоен. Сякаш му се иска да стане и да закрачи из стаята, може би. Той е най-безгрижният човек, когото познавам, дори когато е с жена, ъъъ… която…

— Дори и когато е с жена, с която има връзка? — Каси разкопча ципа на спортната си чанта и измъкна долнището на анцуга си. — Това ли се опитваше да кажеш?

Щеше да каже, че Томас винаги е спокоен и отпуснат, дори когато е с жена, която чука. Но не искаше да използва думата чука пред Каси. Звучеше малко грубо. Можеше да я обиди. И без това вече изглеждаше раздразнена по някаква причина.

— Исках само да чуя твоето мнение — измърмори той. Каси навлече анцуга си върху клина с несвойствено бързи, буйни движения.

— Доколкото зная от теб, Томас не е бил целомъдрен след развода си. Преди няколко месеца за известно време излизаше с онази жена, която работеше в Къщата на огледалата. Какво толкова странно, ако има нова връзка?

— Просто има нещо необичайно в ситуацията — опитваше се да облече в думи неясните си впечатления. — Има нещо необичайно в самия него.

— Какво? — Каси се наведе, за да завърже връзките на маратонките си.

— Както казах, изглежда много напрегнат с Леонора. Между тях сякаш протича електричество.

— Сексуалното привличане между двама души произвежда огромно количество енергия. Зарежда въздуха около тях.

— Но не флиртуваше с тази жена. Сякаш дори се дразнеше от нея. Или може би от себе си. Но не беше нормално, нали?

Каси се изправи внезапно.

— Сексуалната енергия е като всяка друга енергия. Ако я пренебрегваш или й се съпротивляваш, може да предизвика вид триене, което лесно да се превърне в раздразнение или дори неприкрит гняв. Единственият начин да се справиш с нея е да я приемеш и да я канализираш по здравословен, естествен начин. Препоръчвам концентрация върху дишането. Много е полезно.

Дийк потръпна. Каси говореше със студен, нетърпелив тон, който вечно го объркваше и безпокоеше. Сякаш поучаваше ученик, който се прави, че не разбира.

— Никога не съм виждал Томас така неспокоен в присъствието на жена — каза той.

— Вероятно е напрегнат, защото не спят заедно — тя се пресегна към тениската си и напъха глава в нея. — Предполагам, че когато възникне връзка между двамата, ако възникне, голяма част от напрежението в отношенията им ще изчезне.

— Така ли мислиш?

— Сексът е отлично средство за намаляване на стреса и за общо повдигане на духа — думите й бяха приглушени от обгръщащите я гънки на тениската. — Може да има отличен терапевтичен ефект.

— Терапевтичен? Наистина ли мислиш така?

— Да — главата й се появи от деколтето на тениската. Избягваше да го гледа. — При подходящи условия сексът е естествен, благотворен начин за зареждане на енергийните линии.

— Подходящи условия ли?

— Имам предвид ситуация, в която и двамата партньори са необвързани, взаимно привлечени и в добро здраве.

— Томас е необвързан и в добро здраве и мисля, че е привлечен от Леонора — кимна той.

— Ами ти, Дийк? И ти си необвързан и в добро здраве. Мина година, откакто загуби жена си. Понякога не си ли мислиш за връзка с друга жена?

— Аз? — По дяволите! Нима бе забелязала ерекцията му? — Връзка?

Тя въздъхна тежко.

— Съжалявам. Не биваше да го казвам. Не е моя работа. Аз съм само инструкторката ти по йога.

Дийк не отговори.

Преметна сака си през рамо и тръгна към вратата.

— Ще се видим в петък. Междувременно, работи върху позата „кобра“. Правиш я с усилие. Трябва да се отпуснеш.

Отвори вратата и излезе, преди да успее да й отговори.

Къщата потъна в привична тишина. Имаше чувството, че не се е държал както трябва, но изобщо не можеше да разбере с какво я бе ядосал така. Просто я бе питал за наблюденията й върху отношенията на Томас и Леонора, за бога. Някак си бе извъртяла разговора към обсъждане на липсата на секс в живота му. Нямаше нужда да му

изтъква колко нищожен бе сексуалният му живот напоследък. И сам отлично го усещаше, особено когато тя бе около него.

Отиде до най-близкия прозорец и спусна завесите. Повтори същото и със следващия. Продължи, докато възстанови мрака.

Когато познатата уютна тъмнина в къщата се сгъсти, той се върна на бюрото си и пусна компютъра. Седна и се загледа в светещия монитор. Възнамерявал бе да продължи търсенето на факти относно убийството на Юбанкс, но по някаква причина се замисли за един отдавнашен следобед, когато с Томас бяха седели в спалнята му и бяха слушали как родителите им си разменят обвинения в кухнята.

Тогава бе деветгодишен. Томас бе на тринадесет. Усетил бе как сълзите му напират, но Томас не бе заплакал, затова не можеше да си позволи да го стори и той.

— Мисля, че ще се разведат, Дийк. Чух татко да споменава нещо за среща с адвокат.

— Като родителите на Джейсън?

— Да. Вероятно татко ще се изнесе. Обикновено така става. Марк ми каза.

— Има си приятелка, нали?

— Така казва мама.

— Мислиш ли, че и тя ще си намери приятел, след като татко се изнесе? — бе попитал Дийк.

— Може би.

— Джейсън каза, че сега вижда баща си веднъж седмично. Не харесва жената, за която е женен. Твърди, че била хубава, но глупава. Но направо мразел кретена, с когото излизала майка му. Той спял при нея, когато оставал да пренощува, и не изпускал дистанционното.

Известно време бяха останали заслушани в приглушените викове в кухнята. Дийк бе стискал възглавницата и се бе борил със сълзите.

— Да ти кажа, Дийк, не мисля, че някога ще се оженя. Но ако го направя, със сигурност няма да имам потомство. Никога не бих причинил подобно нещо на собствените си деца.

— Нито пък аз — бе добавил Дийк.

— Каквото и да стане — се бе зарекъл Томас, — ние двамата ще се подкрепяме.

— Добре — бе се съгласил Дийк.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Формулата е съобразена с индивидуалните особености на тялото ви — каза Алекс. — Няма двама клиенти, които да получат точно един и същи продукт, защото няма двама еднакви души.

— Разбирам — отвърна Елиса.

Той отвори шкафа и избра едно от малките сини шишенца в него.

— Освен това препаратът трябва да се приема под наблюдение. Много е важно. Затова настоявам клиентите ми да идват поне веднъж седмично за следващата доза.

— Какво съдържа? — гледаше синьото шишенце в ръката му.

— В основни линии е сложна смес от съставки, извлечени от няколко вида водорасли — затвори шкафа. — Изследванията ми показват, че на повечето хора им липсват основни хранителни елементи, които се намират само в морето. Помнете, по химичен състав кръвта ни е много близка до морската вода. На сушата често сме лишени от няколко субстанции, срещащи се в соленоводните басейни. В резултат често се намираме в хронично състояние на химически обусловен стрес. През годините това оказва влияние.

— Разбирам.

— Терапията ми се основава на принципа за възстановяване на подходящите нива на определени хранителни вещества и ензими в организма. Щом се постигне биохимичният баланс, ще бъдете в състояние да се справите със стреса много по-ефективно.

— Това би било чудесно — Елиса хвана чантата си. — Сега определено не я карам много добре.

Алекс се приближи към нея със синьото шишенце в ръка.

— Според професионалното ми мнение е най-добре да се използва двустранен подход към проблема — освен хранителната добавка препоръчвам психотерапия.

— Наистина не искам да говоря за личния си живот — скова се Елиса. — Не мога да го обсъждам с никого. Уговорих си този час само за да опитам добавката ви.

— Не се тревожете — успокои я той. — Не настоявам за психотерапията. Но би било неетично от моя страна да не спомена благотворния й ефект. Използвам напълно необичаен терапевтичен подход. Наричам го „огледален“. Това е форма на регресивна терапия, насочена към минали прераждания. Отбелязвам удивителни резултати с него.

От години не бе правил основни промени в шарлатанството си, но му даваше ново име винаги когато откриваше нов кабинет. Харесваше му думата огледален. Бе го измислил скоро след пристигането си в Уинг Коув. Този град и архитектурното му чудовище — Къщата на огледалата, се бе оказал източник на пряко вдъхновение в много отношения, най-вече финансово.

— Не вярвам в миналите прераждания — противопостави се Елиса нервно.

— Много хора не вярват в тях. Докато не започнат да се самоизследват. Събития и травми в минали наши прераждания често предизвикват стрес в настоящия ни живот, разбирате ли? Чрез изучаване на миналия си живот и преодоляване на напрежението в него можете да намалите настоящите нива на стреса.

— Възможно е да опитам някой ден. Може ли засега да получа само добавката?

— Да. Но ако някога почувствате нуждата да се задълбочите, моля, свържете се с мен. Аз съм квалифициран професионалист и можете да ми имате пълно доверие, че ще запазя в пълна тайна всичко, казано между нас.

Усмихна й се успокояващо, с което винаги печелеше доверието на клиентите си, и й подаде шишенцето. Не го бе грижа дали по-късно ще се запише за огледалната терапия. Елиса Кърн беше твърде скована и честна за неговия вкус. Нямаше да му бъде интересно да я вкара в леглото си.

— Мисля, че ще забележите благотворното въздействие почти веднага след първата доза — каза той.

— Надявам се.

— Чувствам се много странно — Леонора вдигна бинокъла към очите си и се взря през него. — Всъщност никога досега не съм

шпионирала някого.

Томас държеше своя компактен и силно увеличаващ бинокъл фокусиран върху входната врата на Алекс Роудс. Къщата беше стара и олющена. Намираше се в самотна горичка почти на миля разстояние от центъра на Уинг Коув. Роудс очевидно обичаше уединението.

— Явно си водила безопасен живот — коментира Томас.

— Явно — завъртя бинокъла си. — Предполагам, че голямото черно комби с двойно предаване е на Алекс?

— Да. Тоя тип е луд по черното.

— Ами по-малката кола?

— Сигурно е на клиента му — предположи той.

— Позната ли ти е?

— Не. Но все пак би било интересно да видя кой се качва в нея.

— Питам се дали биха ни арестували за това — каза Леонора.

— За шпиониране на дома на Алекс? Съмнявам се.

— Ако ни хванат, искам да си спомниш, че идеята беше твоя.

— И ти изгаряше от нетърпение да дойдеш тук, доколкото си спомням.

— Добре, признавам, че начинът, по който Алекс ме заговори днес следобед, беше подозрителен. И определено не исках да идваш тук без мен. Но не виждам какво можем да научим от наблюдението на посещаващите го клиенти.

— Скучно ти е, нали?

— Малко — призна тя. — Освен това ми е студено. Мъглата се сгъстява с всяка минута.

— Предупредих те, че е нужно търпение.

— Не съм от търпеливите.

— Забелязах — Томас нагласи фокуса лекичко.

Тя замълча за миг.

— Значи ти си търпелив?

— Не обичам да бързам, освен ако няма основателна причина, а според моя опит такава рядко има.

— Хм.

Леонора запази тишина за известно време, а той виждаше, че не я свърта на едно място.

— Скоро ще се стъмни — каза тя след малко. — Може да е трудно да се приберем с колата, ако мъглата се сгъсти още повече.

Колко още възнамеряваш да останеш тук?

— Колкото е необходимо.

— Нали нямаш намерение да седиш тук цяла нощ? — свали бинокъла от очите си.

— Можеш да си вървиш по всяко време — каза й меко. — Идеята да дойдеш с мен бе твоя.

— Хленча, нали? — изпъшка тя.

— Да, но няма нищо. Добре го правиш — продължи да изучава гледката през бинокъла. — Чудя се защо Роудс държи спуснати щорите на всички прозорци.

— Щорите? — тя вдигна отново своя бинокъл и го насочи към къщата. — Прав си. Всички са спуснати, нали? Е, и брат ти държи своите спуснати.

— Да, но мисля, че го прави, защото е потиснат и обича да прекарва много време пред компютъра. Роудс не ми се стори потиснат и знаем, че не е пред компютъра, защото вътре има клиент. Което ни оставя само една възможност.

— Каква? — свали бинокъла.

— Не бих се изненадал, ако Роудс се окаже от онези терапевти, които спят с клиентките си.

— Нямаш високо мнение за него, нали? — попита Леонора.

— Нямам доверие на човек, който носи жълти контактни лещи. Това е нещо като мото на семейство Уокър.

Замисли се над думите му.

— Не е по-лошо, от което и да е семейно мото — тя млъкна внезапно. — Ето я.

— Коя?

— Клиентката на Алекс. Току-що излезе от входната врата. Насочва се към колата си.

— Жена? — той вдигна бинокъла. Мъглата висеше като филизи над автомобилната алея, но все още бе достатъчно светло, за да разпознае русокосата жена със сковани рамене, която се качваше в малката кола.

— Елиса Кърн — обяви той. — Мислиш ли, че я чука?

— Като висококвалифицирана университетска библиотекарка отказвам да си правя изводи без подкрепящи ги доказателства. Но трябва да призная, че подобен сценарий би обяснил спуснатите щори.

— По дяволите! Горкият Ед Стовал.

— Шефът на полицията? Защо го съжаляваш?

— Защото останах с впечатлението, че е влюбен в Елиса по своя задръстенячки начин.

— О! — Леонора намести очилата си. — Би било тъжно, нали?

— Да, но за щастие не е наш проблем. Имаме си свои собствени.

Наблюдаваше как колата на Елиса изчезва в мъглата. После премести отново бинокъла си към дома на Алекс Роудс.

Той излезе на верандата, облечен в спортен екип и яке. Заключи входната врата, отиде до парапета и направи няколко упражнения за разтягане. Когато свърши, слезе по стълбите и се отдалечи.

— Нищо чудно, че е в такава отлична форма — прошепна Леонора.

— На неговата възраст човек трябва да подходи предпазливо към бягането. Отразява се зле на коленете.

— Изглежда, не му създават проблеми.

— Коленете са коварни. Никога не знаеш кога ще се обадят — Томас пусна малкия бинокъл в джоба на якето си. — Чакай ме тук, ей сега се връщам.

Вторачи се в него със стреснато изражение.

— Къде отиваш?

— Тъй като съм наблизо, а въпросният човек излезе, реших да се възползвам от момента.

— Как?

— Ще огледам къщата.

— Какво? Ще влезеш с взлом? — гласът й се извиси при последните две думи. — Луд ли си? Може да извика полиция и да те арестуват!

— Току-що излезе да потича. Вероятно ще отсъства поне половин час. А може и по-дълго. Ще вляза само за няколко минути.

— Не мисля, че идеята ти е добра.

— Не гледай, ако те притеснява — тръгна между дърветата.

— О, не, няма да те оставя — Леонора забърза след него. — Ако настояваш да го направиш, ще дойда и аз.

Чу приглушените й стъпки по влажната земя и спря, като се обърна и й прегради пътя.

— Не — отказа той.

— Не можеш да ме спреш, Томас! — възпротиви се тя. — Партньори сме, не помниш ли?

Яростната упоритост в гласа й го предупреди, че няма да е в състояние да я спре да го последва. Винаги можеше да се върне по-късно, без нея.

— Добре, зарежи го. Идеята беше лоша, сама го каза — посегна да я хване за ръка. — Хайде, да се махаме от тук.

— Знам какво си мислиш — забързано отстъпи извън обсега му, завъртя се на токчетата си и се отправи към къщата. — Възнамеряваш да се върнеш друг път и да се вмъкнеш без мен, нали?

— По дяволите, Леонора, чакай! — настигна я. — Съгласен съм с теб. Твърде рисковано е!

— Но това няма да те спре, нали?

Томас се изкуши да я вдигне и да я метне на рамото си. Но не му се вярваше подобно нещо да й хареса. Какво да прави човек с такава жена? Огледа се. Спускащата се нощ и мъглата осигуряваха отлично прикритие. В момента нямаше никаква опасност за тях. Ако се вмъкнеха и излезеха бързо, всичко щеше да е наред.

— Добре — съгласи се той. — И без това сме тук, защо да не го направим…

Леонора огледа прозорците.

— Как ще влезем?

Томас бръкна под якето си, извади малкия комплект инструменти, който носеше на колана си, и го отвори. Избра два от лъскавите шперцове.

— С това — каза той. — Оглеждай се за Роудс.

— Божичко! Значи си го планирал?

— Никога не правя нещо без предварителен план. Аз съм нещо от сорта педантично импулсивен тип.

Той изкачи трите стъпала до задната врата и се захвана за работа. Нужни му бяха по-малко от тридесет секунди, за да отключи.

— Ау! — прошепна Леонора. — Къде се научи на това?

— Занимавам се с преустройство на къщи, не помниш ли? Поставял съм и съм ремонтирал достатъчно ключалки през годините, за да познавам механизмите им.

Извади ръкавиците си и ги сложи, след което внимателно отвори вратата. Озова се в малка стая. В тъмнината изникна кошче за боклук.

На земята се търкаляха чифт мръсни ботуши. Рафтовете по едната стена бяха отрупани с всякакви джунджурии, които човек очаква да намери в складово помещение — фенерче, батерии, градински маркуч, кухненски принадлежности. В ъгъла бе облегната чанта със стикове за голф.

Леонора застана на вратата зад него. Хвърли поглед през рамо и го последва в склада.

— Не пипай нищо — нареди й той.

— Не се безпокой, и аз имам ръкавици, виждаш ли? — протегна към него едната си ръка.

— Не бива да разместваме нищо. Няма защо да будим подозренията му — полека затвори вратата с облечената си в ръкавица ръка и влезе покрай нея в тесен коридор, който свързваше банята и спалнята с входната врата и кухнята. Спря, за да свикнат очите му с тъмнината. — Внимавай къде стъпваш — напомни й той.

— Заради дръпнатите щори тук е съвсем тъмно.

— Какво търсим?

— Откъде да знам? — спътникът й продължи по коридора към спалнята. — Никога преди не съм вършил подобно нещо.

— Но идеята беше твоя. Мислех, че имаш ясна цел. Не отговори, защото отваряше килера. По лавиците бяха подредени малки мускалчета и шишенца.

— Я виж това — каза той.

Леонора застана до него.

— Вероятно това са съставките на хранителната му добавка.

— Мислиш ли, че ще усети липсата на някое от тях? — взе едно от шишенцата.

— Сериозно ли говориш? — попита го остро.

— Ще взема само малка част от съдържанието на шишенцата. Роудс изобщо няма да забележи. Приеми го като произволно взета проба. Като тест за асоциацията на потребителите.

— В какво ще ги сложиш?

Върна се в малката кухня и взе няколко найлонови торбички.

— Смятам, че ще свършат работа — отвори три от мускалчетата и изтърси малко количество от съдържанието им в различни пликчета. Запечата ги и затвори шкафа. — Да видим какво друго можем да намерим — поведе я към спалнята.

Малката стая изглеждаше учудващо нормална. Мебелировката се изчерпваше с тоалетка, легло и стол, всички от дърво. Томас отвори гардероба и се изправи пред черно море. В него висяха черни ризи, черни панталони и дънки. Няколко чифта черни обувки и пантофи бяха грижливо подредени на пода. На специална закачалка бяха преметнати няколко черни вратовръзки с черни орнаменти.

— Забелязала ли си колко е театрален този тип? — попита той. — Фалшиви жълти очи, черни дрехи. Сякаш играе роля. Изненадан съм, че няма огледала над спалнята.

— Моля те — изгледа го неразгадаемо Леонора. — Нима си настроен така против Алекс, защото известно време е излизал с Мередит, след като си скъсал с нея?

— Това няма нищо общо.

Вярно беше, но не беше цялата истина.

Трябваше да си признае — изобщо не бе обръщал внимание на Алекс Роудс. До този следобед, когато от тротоара пред железарския магазин на Питни го видя да въвежда Леонора в кафенето. В онзи момент у него се породи дълбоко и непоколебимо недоверие към този тип. Но не мислеше, че Леонора би се съгласила с мотивите му. Дявол да го вземе, не бе сигурен дали разбира собствените си реакции въпреки подмолно прокрадващото се подозрение, че е твърде стар и преситен за този вид стихийни хормонални явления.

Затвори гардероба и отвори нощното шкафче.

— Е, кой би могъл да предположи?

Тя го погледна през спалнята.

— Какво има вътре?

— Огромна кутия с индустриално количество презервативи. Което предполага, че Роудс може наистина да спи с някои от клиентките си.

Съдейки по факта, че кутията бе наполовина празна, можеше да се обзаложи, че сексуалният живот на обекта им на изследване е много по-интересен от неговия собствен напоследък. Но подобна мисъл вероятно не подхождаше на един детектив, бил той и аматьор.

Леонора застана до него.

— Мили боже! Изглежда, е използвал голяма част от тях. Вероятно бягането го поддържа в добра форма.

Томас блъсна чекмеджето.

— Казах ти, че вреди на коленете.

— Знам, но вероятно не използва коленете си за тази работа.

— Ако е така, значи няма въображение.

Той отвори чекмеджето на скрина и видя купчина черни тениски и боксерки. Затвори го и дръпна следващото. Черни чорапи.

— Знаеш ли, не би било зле да попаднем на някакви банкови или финансови документи, но е малко вероятно — затвори последното чекмедже и огледа стаята. — Роудс ми изглежда предпазлив. Съмнявам се, че би оставил нещо уличаващо да се търкаля наоколо.

— Сега накъде?

— Иди в банята. Провери за рецепти или други интересни неща — Томас излезе в коридора. — Ще огледам всекидневната.

— Добре — Леонора изчезна зад ъгъла.

Вртеше се в мрака на затъмнената стая. На пръв поглед изглеждаше обикновена. Диванът бе покрит с щампирана дамаска в пастелни нюанси. Подът беше застлан с кръгъл плетен килим. На бюрото имаше затворен лаптоп. Погледна с копнеж към него, но не смееше да го задигне, а за разлика от Дийк му липсваха умения, за да преодолее личната защита на собственика и да влезе във файловете. Вместо това насочи вниманието си към дългата ниска маса, поставена върху килима. В нея имаше нещо странно. Приближи се и видя, че е покрита с черно кадифе. Личеше, че под него има някакъв предмет. Безпокойството, което го обзе, беше също толкова необяснимо и първично като собственическото сексуално чувство, което бе усетил при влизането си в кафенето и гледката на Роудс, който се опитваше да очарова Леонора. Не беше съвсем цивилизовано.

— В банята няма нищо необичайно — изрече Леонора зад гърба му. — Откри ли нещо тук?

— Може би.

— Черно кадифе? — тя бързо се приближи към него. — Без снимка на Елвис върху него. Видът му не вещае нищо хубаво, нали?

— Изглежда адски странно, наистина.

Той посегна, сграбчи черното кадифе и го вдигна от масата. В мрака заблестя кръгло огледало със загубила блясъка си от старост повърхност, обградено от сложно орнаментирана и силно потъмняла метална рамка. То не представляваше единна плоскост, а бе съставено от няколко концентрични изпъкнали и вдлъбнати окръжности. Всяка

от тях произвеждаше умалено, леко изкривено, независимо отражение. В резултат се получаваха множество миниатюрни изопачени образи, които затрудняваха възприятията на очите.

— О, ъъъ! — възкликна Леонора. — Това определено е странно!

— Не бих могъл да се изразя по-съдържателно. Никога не съм виждал нещо подобно.

— А аз — да, в една от книгите в библиотеката на Къщата на огледалата.

Тя се наведе, за да го разгледа по-отблизо. Светлината в стаята едва достигаше, за да различи умаленото отражение на лицето си във всяка от концентричните окръжности. Някои от тях я правеха по-едра. Други я смаляваха. Обзе го усещане за нещо свръхестествено. Сякаш стотици малки Леонори бяха затворени в огледалните кръгове.

Без да мисли, Томас се протегна, издърпа я и я отдалечи от огледалото, докато кривите отражения изчезнаха.

Стресна се от внезапното движение, но не се възпротиви.

— Какво има? — попита го.

— Нищо — излъга я през зъби. — Просто исках да проверя нещо — посегна и хвана огледалото и частично го повдигна от масата. Беше изненадващо тежко.

Погледна избледнелия номер на гърба му.

— От колекцията на Къщата на огледалата е. Отзад има стар инвентарен номер — пусна го обратно на масата. — Роудс сигурно го е откраднал.

Леонора го наблюдаваше как разстила черното кадифе на предишното му място.

— Всяка от тези малки окръжности е направена от изпъкнало или вдлъбнато огледало — каза тя. — Не съм специалист, но напоследък направих доста сериозни проучвания. Предполагам, че датира от началото на деветнадесети век. Според онова, което съм чела, технологията, необходима за производството на такова необичайно огледало, е била разпространена едва към края на осемнадесети век. Подозирам, че е доста ценно.

— Вероятно — той се взираше в черното кадифе, което го покриваше. — Въпросът е защо Роудс го е взел и какво, по дяволите, прави с него?

— Може би разиграва клиентите си? — потръпна Леонора.

Почувства косъмчетата на тила му да настръхват. Адреналинът му се покачваше. Време бе да се измъкват от тук.

— Хайде! — сграбчи я за ръка и я повлече към задната врата. — Видяхме достатъчно. Да се махаме.

Тя не се възпротиви. Всъщност от желанието й да побърза заключи, че и тя като него няма търпение да си тръгне.

Чу стъпките на верандата точно когато отваряше задната врата. Роудс се връщаше от кроса си. По-скоро почувства, отколкото видя трепета от страх, който разтърси Леонора. Бутна я през отворената врата и я насочи към обвитите в мъгла дървета. Тя се завъртя и почти мигновено изчезна в мъглата.

Виждаш я, не я виждаш.

Изведнъж проумя защо Алекс се бе върнал неочаквано от кроса. Мъглата се бе сгъстила силно, докато двамата бяха в къщата. Когато светлината съвсем се стопеше, щеше да е невъзможно да виждаш на една ръка разстояние.

Ключовете на Роудс иззвънтяха в ключалката. Томас чу как предната врата се отваря точно когато затваряше внимателно задната. Силно приведен, той се отправи към прикритието на мъглата и дърветата.

— Насам — прошепна Леонора.

Вляво от себе си долови движеща се сянка, протегна се опипом и хвана ръката й. Заедно се потопиха дълбоко във влажните изпарения. Тъмнината ги обгърна и им предложи едновременно сигурност и нова опасност. Малко по-навътре в гората стана почти невъзможно да виждат накъде вървят. В плановете му не влизаше възможността да се загубят или да се блъснат в някой увиснал клон. Съществуваха и други опасности. Във влажната студена мъгла можеха да се лутат часове наред и да станат жертва на премръзването. Той спря Леонора.

— Чакай. Трябва да размисля. Не бива да се отдалечаваме много от къщата. Тя е единственият ни сигурен ориентир в тази мъгла.

В същия момент зад тях се появи слаба мъжделива светлинка.

— Благодаря ти, че светна лампата на верандата, Роудс — каза той тихо. — Точно това ни трябваше.

Стисна по-здраво ръката на спътницата си и тръгна надясно. Слабата светлинка оставаше зад рамото му, докато си проправяха път между дърветата. В резултат се получаваше пътека с форма на

полуокръжност, чийто център бе къщата. След няколко минути излязоха на чакълената алея, водеща към шосето.

— Добре — каза той. — Чакълът издава много хубав звук. Наподобява хрущенето на корнфлейкс. Докато хрущи, значи вървим в правилната посока.

— Никога не съм виждала по-гъста мъгла.

— В града разправят, че от години не е имало по-лошо време.

Не след дълго стъпиха на асфалта. На шосето мъглата изглеждаше малко по-лека. Колата бе там, където я бяха оставили, скрита зад необитаема лятна къща. Томас се вгледа в съборетината с огънати стълби и заковани прозорци.

— Замалко да купя тази къщичка вместо онази, в която живееш — сподели той с Леонора, докато й отваряше вратата на колата. — Беше си направо пладнешки обир. Но се радвам, че избрах другата.

— И аз също — тя се намести на седалката. — Не бих искала да живея в такава близост до човек, който продава неизвестна субстанция в шишенца без етикети.

— При недвижимата собственост местонахождението е най-важно.

Мисълта, че мъжът със златистите очи можеше да й бъде съсед, бе по-обезпокоителна, отколкото на Томас му се щеше да признае, и то не само заради неизвестното прахообразно вещество в сините шишенца.

Седна зад волана и огледа пътя. Вече виждаше бялата линия. Мъглата се бе поразсеяла, поне засега. Може и да успееха да се приберат в Уинг Коув. В колата бе наистина студено. Пъхна ключа в стартера и пусна парното отопление.

— Измъкнахме се на косъм — изрече той, докато потегляше по шосето.

Леонора скръсти ръце и се взря право напред през стъклото.

— Ами ти какво очакваше? Все още сме новаци в детективската работа. Сигурна съм, че рано или късно, ще й хванем чалъма.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Малко по-късно Томас спря колата на нейната алея и изключи двигателя. Леонора чувстваше осезателно присъствието му на седалката до себе си. Беше успокояващо, дори облекчаващо. У този мъж имаше нещо солидно и истинско. Осъзна, че не иска да го пусне да си иде.

— Не мога да повярвам, че го направихме — каза тя.

— И за мен беше необичайна среща — думите му не съдържаха скрит намек. — Що се отнася до забавленията, обикновено предпочитам да сляза до железарския магазин и да разгледам отвертките.

— Можеха да ни арестуват.

— Съмнявам се.

Рязко извърна глава към него.

— Ако Алекс ни бе хванал в къщата си, щеше да има пълно право да повика полицията.

— Разбира се. Но щеше да се наложи да обяснява наличието на странното огледало, което очевидно е задигнал от Къщата на огледалата. А нещо ми подсказва, че не би желал Ед Стовал да прерови шкафовете му и да вземе проби, както направихме ние.

— Нали не мислиш, че Алекс продава наркотици? — сдържа дъха си тя.

— Кой го знае какво продава, по дяволите? Дори и да е просто пудра захар, не би искал да се разчуе, че е абсолютен шарлатанин. Не, не мисля, че би повикал ченгетата.

— Въпреки това, като се замисля, едва ли беше най-умната постъпка и за двама ни — въздъхна тя.

— По десетобалната система бих я оценил на двойка.

— И по-тъпи неща ли си вършил?

— Разбира се — позамисли се за миг. — Брака си оценявам с единица. Определено беше глупава постъпка. Но все пак тогава бях

много по-млад. Младостта винаги е добро оправдание. Напоследък обаче не върши много работа.

Леонора кимна.

— Единствената ми по-глупава постъпка от вмъкването в онази къща бе годежът ми с професор Кайл Делинг.

— Какво стана с него?

— Един ден се прибрах от работа и го заварих в леглото с Мередит.

— Ох! — потръпна Томас.

— Тя, разбира се, го бе режисирала. Онзи ден ми се обади в библиотеката. Каза, че възникнало нещо спешно и трябвало веднага да се прибера. Така го беше изчислила, че като влязох, с Кайл бяха в леглото.

— Защо е постъпила така? От чиста жестокост ли?

— Не и според самата нея. Считаше, че ми е направила огромна услуга, като ми показа, че Кайл е слаб и не заслужава доверие — потри ръце енергично. — Но не мисля, че беше честно изпитание.

— Защо смяташ така?

— Не съм срещала мъж, способен да устои на Мередит — успя да се поусмихне ведро и отвори вратата. — Знаеш ли — или на мен ми стана прекалено студено от разходката в мъглата, или нервите ми са разклатени. Както и да е, мисля, че чаша вино с лечебна цел би ми се отразила добре. Искаш ли от същото лекарство?

— Да — вече бе отворил вратата на колата, а ключовете бяха в джоба му.

Облекчение се разля по цялото й тяло. Нямаше да я остави сама със съсипаните й нерви. В края на краищата, бяха партньори.

— Мъглата пак се сгъстява. Защо не останеш и за вечеря? — опита се да изрече поканата небрежно. — Няма защо да рискуваш да шофираш, докато не се поразсее.

— Дадено.

Изчака го да заобиколи колата и да се присъедини към нея. Изкачиха стълбите заедно. Вече се бе стъмнило. Спря под лампата на верандата, за да намери ключа от връзката в ръката си.

— Готово — влязоха във всекидневната и светна лампата.

Видя се в огледалото, когато отиде да си закачи палтото, и потисна напиращото стенание. Гледката далеч не бе пленителна. От

кока й висяха кичури коса. Зад очилата очите й имаха студено и напрегнато изражение, а скулите й бяха хлътнали. Тъмният й плетен пуловер с нищо не разкрасяваше отражението.

Томас изхлузи якето си и застана до нея. Очите им се срещнаха в огледалото. За разлика от нея, изглеждаше великолепно. Силен и здрав, напълно овладян. Наложи се да се бори с неустоимото желание да се обърне и да положи глава на гърдите му. Ръцете му се сключиха около раменете й.

— Отпусни се. Преживяваш последствията от адреналина. Ще отмине.

— Знам.

Тежестта на ръцете му не оказваше успокоителното въздействие, което вероятно целеше. Между нервните й окончания прескачаха малки искри на възбуда. Енергията бушуваше в тялото й. Изведнъж й се прииска да направи много повече от това да положи глава на рамото му. Вгледа се в устата му в огледалото и се запита какво ли би било усещането, ако го целуне. Питаше се какво би било усещането за устата му на други части на тялото й. Питаше се какво би било усещането от големите му сръчни ръце върху гърдите й. На бедрата. Питаше се дали и той си мисли за същото.

Адреналин. Всичко е от нервите и адреналина. Стегни се, жено.

— Ще налея вино — изрече припряно тя.

Втурна се в старомодната кухня, отвори шкафа, грабна бутилката с червено вино и трескаво се зае с тирбушона. Докато се върне във всекидневната, Томас бе запалил огъня. Подаде му едната чаша. Когато я вземаше, кокалчетата на пръстите му леко докоснаха нейните. Между свръхвъзбудените й нервни окончания прехвръкна нов заряд от електричество. Дръпна се толкова бързо, че за малко не изпусна чашата си.

— Добре ли си? — попита загрижено Томас.

— Просто съм малко напрегната — отпи живителна глътка и се озърна в търсене на тема за непринуден разговор. — Мебелирано ли беше това жилище, когато го купи?

— Не — намръщи се той. — Наех мебелите. Какво им е? Не ти ли харесват? Нямах голям избор, фирмата предлагаше три комплекта, трябваше да се спра на един от тях.

— Хубави са. Хубави — тя взе още една чаша вино. — Както ти казах, някои от тях са доста обемисти. Леглото едва се побира в спалнята: — „О, по дяволите, какво всъщност я накара да го спомене?“ — Но диванът е чудесен. Наистина.

— Леглото е малко големичко, нали? — съгласи се той замислено. — Забелязах го, когато ги докараха. Сигурно съм мислил за себе си, когато го избирах. Обичам големи легла.

Не можеше да се сети за подходящ отговор на тази забележка. Каза си, че точно сега най-разумно бе да си държи устата затворена.

Известно време постояха пред огъня. Леонора се взираше в играещите пламъци и се насилваше да се съсредоточи върху по-важни неща. В ума й изплуваха цветните контактни лещи на Роудс, странното огледало и малките мускалчета в шкафа му.

— Какво, за бога, върши Алекс там? — попита накрая, когато бе сигурна, че темата за големите легла е забравена.

— Трудно ми е да определя каква игра играе. Но съм сигурен, че е затънал в нея чак до жълтите си контактни лещи.

Тя се поколеба за миг.

— Каза, че се преместил тук преди малко повече от година. Значи е бил в Уинг Коув, когато Бетани е починала.

Томас се позамисли.

— Доколкото зная, дори не се бяха срещали с нея. Напълно сигурен съм, че не е ходила при него за съвети относно преодоляването на стреса и не е вземала от онази хранителна добавка, която продава. Дийк щеше да знае. Вярвай ми. Той се грижеше за Бетани.

— Грижеше се за нея?

— През повечето време беше така погълната от работата си, че се нуждаеше по-скоро от настойник или бавачка, отколкото от съпруг.

— Зная какво имаш предвид. Познавам няколко наистина блестящи учени, отговарящи на същото описание. Могат да ти дадат математическо обяснение за произхода на материята, но не могат да намерят еша на чорапа си.

— И Бетани беше същата — кимна Томас. — Дийк вършеше всичко вместо нея, що се отнася до ежедневните задължения. Записваше й часовете при зъболекаря, пазаруваше, купуваше й нови дрехи, когато беше нужно. Правеше всичко.

— Хм. Не мислиш ли, че това може да е било проблем за него?

— Какво имаш предвид?

— Спомняш ли си, че ти казах, че част от депресията му би могла да произтича от неразрешени проблеми в брака му?

— Е, и?

— Е, това е просто предположение, но представи си, че се е оженил за нея, защото ролята на настойник е подхождала на рицарската му натура. Представи си, че след известно време неизменната роля е позагубила част от очарованието си. Представи си, че са имали недоразумения и Бетани е починала, преди да ги изгладят?

Томас се взираше в пламъците.

— Харесвах Бетани, но зная, че не бих могъл да намеря щастие в брак с нея. Според мен никога не бе правила нищо за Дийк. Не зная доколко го обичаше всъщност. Достатъчно й беше да го оставя да се грижи за нея и да се възхищава на гениалността й. Чудех се дали наистина го обичаше, или го възприемаше просто като удобство.

— Мога ли да те попитам какво е станало с твоя брак? — попита тихо Леонора.

— Приключи.

Краткият му отговор криеше огромен подтекст.

— Съжалявам — каза тя.

Той преглътна виното си.

— Бяхме женени от четири години, когато тя ме изостави заради бизнес партньора ми.

— Ааа.

— Да, това е изчерпателно обяснение: ааа. Но животът си продължава.

— Да.

— Знаеш ли, когато родителите ми се разведоха, си казах, че вероятно никога няма да се оженя или ако го направя, със сигурност няма да имам деца.

— Защото не си искал да рискуваш да ги подложиш на травмата от евентуален развод? — попита тя.

— Да. Оказа се, че е трябвало да се придържам към първоначалното решение да не се женя. Но поне нямаше деца, които бракоразводното дело да нарани. Разведох се, но никой друг не пострада сериозно. Това ми е за урок.

„Време е да сменим отново темата“ — каза си тя. Беше потискащо да го слуша как говори хладно за това, че нямал намерение да се жени отново или да става баща.

— Да се върнем на проблема с Алекс Роудс — започна решително. — Мисля, че имам идея.

— Каква?

— Бих могла да се запиша на противостресова терапия.

— Не си го и помисляй! — заяви твърдо той.

— Не разсъждаваш логично, Томас.

— Роудс не ти предлагаше противостресова терапия. Искаше да те вкара в леглото си.

— Не можеш да си сигурен.

— Сигурен съм.

— Бъди разумен, Томас. Трябва ни следа, а Алекс ни я осигурява.

— Може би, но няма точно ти да я последваш.

Леонора се сепна от силата на пламналия в нея гняв.

— По дяволите, никой не те е избирал за шеф на операцията. Искам да обсъдя с теб нещата, но в края на краищата, сме равностойни партньори. Сама вземам решения.

— Я слушай — изрече с тих и дрезгав глас. — Последната жена, която имаше връзка с мен и която по-късно се захвана с Алекс Роудс, е мъртва. Забрави ли?

По гърба й затанцуваха ледени тръпки.

— Мередит.

— Да, Мередит. Не се обиждай, но и двамата знаем, че тя бе много по-способна да се справи с тип като Роудс, отколкото ти ще бъдеш някога.

Поради някаква причина, вероятно защото вече беше напрегната и изнервена, тази забележка наистина я обиди. И то много. Най-лошо от всичко беше съзнанието, че е истина. Мередит подхождаше много по-умело към опасни мъже. Знаеше го, но не й харесваше и не смяташе да го признава. Обърна се и закрачи към кухнята.

— Ще приготвя вечерята. Мъглата сигурно ще се разсее скоро, а сигурно искаш да се приберем при Ренч колкото се може по-скоро.

— Дявол да го вземе! — тръгна след нея и застана на вратата на кухнята. — Разсърди се, нали?

— Наистина не ми се говори за това.

— А казват, че мъжете не обичали да споделят — отвори фризера и извади пакет със замразена соя.

— Няма нужда да го приемаме лично — Томас стоеше неподвижно на прага.

— В случай че не си забелязала, нещата между нас вече са лични. Много лични. Поне от моя страна.

— Не, не бях забелязала.

Той пое през кухнята без предупреждение. Преди да отгатне намеренията му, Томас бе вече на сантиметри разстояние, надвесен над нея, обгърнал я в невидимо силово поле.

— Томас?

Той стовари така силно полупразната чаша на плота до нея, че тя се изненада, че не се счупи. Хвана лицето ѝ с две ръце. Чувстваше как загрубелите му от работа длани докосват шията ѝ.

— Ето, това имам предвид под „лично“ — изрече до устните ѝ.

Целуна я, преди да успее да си поеме дъх. При докосването напрегнатите ѝ до краен предел нерви избухнаха. Мълнията от експлозията бе толкова гореща, че се удиви, че не изпепели замразената соя в лявата ѝ ръка.

„Определено е лично“ — мислеше си тя. Не помнеше, да е преживяла нещо по-лично от доста време насам. В целия си живот.

Избута я назад, докато гърбът ѝ опря в ръба на плота. Пъхна единия си крак между нейните. Устните му се движеха и задълбочаваха целувката. Тя се топеше по-бързо от съдържанието на отвореното чекмедже на фризера. Интересуваше я само топлината. Много топлина. Беше ѝ жизненонеобходима. Така се нуждаеше и копнееше за нея! Искаше да избухне в пламъци. От толкова отдавна зъзнеше, че не знаеше дали някога ще се насити на огнената енергия, излъчваща се от Томас. Чу леко тупване и смътно осъзна, че е изпуснала пакета със замразена соя обратно във фризера. Обви ръце около Томас и потърси спасение от леденото течение. Той прошепна нещо неразбираемо и затвори с ритник чекмеджето на фризера. След това обхвана гърба ѝ точно над ханша с едната си силна мускулеста ръка, а с другата приласка главата ѝ. Устата му се плъзна надолу по шията ѝ. Зарови пръсти в косите му. Трепереше, но вече не от студ. Ръцете му отново се раздвижиха и плътно обхванаха талията ѝ. Грабна я и я повдигна. Вече не усещаше земята под краката си. Помисли си, че

възнамерява да я отнесе обратно във всекидневната. Вместо това я пусна на края на плота и се премести между бедрата й. Устните му не изпуснаха тялото й нито за миг. Щеше да я люби направо там, в кухнята. Сякаш просто не можеше да дочака да я отнесе до леглото. Никога досега не бе виждала такава припряност. А не помнеше и сама да е била по-нетърпелива. Беше невероятно. И почти непоносимо еротично. Дръзко стегна бедрата си около него. Той пъхна ръце под пуловера й. Почувства ги върху голите си гърди. Какво бе станало със сутиена й? Някак си го бе разкопчал, без тя дори да забележи. Наистина имаше сръчни ръце. Изгаряше от нетърпение да види какво още може да прави с тях. Кръвта препусна по вените й и огънят се разпали с пълна сила.

Изведнъж всичко свърши. Томас замръзна на мястото си, сякаш се бе блъснал в стена. Замаяна, тя отвори очи и го видя да се взира в нея сериозен и напрегнат.

— Имаш ли случайно — изрече много внимателно той — нещо, което би свършило работа в подобна ситуация?

— Какво по-точно? — премигна Леонора и се опита да се ориентира.

— Презервативи.

— О! — реалността я разтърси. Усети как се изчервява. — Не, нямам.

— А хапчета?

— Не — вече сигурно бе почервеняла като домат. — Изобщо не очаквах да ми потрябват тук, в Уинг Коув.

Не беше нужно да му казва, че не й се бе налагало да ги ползва от внезапното прекратяване на годежа й насам.

— Дойдох готов да разбия няколко ключалки — отправи й печална и прелъстителна усмивка и опря челото си в нейното. — Не бях подготвен за подобно вълнение.

— О! — не се сещаше нищо смислено. Бе силно разтърсена и го осъзнаваше.

Той се изправи и се отдръпна.

— Е, щом никой от нас, изглежда, не е съобразителен и предвидлив, май е по-добре да се заемем с вечерята, не мислиш ли?

Успя да устои на ужасния импулс да го дръпне за яката и да изкрещи нещо идиотско от рода на: „Не можеш да спреш сега! Така

съм пламнала от възбуда, че бих могла да разтопя съдържанието на онзи фризер!“

За щастие здравият разум надделя. Разбира се, че трябваше да спрат. За бога, какво си въобразяваше тя?

Това не беше любов, а страст, несъмнено провокирана от претоварването с адреналин, което и двамата бяха изпитали следобед.

— Вечерята? Да. Това е лудост! — пое си дълбоко дъх и осъзна, че все още седи на плота. — Да не говорим, че е и изключително нехигиенично.

— Може би, но дава отговор на един незададен въпрос, който ме тормозеше.

Отмести няколко палави кичура от косите си зад ушите и скочи на пода. Замалко не се приземи позорно на задника си, тъй като краката й бяха омекнали. Вкопчи се в облицования с плочки плот, за да се задържи права. Чувстваше се унизително. Толкова унизително!

Пое си дълбоко въздух и се опита да се съвземе с усилие на волята.

— Какъв е този въпрос? — попита тя.

— Когато избирах леглото ти, определено мислех за себе си.

Отказа се от задушените соеви шушулки и смайващата демонстрация на измамно непринудени кулинарни умения, с която бе смятала да го очарова тази вечер. Отвори хладилника и извади пластмасовата кутия с останалата от вчера картофена салата. Взе и останалата маруля.

— На твое място не бих си правила сериозни изводи от тази проява на хормони — тръшна вратата на хладилника и остави кутиите на плота. — И двамата бяхме превъзбудени от голямото страшно приключение. Както каза по-рано, твърде много адреналин.

— Щом искаш, можеш да го отдадеш на адреналина. Но каквото и да бе, не беше преструвка, нали? — каза той, като я гледаше с тревога и напрежение.

Престори се, че не го е чула, докато си миеше ръцете. Това занимание й предоставяше идеалното извинение да остане с гръб към него.

— Леонора?

— Какво? Опитвам се да скалъпя някакво ядене, ако не си забелязал.

— Нали не се преструваше преди няколко минути?

— О, за бога! — взе ножа и започна яростно да реже поизсъхналия хляб, който бе купила вчера от града.

— Поне отговори на въпроса ми — помоли я Томас. — Мъжкото ми самочувствие е застрашено.

Хвърли му бърз поглед през рамо. Очите му се смееха прелъстително. Не приличаше на мъж със сериозни проблеми със самочувствието. Искрено се съмняваше, че се нуждае от нейното уверение, че е откликнала искрено. Реакцията й беше направо невъздържана. От друга страна, жена му бе избягала с бизнес партньора му. Подобна постъпка неминуемо оставяше следи.

— За твое сведение — каза тя, — аз съм ужасна актриса. Изобщо не умея да се преструвам убедително — после се зае отново със сандвичите.

— И аз не се преструвах — призна тихо той.

Припомни си усещането за силно възбуденото му тяло между краката си и каза:

— Забелязах.

Докато седнат да се хранят до прозореца в кухнята, атмосферата се бе променила едва доловимо. Зарядът от чувственост все още се носеше във въздуха, но имаше и още нещо. Леонора долавяше уютна, приятна, интимна топлина. Хубаво й беше да чувства присъствието на Томас, седнал срещу нея. Изведнъж съжали, че го бе нахранила с остатъци.

Докато миеха чиниите, мъглата се разсея. Томас взе палтото си от гардероба. Тя го последва навън, загърната със собствените си ръце, за да се предпази от студа в ясната звездна нощ. Той спря и обходи с поглед коридора на малката къща.

— Имам доста работа там, вътре. Ще сменя прозорците и ще ремонтирам банята, дори и водопровода. Подовата настилка обаче е добра. Масивен дъб. Нуждае се само от освежаване на лака.

Тя проследи погледа му.

— Смяташ ли да останеш в Уинг Коув, след като всичко свърши?

— Зависи. Дойдох тук след смъртта на Бетани, защото виждах, че Дийк е загазил. Мислех да поостана, докато преодолее депресията си. Но не съм свързан с градчето. Мога да работя навсякъде. Ренч също не е придирчив. Ами ти? Обвързана ли си с работата си в Калифорния?

— Вече не. Мога да се върна, ако искам, но ще реша, като му дойде времето — трудно намираше обяснение, дори и пред себе си, но това пътуване до Уинг Коув, изглежда, се бе оказало преломен момент в живота й. Не знаеше точно накъде води промяната, но съзнаваше, че след това начинание всичко ще бъде различно. — Обвързана съм само с един човек. Баба ми. Ако се преместя, ще се премести и тя.

— Разбира се.

Томас се приближи към нея и я целуна, без да я прегърне. Тя можеше да се отдръпне. Но не го направи. Той откъсна устни от нейните.

— Не мисля, че беше просто от адреналина — изрече с доволен вид. Слезе по стълбите, качи се в колата и се отдалечи в нощта.

Леонора си легна, но остана будна дълго време в мрака, размишлявайки над усещанията, които присъствието на Томас бе събудило у нея тази вечер. Ситуацията и без това бе много сложна. Щеше да е изключително безразсъдно да прибави и знойна връзка към заплетените опасности. Насили се да се съсредоточи отново върху онова, което я бе довело в Уинг Коув. Когато това се оказа безрезултатно, размишлява известно време върху видяното в къщата на Алекс.

Накрая потъна в неспокоен сън. И веднага я споходи мрачно съновидение.

Вървеше по дълъг тъмен коридор, по чиито стени едно до друго се нижеха старинни помръкнали огледала.

Някъде в този коридор, в едно огледало, бе запечатана истината. Трябваше само да погледне точно в него и щеше да получи отговорите, за които бе дошла.

Спря пред богато украсен английски експонат в стил рококо и там съзря Мередит, която я гледаше.

— Не можеш да заспиш още — казваше тя беззвучно.

Обърна се и видя Алекс Роудс, който я наблюдаваше от вътрешността на крещящо криво огледало. Отправяше й

сексапилната си усмивка и я канеше да се посмее с него на някаква интимна шега. Но усмивката му не беше в ред. Докато го гледаше, чертите му се изкривиха. Златистите му очи горяха.

Обърна се и продължи по безкрайния коридор с огледала в търсене на истината.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седяха в тъмната стая със светещия монитор и разглеждаха малките найлонови торбички на бюрото на Дийк. Ренч беше проснат по гръб на пода, с вирнати крака. Томас протегна ръка от стола и разсеяно го почеса по корема.

— Не мога да си представя как двамата влизате в къщата на Роудс. — Дийк поклати глава, едновременно удивен и може би малко развеселен. — Ще ми се да бях там и да ви бях видял как се измъквате тихомълком през задната врата, докато той влиза през предната.

— Повярвай ми, не си пропуснал нищо.

— Значи черно кадифе и странно огледало, а? Май се връзва с тези негови фалшиви жълти очи. Интересно.

— Не знам с какво се занимава, но е затънал до уши — каза Томас. — Опита се да сваля Леонора. Споменал Мередит пред нея. Вероятно е проверявал реакциите й. Единственото обяснение, за което се сещам, е, че знае за онези милион и половина долара.

— Тези пари са вече успешно върнати във фонда благодарение на Леонора.

— Да, но Роудс няма откъде да знае това, нали?

— Беше в града по времето, когато Бетани почина — забавлението на Дийк се стопи.

— Знам. Но не виждам никаква връзка. Освен слуховете за наркотици.

Той вдигна една от торбичките и разгледа отблизо синьо-зеления прах в ъгълчето му.

— Ако това вещество е някакъв незаконен боклук, вероятно трябва да внимаваме с него. Не ми се ще да даваме повод на Ед Стовал да ни арестува.

— Можеш ли да уредиш да го изследват без много шум?

— Да. Познавам един човек от химическия факултет. Студент пред дипломиране. Ще го стори срещу заплащане.

— Трябва да проверим и Роудс.

— С това — отговори Дийк — ще се заема лично аз. Само се надявам да имам повече късмет, отколкото при другите ми разследвания.

— Не си ли открил нещо ново по убийството на Юбанкс?

— Нищо повече от съобщеното в онези изрезки. Себастиан Юбанкс, според всеобщото мнение пълен ку-ку, се счита за убит от крадец, когото изненадал една вечер в сградата. Никой не е бил арестуван. Край на историята.

Томас стисна подлакътниците на стола си.

— Леонора иска да се прави на шпионка. Предложи да се запише на противостресова терапия при Роудс. Казва, че ще бъде добър начин да се сближи с него. И може би да събере още сведения.

— Може да е от полза — Дийк изучаваше торбичките.

— Пет пари не давам дали би било от полза, или не. Няма да го направи. Не и ако зависи от мен.

— Работата е там, че не зависи от теб — изтъкна брат му. Томас го погледна. Дийк вдигна ръка. — Помниш ли какво ти каза онази психотерапевтка, с която излизаше известно време? Имаш проблеми с контрола.

— Това не е проблем с контрола, а здравият разум — Томас се изправи от стола си и отиде до най-близкия прозорец. Разтвори завесите. — Не искам да остава насаме с това копеле дори и за пет минути. Роудс е намислил нещо. Чувствам го. Може да е опасен.

Настана абсолютна тишина, продължила само няколко секунди, но това му бе повече от достатъчно, за да разбере колко много се бе издал. Не само Дийк бе изненадан.

— Да, разбирам — каза брат му. — Не може да не си нащрек с тип с фалшиви жълти очи.

„Мисли, че ревнувам — Томас стисна по-силно завесата. — По дяволите, прав е.“

Единственото, за което бе в състояние да мисли предишната вечер, след като остави Леонора, бе как не му се искаше да я напусне. Когато се прибра вкъщи, прекара няколко часа в работилницата, като пробиваше дупки в едни дъски, от които щеше да прави рафтове. Опитите да се разсее от спомените за огнената целувка в кухнята й се бяха оказали забележително неуспешни.

Когато се бе събудил на сутринта, бе завел Ренч в гората по възвишенията, където кучето можеше да тича на свобода без каишката. Двамата се бяха разхождали сред надвисналите дървета повече от час, докато Томас свикне с новата реалност в живота си. Желаеше Леонора повече от всичко друго от доста дълго време насам.

С признанието дойде и нуждата да планира действията си. Е, добре, имаше проблеми със самоконтрола. И какво от това? Толкова много се стараеше да се владее. Упражняваше се усърдно от времето, когато като деца, затворени в спалнята, с Дийк слушаха как родителите им се карат и се бояха да си легнат, защото като се събудят, можеха да открият, че баща им се е изнесъл.

Толкова се бе усъвършенствал в упражняването на контрол, че когато се сблъскаше със ситуации, които не можеше да овладее физически, поне бе в състояние да се справи със собствената си реакция към събитията.

Разводът например. Накрая бе по-скоро раздразнен от разтрогването на едно чудесно бизнес партньорство, отколкото от провала на брака си. Което вероятно не говореше добре за брака му, но това бе друг въпрос.

Изводът беше, че с Леонора за пръв път се чувстваше напрегнат, неспокоен и не съвсем овладян. Трябваше да стори нещо, каквото и да е то.

Преди да дойде тук, у Дийк, преподреди чекмеджето на нощното шкафче до леглото си. Не беше лесно. Наложи се да извади едно фенерче, дистанционното, някакви кабели, купчина икономически списания, опаковка със салфетки, три химикалки и бележник, за да стигне до кутията с презервативи, която някак си се бе преместила в дъното на чекмеджето. Отвори я, извади две от малките пакетчета и ги пъхна в портфейла си. След това внимателно я постави обратно в чекмеджето. Най-отпред, където можеше да я намери бързо. И то на тъмно.

Не бяха кой знае какви конкретни действия, но все пак беше нещо. Човек трябва да е положително настроен.

Тя чу приглушените писъци зад стената точно когато изваждаше чекмеджето с буква „С“ от картотеката. Слабият шум бе последван от

шепот. Джули Бромли и приятелят й Травис отново се бяха скатали в обедната почивка и се качваха на третия етаж по тайното стълбище за прислугата. Даде им няколко минути да стигнат до целта си, като отчиташе местонахождението им по проскърцването на стъпалата. Когато звуците престанаха, затвори чекмеджето на картотеката, излезе от кабинета и отиде до вратата на библиотеката, за да провери дългия, потънал в мрак коридор.

Старите огледала блестяха зловещо на слабата светлина. Не се чуваха никакви признаци за работа на първия етаж на сградата. Доволна, че всички са отишли да обядват, отиде до тясната врата в ламперията до библиотеката и я отвори. Влезе внимателно в малкия проход и затвори след себе си. Гласовете на Джули и Травис се чуваха през тавана. Някъде горе се отвори и затвори друга врата. Извади от джоба си тънкото като писалка фенерче, което бе взела сутринта, и го включи. Тънкият светлинен лъч освети стълбището, което се виеше и изчезваше в мрака. Стъпките на Джули и Травис личаха в натрупания слой прах върху тесните стъпала. Като съдеше по множеството отпечатъци в дебелия пласт мръсотия, двамата редовно ходеха на забранения трети етаж. Заизкачва се внимателно по стъпалата. Бяха толкова тесни, че петите й стърчаха извън ръба им. Как са успявали някогашните слуги да се движат по тези подлъгващи стълби, както са били натоварени с тежки сребърни подноси и купчини чаршафи? Цяло чудо е било, че не са падали да си счупят вратовете. На средата на стълбището едно стъпало изскърца силно под тежестта й. Това беше издайническият звук, който бе чула от библиотеката, когато Джули и Травис са минавали от тук, помисли си тя.

В горния край на стълбите откри друга тясна врата, маскирана в ламперията. Изключи фенерчето и внимателно я бутна. Тя се отвори със скърцане на пантите. Мина през нея и се озова в неосветен коридор, много по-тесен от този на долния етаж. В далечни времена това трябва да е била онази част от къщата, където са живели слугите и където са настанявали по-маловажните гости. Светлината струеше само от малките прозорци в двата края на коридора.

Тук, горе, нямаше килими, забеляза Леонора. Дървеният под не бе пометен и не бе лъскан от много отдавна. Лесно се проследяваха отпечатъците в праха.

Тръгна бавно по коридора. По стените висяха огледала, също както и в други части на сградата. Но за разлика от добре поддържаните експонати на първите два етажа, тези бяха наслоени с прахоляк. Металните рамки бяха силно потъмнели. Дървените се бяха пропукали на някои места. Някои ъгълчета липсваха. Позлатата върху орлите и резбата бе напукана и се лющеше. По повърхността на повечето огледала имаше тънки пукнатини като косъм или паяжина. От други се бяха отчупили големи парчета, а в рамката бяха останали назъбени части от оригиналното стъкло. Пластовете мръсотия върху останките бяха толкова дебели, че не можеше мимоходом да се огледа в тях. Тук-таме по стените имаше празни места, откъдето в определен момент са сваляли някое огледало. Вероятно най-ценните и интересни екземпляри бяха отнесени на долния етаж, за да бъдат изложени с основната колекция. Окачените тук, горе, бяха оставени на дългосрочно съхранение. Питаше се дали старото огледало в къщата на Алекс не бе откраднато от този етаж. Освен огледалата тук бяха складирани и някои стари, тежки мебели от Викторианската епоха. В сенките в двата края на коридора изникваха две дълги дървени маси. В далечния край от стената се издаваше висок скрин.

Стъпките в прахоляка свършваха пред една врата в средата на дългия коридор. През нея се чуваха най-различни приглушени стенания. Очевидно бе открила тайното убежище на Джули и Травис.

— О, да, о, да, о, да, скъпа, толкова е хубаво! — Гласът на студента се извиси в дрезгаво стенание на неприкрито мъжко удовлетворение.

Леонора се изчерви. Чувстваше се като воайор, застанала там, в коридора, заслушана как двамата правят секс. Е, може би не съвсем като воайор. Всъщност не виждаше нищо, напомни си тя. И все пак изпитваше голямо неудобство. Тръгна си засрамена. Нямаше извинение да остане тук. Малката загадка бе разкрита. Сега причината за изчезването на младежите тук, горе, бе очевидна.

Можеше да използва случая да поразгледа набързо наоколо, преди да се върне на долния етаж. Когато бе изминала три четвърти от коридора, чу зад нея да се отваря някаква врата. Обзе я паника. Сниши се зад най-близкия голям предмет, старинен скрин, и затаи дъх.

— Ципът ти — изрече припряно Джули. — Божичко, да не си луд? Закопчей го! Ако госпожа Бринкс те види така, сигурно ще ме

уволни. И двамата знаем, че не мога да си позволя да загубя работата си.

— Спокойно! — тих съскащ звук подсказа, че Травис е поправил небрежността си. — Готово. Спретнато и изрядно. Сега доволна ли си?

— Говоря ти сериозно, Травис! — гласът на Джули звучеше по-рязко. — Не се шегувам. Ако заради теб ме уволнят, и двамата ще съжаляваме.

— Не се тревожи, всичко ще бъде наред. Готова ли си?

— Да, побързай!

Леонора чу вратата на сервизното стълбище да изскърцва и да се отваря.

— Защо бързаш толкова? — попита Травис. — Бринкс отиде да обядва в града, не помниш ли? Няма да се върне поне още един час.

— Днес трябва да свърша нещо, ако ми се удаде възможност.

— Какво?

Вратата на стълбището се затвори и заглуши отговора на Джули. Настана тишина. Леонора изчака няколко секунди и излезе от прикриващата я сянка на скрина. Върна се по коридора към тайната врата и слезе по малкото стълбище. Спускането по тесните стъпала беше дори по-трудно от изкачването. Не бързаше, държеше тънкия лъч на фенерчето насочен към стъпалата. На средата на стълбите видя тесния светъл процеп, който очертаваше врата, водеща към коридора на втория етаж. Тъкмо щеше да продължи, когато с периферното си зрение забеляза подобна ивица и на стената вляво. Тя отделяше кабинета в библиотеката от стълбището. Това обясняваше защо бе чула така ясно през дървената преграда как Джули и Травис се качват по сервизната стълба. Имаше и друга врата отстрани, използвана някога за обслужване на библиотеката. Продължи надолу по стъпалата, като се движеше внимателно не само заради безопасността си, но и за да избегне излишния шум. Най-малко от всичко й бе нужно някой минаващ по коридора на втория етаж да я чуе и да влезе да провери странните шумове, идващи от стълбището. Трудно би намерила обяснение за неловкото положение. В основата на стълбите спря, за да насочи фенерчето към втората врата. Опита се да си представи разположението на малкия кабинет. Картотеката стоеше точно от другата страна на тази стена. Очевидно преди години някой бе решил, че сервизното стълбище вече няма да се ползва и затова не се е

поколебал да постави тежкия шкаф точно до стената. Под ръба на дървената врата се подаваше половин инч[1] от нещо, което приличаше на гривна или колие. Едва се виждаше в мрака. Ако не бе забелязала втората врата и не бе насочила фенерчето в тази посока, никога не би видяла предмета.

Как можеше някой да загуби бижу на такова странно място? Вероятно е било оставено върху дървената картотека преди години. Можеше да е паднало зад нея.

Но в такъв случай как се бе озовала малка част от бижуто под старата врата? Любопитството, примесено с чувство на страх, я привлече към късчето злато. Застана пред вратата и затърси начин да я отвори. Изведнъж замръзна при шумоленето от нечии движения от другата страна на стената. В кабинета на библиотеката имаше някой. Чуваше как чекмеджетата на бюрото се отварят и затварят. Който и да беше, се движеше бързо, сякаш се бои да не го хванат. Миг по-късно шумоленето престана. Лекото отекване на бързо отдалечаващи се стъпки сред лавиците бе знак, че натрапникът си отива. Изчака, докато стъпките отминаха вратата към коридора, преди да отиде до нея и да я отвори предпазливо. Подаде глава точно навреме, за да види как Джули Бромли завива зад ъгъла и изчезва надолу по главното стълбище. Помисли над този проблем и после се върна до другата врата за прислугата.

Заради тежкия натиск на картотеката от другата страна беше невъзможно да избута дървената врата навътре към кабинета. Трябваше да я дръпне към себе си. Вече почти бе взела решение да отиде до библиотеката и да вземе линийка или друг предмет, с който можеше да я отвори, когато забеляза малката вдлъбнатина в нея. Беше с размер точно колкото да пъхне там пръстите си. Дръпна леко. Вратата изскърца от нежелание да се завърти на старите си ръждиви панти. Но накрая се отвори. Озова се пред масивния дървен гръб на високата картотека. Когато насочи фенерчето към пода, видя гривната. С треперещи пръсти посегна да вдигне тънката верижка от златни сегменти. Не беше нужно да види името, гравирано на малката златна плочка, за да разпознае бижуто. Позна го на мига. Стисна с пръсти гривната и затвори вратата. Отиде до другата врата и излезе от тъмното стълбище в коридора. Миг след това беше в кабинета в библиотеката. Огледа се наоколо, прегледа нещата отблизо. На бюрото

бяха разместени няколко предмета. Нищо очебийно. Вероятно не би забелязала промяната в мястото на химикалката и бележника, ако не беше търсила точно такива следи.

Издърпа най-долното чекмедже на бюрото и извади чантата си. Когато разкопча закопчалката и надникна вътре, веднага разбра, че съдържанието й бе преровено. Извади портфейла си, отвори го и набързо преброи банкнотите в него. Всички бяха на мястото си. Също и кредитните й карти. Но ако Джули Бромли не бе дошла да отмъкне малко лесни пари, защо бе претърсила кабинета?

Безпокойството го пропъди от работилницата му в късния следобед. Ренч вдигна поглед от празната си чиния.

— Искаш ли да се поразходим? — попита го Томас.

Кучето бързо припна към входната врата. Стопанинът му взе ключовете си, бинокъла и якето си и излязоха. Ренч се настани на предната седалка и зае обичайната си поза, изпружен като пушка. Томас седна зад волана и запали двигателя. Спря до изоставената къщичка в близост до дома на Алекс Роудс, паркира колата зад съборетината, двамата с Ренч излязоха и заключи.

Заедно си проправиха път през мокрите дървета до наблюдателния пост, който бяха открили предишния ден с Леонора.

Ренч се забавляваше, като изследваше разни миризми, докато Томас се настани с бинокъла. Не знаеше какво точно очаква да открие днес. Просто му бе нужно да излезе от къщи за малко. Шпионирането на Роудс не бе по-лошо занимание, от което и да е друго. Един час по-късно вече се готвеше да си тръгне обратно към колата с Ренч, когато очукан малък форд влезе в предния двор на къщата. От колата излезе млада жена, облечена в дънки и червено кожено яке. Дългата й коса беше хваната на опашка.

— Тази не е от обичайните му клиентки — обърна се Томас към Ренч. — Като гледам старата таратайка, която кара, не мисля, че може да си позволи антистресовата му терапия. Така че какво търси тук?

Чу колата й на алеята точно когато се готвеше да провери за дванадесети път дали на отсрещната страна на заливчето лампата във

всекидневната й не е светнала. Съзнанието, че е дошла тук по собствено желание, го изпълни с радост. Терзаещото го цял ден безпокойство избледня пред яростната атака на очакването.

— Добре, спокойно. Това е хубаво, Ренч. Много положителен знак!

Кучето вече бе станало и се отправяше към купчината с личните си принадлежности.

Томас отвори входната врата. Леонора изкачи стълбите с напрегнат вид, неприсъщ на жена, която желае да се впусне в дива сексуална авантюра. Стискаше нещо в ръката си.

— Какво има? — попита я той.

— Намерих това днес — пусна златната гривна на дланта му, докато влизаше в хола. — Беше на Мередит.

Ренч се появи със силно надъвкана кожена играчка в уста. Седна на хълбоците си пред нея и пусна имитацията на кокал в краката й. Тя се наведе, вдигна играчката и го погали по главата.

— Благодаря ти, Ренч, чудесна е!

Кучето бе доволно от отговора й.

Леонора подаде на Томас якето си, влезе във всекидневната и застана до прозореца, обвила ръце около себе си.

Той разгледа гривната. Имаше малка златна плочка, върху която бе гравирано името на Мередит.

— Подарих й я, когато завърши колежа със страхотен среден успех — устните й се извиха в иронична усмивка. — Разбира се, това беше, преди да открия, че е проникнала в компютърната база данни в деловодството на колежа, за да поправи оценките си.

Той изучаваше златната верижка в ръката си.

— Къде я намери?

— Зад картотеката в кабинета в библиотеката. Там има врата, отвеждаща към сервизно стълбище. Знаеш ли, никога не съм виждала Мередит без тази гривна, след като й я подарих. Носеше я дори в деня, когато я заварих в леглото с Кайл.

Томас вдигна поглед внезапно, тъй като вниманието му бе привлечено от мрачното настроение, долавящо се в гласа й. Лицето й бе извърнато. Изглеждаше очарована от гледката към заливчето.

Светлината на огъня в камината придаваше на войнишко зеления й копринен пуловер мек блясък. Дрехата бе с кръгло деколте и дълги

ръкави. Прилягаше плътно към елегантната форма на раменете й и се плъзгаше над малките й високи гърди. Панталоните й също бяха зелени, с няколко тона по-тъмни от оттенъка на пуловера. Косата й бе хваната в обичайния кок.

С усилие върна вниманието си отново към скъсаната гривна.

— Спомням си, че съм я виждал на китката й изрече, без да се замисли.

Леонора му хвърли поглед през рамо. Леденото раздразнение, светещо в очите й, го накара да стисне по-силно гривната.

— Какво искаш да направя — попита той, — да се преструвам, че не съм имал връзка с нея ли?

— Разбира се, че не — тя се извърна от прозореца. — Какъв смисъл би имало? Вече знам истината. И без това сме заобиколени от достатъчно лъжи и полуистини.

Искрите на яростта й го свариха неподготвен. Прекоси стаята с три големи крачки и спря точно зад нея. Достатъчно близо, за да долови аромата й. Но не я докосна.

— Това ти е проблемът всъщност, нали? — попита той. — Желаеш ме също толкова, колкото и аз теб, но не можеш да приемеш факта, че съм имал кратка връзка с Мередит.

— Да се придържаме към конкретния проблем, става ли?

— Не, по дяволите, не става! Първо трябва да уточним нещо. Поправи ме, ако греша, но имам чувството, че ме считаш просто за поредното тъпо завоевание на Мередит.

— Не е вярно.

— Вярно е и не ми харесва ниското ти мнение за моята интелигентност, зрялост и самоконтрол.

— Никога не съм твърдяла, че не си интелигентен, зрял или овладян.

— Не е нужно да го твърдиш. Показа го по хиляди други начини. За твое сведение не съм някой управляван от хормоните си деветнадесетгодишен хлапак, който мисли с онази си работа.

— Няма защо да се гневиш.

— Твърде късно е. Вече съм разгневен. И знаеш ли какво? Направо ме вбесява фактът, че ме считаш неспособен да устоя на Мередит. Мислиш си, че тя беше от онези митични духове, които се

съвкупяват със спящите мъже, така ли? Или сирена, напълно неустоима за слабоумници като мен и бившия ти годеник?

— Никога не съм твърдяла, че си слабоумен.

— Не съм и бившият ти годеник.

— Знам — рязко се отдръпна и се завъртя, за да се изправи срещу него. — Изобщо не приличаш на Кайл. Много си различен.

— Благодаря ти поне за това — той скъси разстоянието помежду им. — Докато не сме сменили темата, бих искал да поясня няколко въпроса. Връзката ми с Мередит беше много кратка. Искаш ли да знаеш кой я прекрати?

Леонора отстъпи още една крачка и се опря в перваза на прозореца.

— Сигурна съм, че е била Мередит. Винаги тя слагаше край на връзките си. Няма нужда да навлизаш в подробности.

— Пълни глупости! Ние вече сме навлезли в подробностите — той постави едната си ръка на рамката на прозореца зад главата й и се наведе по-близо в желанието си тя да го разбере. — Аз бях този, който прекъсна връзката, ако може да се нарече такава. Искаш ли да знаеш защо?

Тя премигна и прочисти гърлото си.

— Сигурна съм, че си имал причини.

— Адски си права, имах причини. Скъсах с Мередит, защото се отегчих. Ето защо.

— Отегчен? С Мередит?

— Да, отегчен. Това поведение на сексуална богиня бързо омръзва. Поне с мен бе така. Разбрах, че е време да сложа край, когато осъзнах, че повече се интересувам от завършването на плочките в банята, отколкото да изтърпя още една вечеря с нея. Имаш ли представа колко е трудно да разговаряш с жена, която непрекъснато следи реакциите ти?

— Плочките, а? — тя присви устни. — Не съм чувала друг мъж да се е отегчавал дотолкова от Мередит.

— Ето ме.

Томас отдръпна ръката си от прозореца, изправи се и се обърна. Осъзна, че все още държи златната гривна. Подхвърли я леко към нея и видя как тя я хвана във въздуха с бързо, рефлекторно движение.

— Не знам защо си правя труда да ти обяснявам — каза й. — Вероятно просто си губя времето.

— Не мисля така — отвърна Леонора, като гледаше гривната в ръката си.

— А аз — да — той отиде до плота, облегна се, кръстоса ръце и овладя гнева си. — Права си. Имаме да обсъждаме по-важни въпроси.

— Само още нещо, преди да сменим темата.

— Да. Какво?

— Би трябвало да знаеш, че никога не съм те смятала за поредното обикновено завоевание на Мередит.

— Да бе, как не!

— Вярно е. От първия миг разбрах, че не спадаш към предпочитания от нея тип мъже — тя стисна гривната в дланта си. — Не можех да си обясня защо изобщо се е забъркала с теб. После, след като научих за парите, предположих, че те е подлъгала, защото е сметнала, че може да те използва. Само това обяснение се връзваше.

— Ако се опитваш да ми намекнеш по не съвсем деликатен начин, че не съм толкова привлекателен или интересен, колкото стандартните й жертви за прелъстяване, можеш да спреш до тук. Остави ми поне капчица мъжка гордост.

Внезапният й смях за миг замая сетивата му. Беше зашеметен. Сигурно приличаше на някакъв глупав елен, заслепен от светлината на фаровете.

— Изобщо не искам да накърня достойнството ти — отвърна тя. — Виж, тъй като се изясняваме, сега е мой ред да обясня няколко неща. Казах, че не си от предпочитания от Мередит тип, защото тя обикновено не се занимаваше с мъже, които биха се оказали с труден характер.

— Мислиш, че имам труден характер ли?

— С една дума ли? Да. Освен това, Мередит трябва да го е усетила веднага.

— Така ли смяташ?

— Всъщност тя не преследваше мъжете, защото й харесваше предизвикателството. Дори не обичаше секса. Веднъж ми сподели, че в най-добрия случай го счита за вид физическо упражнение, нещо като бягане за здраве.

Томас се поколеба, като си припомняше как бяха вървели нещата с Мередит. Не много добре.

— Този въпрос ме озадачаваше — призна накрая. — Мислех, че вината е у мен.

— Не е била у теб.

— Да не би да е предпочитала жени?

— Не. Не харесваше никакъв вид секс. Помниш ли, че ти разказах за множеството любовници на майка й?

— Да.

— Един от тях я изнасилил, когато била десетгодишна.

— По дяволите!

— Да. В известно отношение така и не преодоля травмата. Е, разбира се, съзнаваше, че притежава привлекателно за мъжете тяло, и се възползваше от него. Но така и не се научи да се наслаждава на преживяването.

— Това обяснява някои неща.

Настана мълчание, нарушавано само от прашенето на огъня.

— Наистина ли смяташ, че имам труден характер? — попита я накрая.

— Аха. Интересен, но определено труден.

Томас прокара пръсти през косите си.

— Знаеш ли, не само аз отговарям на това определение.

За негова изненада Леонора бавно му се усмихна.

— Ще го приема като комплимент — каза тя. — Предпочитам да съм трудна, отколкото лесна.

— У теб няма нищо лесно, Леонора Хътън.

— Нито пък у теб, Томас Уокър. И какво следва от това?

Той се приближи до нея и леко я изправи на крака. Тя не се противопостави.

— Казват, че два минуса правят плюс — сложи ръце на раменете й и изчака дали ще го отблъсне. — Може би двама души с трудни характери ще се сближат лесно.

Обви ръце около врата му.

— Не мисля, че ще е лесно, но със сигурност ще е интересно.

— О, да!

Той покри устните й със своите.

[1] Английска мярка за дължина, 1 инч = 2,54 см. — Б.р. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отговорът й беше незабавен и зареден с електричество също както предишната вечер, когато я бе целунал в кухнята й. Тя изстена тихо и дрезгаво и стегна прегръдката си. Около тях се разлетяха искри.

Усещането за неотложност го погълна и накара кръвта му да закипи. Хрумна му смътно да я отнесе до спалнята, но му се струваше твърде далече. Вместо това се отпуснаха на дивана.

Тя се оказа върху него, преплела крака в неговите и опряла пръсти на гърдите му. Томас зарови едната си ръка в косите й и измъкна фибите, придържащи кока й. По пръстите му се спусна тъмна копринена завеса и погали челюстта му. Обхвана лицето й с две ръце и задълбочи целувката, докато тя отвори устни за него.

В задната част на къщата се чу глухо тропване. То обаче беше достатъчно силно, за да развали магията. Леонора се размърда.

— Какво беше това? — попита неспокойно.

— Ренч — промърмори той. — Кучешката вратичка.

Животното бе решило да изчезне дискретно пред изблиците на неовладяна човешка похот. Томас не го винеше. Ако не беше лично ангажиран в този пожар, той също би излязъл.

Но беше ангажиран. Напълно и изцяло.

Докато плъзгаше ръце надолу по гърба на Леонора и след това нагоре под пуловера й, тя трепереше, притисната до него. Чувстваше как тръпката я пронизва от главата до петите. Гърбът й беше топъл и елегантно очертан под дланите му.

Нужни му бяха минута-две отчаяна борба, за да разкопчее панталона й, да свали ципа и да пъхне ръка вътре, където можеше да почувства топлата й кожа. Когато най-сетне успя, погали твърдите, заоблени извивки на хълбоците й и плъзна пръсти още по-надолу. Дъното на бикините й се навлажни при докосването му.

Страхуваше се, че може да свърши на мига.

Тя се раздвижи срещу него, повдигна се в опит да се намести. Осъзна, че се е заела с колана му.

— Не — промълви той. — Още не.

— Искам само да те докосна.

— Ако ме докоснеш, съм обречен.

— Наистина ли? — тя вдигна глава и го погледна.

— Да, наистина.

— Супер — отново се зае с колана му.

Той хвана ръката й и я отдалечи от слабините си. Премести я на рамото си. После повдигна едното си коляно и го притисна силно в бедрото й, като я прикова така, че можеше да усети приятната й тежест върху ерекцията си.

Тя се раздвижи нетърпеливо, когато отново погали хълбоците й.

— Томас?

Притисна пръстите си към влажните й бикини.

— Томас!

Леонора се изви срещу него. Той се размърда, за да възстанови докосването, като се претърколи към нея. При внезапната промяна на позата те се оказаха на ръба на дивана и паднаха на пода. Той омекоти удара с една ръка. Приземиха се на килима, като замалко не се удариха в масичката за кафе.

Тя издаде дрезгав звук, полусмях-полустенание, обви се плътно около него и зарови лице на рамото му. Той успя да изхлузи зеления пуловер през главата й. След като отстрани тази дреха, се зае с дантеления кремав сутиен. Обикновено беше сръчен, но му се стори, че измина цяла вечност, преди да го разкопчее и да обхване гърдите й в ръцете си. Това бяха най-хубавите гърди, които бе виждал. Красиво оформени, с твърди и изпъкнали връхчета. Сведе глава и нежно пое едното зърно с устни, като го подразни леко със зъби. Тя се стегна под него. Чу я как рязко си пое дъх. Посегна между телата им в търсене на ципа му. Хвана пръстите й и ги отдалечи от опасната зона.

— Казах ти, че ако го направиш, с мен е свършено — прошепна й. — Искам да бъде бавно.

Леонора го погледна с пламнали от нетърпение очи.

— Може би ти можеш да изчакаш, но аз не.

— Кой казва, че трябва да чакаш?

— Какво? — изглеждаше озадачена.

— Най-обичам да се занимавам с дребните поправки в къщата — смъкна панталона й, плъзна се между краката й и бавно се придвижи

надолу, докато намери с уста малката възбудена пъпка.

— Томас! — пръстите й се впиха в косите му.

Разтвори я с пръсти и я целуна, поглъщайки замайващите аромат и вкус на тялото й. Когато тя си пое въздух, той плъзна единия си пръст в нея и го задвижи бавно в търсене на вълшебната точка.

Усети, че я е намерил.

Тя издаде тих, стреснат и полузадушен вик и се стегна около него. Оргазмът заля цялото й тяло. Томас чувстваше нежните контракции. Изпита рядка по рода си почуда и удовлетворение, което нямаше нищо общо с физическото освобождаване.

Продължи да трепери дълго след като конвулсиите престанаха.

Вдигна глава внезапно обезпокоен. Беше заровила главата си в кадифената възглавница на дивана. Раменете и потрепваха.

Безпокойството му прерасна в тревога.

— Леонора?

Тя се притисна още по-силно във възглавницата.

— Леонора? Добре ли си? — надигна се и хвана треперещото й рамо. — По дяволите, плачеш ли? Какво има? Какво ти сторих?

— Не… не плача.

Едва чуваше думите й. Дръпна възглавницата от лицето й.

Тя се смееше. Очите й светеха от удоволствие.

— Никога не съм могла… Винаги съм смятала, че по отношение на секса донякъде си приличаме с Мередит — призна му. — Току-що открих, че съм се лъгала.

Доста по-късно тя се протегна към него, след това се облегна на голите му гърди. На тъмно изглеждаше напълно удовлетворена. Много доволна от себе си.

— Бих могла да те номинирам за Майстор на годината — каза му.

— Благодаря. Искаш ли да ти покажа какво още мога да правя с комплект инструменти?

— О, боже, да! — пръстите й обвиха ерекцията му. — Не желая нищо по-силно от това да си поиграя с инструментите ти.

Когато отново навлезе в нея, той затвърди първоначалното си заключение. Всичко пасваше идеално. Сякаш бе създадена за него.

Леонора чуваше как дъждът барабани по покрива. Отвори очи и се загледа в шарките на килима на няколко сантиметра от лицето й. Томас вече не лежеше до нея, но й беше топло, въпреки че беше гола. Осъзна, че я е завил с одеяло. Освен това бе разпалил огъня. Гореше ярко и хвърляше златисти отблясъци върху килима и дивана. Чу как в кухнята се затвори вратичката на шкафа. Последва го звукът от отварянето на хладилника. Малко след това иззвънтяха прибори.

— Будна ли си? — Томас й говореше над плота, който отделяше стаите.

— Да.

— Гладна ли си?

— Да.

— Имаш късмет. Готов съм да те нахраня.

— Не съм сигурна, че мога да помръдна.

— Аз успях. Значи и ти ще можеш.

Изправи се внимателно, като придържаше одеялото около раменете си и набързо прецени състоянието на тялото си. На някои места беше протъркана, на други — малко схваната. Но това се очакваше, щом човек прави любов на пода, помисли си. Никога досега не беше опитвала. Малка поправка — бяха правили не любов, а секс на пода. Важно бе да наричаш нещата със собствените им имена, напомни си тя. Но тази вечер не й се занимаваше със значението на думите. Чувстваше се добре. Отпусната и по-удовлетворена, отколкото и в най-смелите си мечти.

Забеляза, че Томас я наблюдава с неприкрито забавление иззад плота. Беше си облякъл панталоните и ризата, но не беше си направил труда да я закопчее.

— Да ти помогна ли? — попита я.

— Мисля, че ще мога и сама — загърна се с одеялото и успя да се изправи. Изгледа го с победоносна усмивка. — Видя ли?

— Поздравления!

— Благодаря. Къде е банята?

— Нататък — облегна лакти на плота и посочи с глава към коридора зад нея.

— Може ли да си взема душ?

— Моля.

Тръгна по късия коридор, отвори първата врата, която видя, потърси опипом ключа на лампата и го натисна. Светлината обля стени, облицовани от пода до тавана в синьо-бели плочки в сложни фигури. Пусна водата на душа и я остави да тече, докато помещението се изпълни с пара. Когато реши, че е достатъчно топло, свали одеялото, дръпна завесата и застана под струите. Стоеше и си мислеше за случилото се във всекидневната.

Просто добър секс. Важно беше да наричаш нещата с точното им название. Томас ясно бе изразил чувствата си по отношение на брака и децата. Трябваше да се поправи на „страхотен секс“.

Изведнъж разбра как се е чувствала Алиса оттатък огледалото. Сега светът изглеждаше много различен, след като бе изпитала истинска страст в ръцете на Томас Уокър.

Нямаше представа колко време бе изминало, когато вратата на банята да се отвори и затвори и я изтръгна от задълбочения размисъл.

Томас дръпна завесата. Парата го погълна. Погледът му бавно я обходи от главата до петите.

— Добре ли си?

— Разбира се. Защо да не съм добре? — смъмри го тя през преливащата пара.

— Просто се чудех. Доста се забави.

— О, съжалявам! — припряно завъртя кранчетата.

— Донесох ти халат. Вероятно е малко голям, но е чист. Дийк ми го подари за една Коледа. Никога не съм го носил.

— Благодаря.

Подаде й големия халат. Взе го и се загърна плътно в него. Потърси някоя остроумна, интелигентна забележка, подходяща за една модерна светска жена, която се е оказала в банята на мъж след горещ секс.

— Хубави плочки — смотолеви накрая.

— Благодаря — Томас огледа с бърз критичен поглед стената зад нея. — Мисля, че се получи. Сигурна ли си, че си добре?

— Чувствам се направо страхотно.

— Ще ида да проверя какво става с вечерята — кимна малко недоверчиво.

Изчака го да излезе. После се обърна да се види в огледалото над мивката с надеждата, че не изглежда зачервена и разрошена от

горещата вода. Не можа да различи добре отражението си, което се губеше в замъгленото от парата огледало. Но докато се взираше в неразгадаемата му повърхност, й хрумнаха някои възможности.

Петнадесет минути по-късно, когато почти бе възвърнала равновесието си, тя се загърна в дебелия мъжки халат и излезе от банята.

Замръзна на вратата на всекидневната, когато чу тихите мъжки гласове.

— Какво, по дяволите, е правела гривната зад старата картотека? — питаше Дийк.

Седеше на един от високите столове до плота с гръб към нея. Пред него имаше бутилка бира. С едната си ръка бъркаше в кутия със солени бисквити. Ренч седеше на пода до стола, наблюдаваше го как ги яде и очевидно бе готов да действа, ако някоя случайно падне на пода.

— Проклет да съм, ако зная — отвърна Томас. Подпираше се на плота от страната на кухнята. Пред него стоеше друга бутилка бира. Излъчваше спокойствие и сексуална удовлетвореност, при чийто вид пламна отново.

Овладя объркаките си чувства и продължи напред.

— Предвид обстоятелствата мисля, че трябва да приемем, че Мередит сигурно е изследвала сградата, докато е работила там — намеси се в разговора на двамата припряно. Опитваше се да звучи хладнокръвно. — Аз самата правех същото, когато открих гривната.

— Ето я нашата храбра героиня. Най-после! — посрещна я Томас с усмивка, в която личеше интимност и близост.

Дийк се завъртя на стола си и я погледна. Невъзможно бе да прочете мислите му, но смяташе, че може да ги отгатне. Трябваше да е пълен тъпак, за да не се досети какво се бе случило тук. А Дийк определено не беше такъв.

— Добър вечер, Леонора — поздрави я той. От учтивост сдържаше любопитството само в погледа си, без да го допуска в тона си. — Съжалявам, че нахълтах така. Наминах само да поговоря с Томас за някои неща, които изтеглих от Интернет днес. Не знаех, че си тук.

Тя хвърли поглед към камината и видя грижливо сгънатите си дрехи на стола, а сутиенът и бикините й бяха дискретно скрити. Но

това не намаляваше неудобството на ситуацията. Очевидно се бе съблякла по някаква причина, а нямаше много логични причини една жена да се съблече във всекидневната на мъж. Е, стореното — сторено. Не й оставаше нищо друго, освен да се държи светски, самоуверено, сякаш за нея това бе нещо обичайно. Успя да се усмихне.

— Здравей, Дийк. Точно се канехме да вечеряме.

— Знам. Томас ме покани да остана. Но не искам да се натрапвам.

— Глупости! — приближи се, като усещаше прекалено дългия халат да се влачи по пода зад нея, и седна на един стол до него. — Разбира се, че си добре дошъл. Тримата имаме доста неща за обсъждане.

Ренч я гледаше разнежено. Посегна към кутията, извади една бисквита и му я даде. Той бързо изостави позицията си край стола на Дийк и се премести при нея.

— Исках да кажа „ние четиримата“ — усмихна му се тя.

Кучето се приближи и докосна крака й с носа си. Даде му още една бисквита.

— Това си е чист подкуп — каза Томас и постави чаша червено вино пред нея.

— Не, не е. Отблагодарявам му се за всички подаръци, които ми е правил.

Томас подпря лакти на плота, обхванал бирата в големите си ръце.

— Точно разказвах на Дийк за малкото ти следобедно приключение. Но и аз самият не зная всички подробности. Ако си спомняш, бяхме прекъснати, преди да ми кажеш как си намерила онази стара врата до стълбището за прислугата.

„Прекъснати“ беше приемлива дума, реши тя. Прочисти гърлото си.

— Днес проследих до третия етаж Джули Бромли — студентката, която работи като помощница на Робърта Бринкс, и приятеля й Травис.

— Мислех, че този етаж е затворен за посетители — Каза Дийк.

— Затворен е — Леонора си взе бисквита. — Но щом забраниш нещо, то става неустоимо привлекателно за двама деветнадесетгодишни хлапаци. И Мередит трябва да е открила

стълбището в даден момент. То е зад стената на кабинета в библиотеката.

— Мислиш ли, че е тръгнала да изследва от чисто любопитство? — свъси вежди Дийк.

— Не бих се изненадала. Би било напълно в стила й. Ако е открила стълбището, би се изкачила просто за да провери къде води. Не би могла да устои. Напълно е възможно да е забелязала втората врата, когато е слизала обратно, точно като мен.

— И да я е отворила? — попита Дийк.

Спомни си подаващата се изпод вратата гривна и кимна.

— Да, така мисля. Не е работила в библиотеката, така че може да не е знаела, че от другата страна до стената е картотеката. Гривната трябва да се е закачила на нещо. Гвоздей или треска може би.

— Бетани прекарваше доста време в библиотеката — вметна тихо Дийк.

Погледна първо него, после Томас. Замисли се за възможностите, които й бяха хрумнали, като гледаше замъгленото от парата огледало преди няколко минути.

— Претърсихте ли щателно библиотеката след смъртта на Бетани?

— Не — устните на Дийк се свиха в тънка линия. — Прегледах под лупа бюрото й в кабинета и файловете й и направо разглобих лаптопа й. Винаги съм смятал, че ако е оставила някакви следи, те биха се оказали в компютъра й. Но не претърсих библиотеката. Не съм виждал причина да го направя.

— Хрумна ми — започна внимателно Леонора, — че Мередит е загубила гривната, защото е видяла нещо, когато е отворила онази врата. Нещо, което вероятно се е било изплъзнало от горната част на картотеката и се е заклещило между нея и стената — раздвижи пръстите си. — Представям си как, ако е пъхнала ръка между картотеката и стената, за да вземе предмета, гривната се е закачила и е паднала. Може тогава дори да не е забелязала.

Дийк седеше неподвижно, стиснал бутилката с бира.

— О, дявол да го вземе! — прошепна той. — Пликът? Мислиш, че може да е намерила плика с изрезките за убийството на Юбанкс зад картотеката?

— Може би и книгата — предположи Леонора, — каталога на колекцията от старинни огледала в сградата. Може и двете да са били там.

Последва кратко мълчание, докато тримата обмисляха тези прости факти. Леонора отпи от виното си. Дийк и Томас пийнаха бира.

— Всички предполагаха, че в нощта, когато почина, Бетани е била в кабинета си в колежа — каза Дийк. — Често работеше до много късно. Понякога не се прибираше и работеше по цяла нощ. Ами ако онази вечер е била в Къщата на огледалата?

— Трябва да е било заключено през нощта — напомни му Томас.

— Тя имаше ключ — отхвърли забележката брат му. — Бяха й го дали, защото обичаше да ходи в библиотеката по всяко време.

Томас придърпа гривната към себе си по плота.

— Добре, да предположим, че е била там онази вечер. Защо би скрила изрезките и онази книга?

Дийк стисна бутилката.

— Защото убиецът може да е бил по петите й. Може да я е притиснал в библиотеката.

Отново последва кратко мълчание.

— Това са слепи догадки — проговори Леонора след известно време.

— Не съвсем — Томас погледна гривната. — Каквото и да казваме, знаем, че Мередит е отворила вратата зад картотеката.

— Какво те накара да тръгнеш на оглед днес? — попита Дийк.

— Правех се на детектив — призна тя. — Бях забелязала, че Джули и Травис имат навика да изчезват заедно през обедната почивка. Днес ги проследих. Използват една от празните стаи на третия етаж като място за ъъъ… уединение.

— Уединение? — повдигна вежда Томас.

— Да, мисля, че това е точната дума в случая — промълви тя.

Той си подсвирна леко.

— Направо се възхищавам на академичните възпитаници като теб! Сигурно е приятно да имаш такива широки познания по английски език.

— А ти как би го нарекъл, ако двама здрави младежи изчезват през обедната почивка, за да правят секс? — изгледа го свирепо.

— Обедно чукане — предложи Томас.

— Как да не харесваш английския език? Такива нюанси на значение, такава деликатност! — усмихна се леко брат му.

Леонора премигна, стресната от проблясъка на хумор. Веселата му усмивка изтъкна приликата му с Томас така, както нищо друго не би могло. В следващия миг усмивката бе изчезнала, но вече й бе позволила да прозре истинския Дийк.

— Днес се случи още нещо — добави тя. — Не знам как да го тълкувам, но тъй като всички се опитваме да разплетем убийствата, може и да е важно. Но може пък и нищо да не означава.

— Какво? — попита Томас.

— Имам причини да смятам, че единият от нашата уединяваща се двойка е претърсил чантата ми. По-точно — Джули — и двамата се взряха в нея. — Тя беше в кабинета в библиотеката, докато бях на стълбището оттатък стената. Чух я как отваря чекмеджетата. Когато се върнах в кабинета, проверих нещата си. Личеше, че ги е преровила.

— Взела ли е някакви пари? — попита Томас. — Или кредитни карти?

— Нищо не липсваше — поклати глава Леонора. — Но това ме подсети за нещо, което тя каза на Травис, докато двамата излизаха от скривалището си.

— И какво бе то? — попита Дийк.

— Мисля, че го подкани да побързат, защото трябвало да свърши нещо днес, ако й се удадяла възможност.

— Я виж ти! — възкликна леко Томас. Отпи глътка бира и остави бутилката. — Я виж ти!

— И сега какво? — погледна го тя.

— Тази Джули Бромли прибира ли косата си на конска опашка? Носи ли червено кожено яке?

— Как позна? — попита Леонора.

— Ами днес следобед я видях. Посети Алекс Роудс. Казах на Ренч, че не ми прилича на клиентка.

— Охо! — възкликна Леонора. — Джули и Алекс Роудс. Тази работа не ми харесва.

— И на мен — съгласи се той.

— Така и така спомена Роудс — вметна сухо Дийк, — едва ли има по-подходящ момент да ви кажа защо се отбих тази вечер. Научих няколко неща за нашия любезен съсед и антистресов терапевт.

— Целите сме в слух — каза Томас.

— Преди няколко години Роудс е бил ДБД в малък колеж в Средния запад — започна брат му.

— ДБД ли?

— Докторант без дисертация — обясни Леонора. — Кандидат за докторантура, който не е изпълнил всички условия.

— Ясно. Давай нататък, Дийк.

— Роудс работел като асистент в химическия факултет. Казаха, че договорът му не бил подновен.

— С други думи е бил уволнен? — предположи Томас.

— Нещо такова — намръщи се брат му. — Според онова, което открих в Интернет, Алекс е бил освободен, защото обичал да прелъстява студентките си.

— Защо ли не се учудвам — подметна Томас.

— Една от малките сладурани била дъщеря на много състоятелен бивш възпитаник, дарил доста пари на колежа. Побеснял, когато открил, че скъпоценното му отроче се забавлява след лекциите в химическата лаборатория с Роудс. Настоял да бъде уволнен от колежа.

— Не го виня — каза Леонора.

— След като бил изритан, изглежда, доста се е местил. Работил е по една година в химическите факултети на няколко малки колежа. Обаче никъде не се е задържал дълго. Очевидно е продължил да съблазнява неподходящи студентки. Постъпили са оплаквания.

— Не се и съмнявам — съгласи се Леонора.

— Следва най-интересната част — той се наведе напред, излъчвайки едва сдържано вълнение. — Носели се слухове, че при прелъстяването Роудс използвал онази гадост, наречена „изнасилвачески наркотик“, а вероятно и други боклуци.

— А сега е в Уинг Коув — прошепна Леонора — и продава антистресовата си добавка.

Томас се обърна към Дийк.

— Излезе ли нещо от онези лабораторни изследвания на прахообразното вещество?

— Все още не — отвърна брат му. — Но очаквам новини от приятеля си скоро.

— Какво ще правим, ако резултатите потвърдят, че продава наркотици под прикритието на антистресова добавка? — попита

Леонора.

— Лесна работа — отговори Томас. — Ако ни провърви дотолкова, ще занесем всичко на Ед Стовал и ще му го тръснем в скута. Няма начин да не обърне внимание на такъв проблем.

Дийк отпи от бирата си.

— Но не смяташ, че ще ни провърви дотолкова, така ли?

— Досега нищо в тази бъркотия не се е оказало лесно — напомни му Томас.

Два часа по-късно Томас и Ренч застанаха на верандата на Леонора. Тя държеше ключа си в ръка. Бяха дошли с нейната кола. Щяха да се приберат по пешеходния мост.

Томас й бе предложил да прекара нощта в неговата къща, ако желае. Тя бе отказала, а той не бе настоял. „Няма нищо“, убеди се сам. Можеше да почака.

— Не ме разбирай погрешно — каза му, докато пъхаше ключа в ключалката. — Приемам теорията, че Роудс не е чист, но не го виждам като убиец. По-скоро прилича на мазен мошеник — въздъхна. — Нали знаеш, като Мередит.

— Бих се съгласил с теб — отвърна Томас. — Обаче в случая става дума за наркотици, а когато се намесят наркотиците, всичко е възможно. В наркодилърските среди стават много убийства, питай, който и да е полицай.

— Още не сме сигурни за наркотиците. Имаме само слухове.

— Щом има дим, трябва да има и огън — той пъхна ръце в джобовете на якето си. — Знаеш ли какво искам да разбера наистина? Иска ми се да разбера къде е бил Алекс Роудс в нощта, когато Бетани е скочила от Клиф Драйв, и в нощта, когато Мередит е катастрофирала в Лос Анжелис — Леонора отвори вратата и се обърна към него.

— Може и да не е възможно.

— Междувременно — продължи той — мисля, че трябва да попритиснем Джули Бромли.

Тя помисли над предложението и кимна.

— Може да е от полза. Момичето е само деветнадесетгодишно. Не ми изглежда като закоравяла престъпница. Ако й изтъкнем факта, че знаем, че е претърсила чантата ми и че е свързана с Алекс Роудс,

сигурно бързо ще се разтрепери. Но се съмнявам да е в състояние да ни каже много.

— Струва си да опитаме. Тази вечер ще намеря адреса й. Можем да я хванем утре сутринта, преди да тръгне на лекции.

— Добре — Леонора потупа Ренч за лека нощ и се приготви да затвори вратата. — И без това нямаме много следи.

Томас усети намерението й, постави крак на прага и препречи вратата.

— Още нещо.

— Какво?

— Ще продължаваш ли да се преструваш, че нищо не се е случило?

— Моля?

— След като тази вечер те видя в моя халат, Дийк ще си помисли, че спим заедно. И аз май останах със същото впечатление.

— Е, и?

— Ами искам малко пояснение — настоя той. — Обвързани ли сме в някакъв вид връзка, или това беше само бройка?

Леонора го удостои с ослепителна усмивка, която го накара да се чувства, сякаш стои в тъмен тунел и гледа светлините на приближаващия се влак.

— За твое сведение — отвърна му — никога не се занимавам с бройки.

Изведнъж се почувства много по-добре от преди.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Поправи ме, ако бъркам, но по метода на елиминацията следва, че щом случилото се тази вечер не беше бройка, значи сме обвързани в някаква връзка.

— Харесвам мъже, които могат да сметнат колко прави две и две — отговори тя. — Лека нощ, Томас.

Облекчението се превърна в необяснима еуфория. Той се наведе напред и я целуна, без да изважда ръце от джобовете си. Просто за да провери реакцията й.

Тя отвърна на целувката му, без да го прегръща.

Томас отмести крака си от прага. Леонора затвори вратата под носа му. Внимателно.

— Да се прибираме, Ренч.

Слязоха по стълбите заедно. Едно раздвижване иззад прозореца го накара да хвърли поглед през рамо. Тя стоеше там, дръпнала завесата и го изпращаше с поглед. Силуетът й се открояваше на фона на топлата светлина от всекидневната. Извади ръка от джоба си и й помаха. Тя му отвърна със същия жест.

Докато стигнат до пешеходния мост, Томас вече си подсвиркваше.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Леонора отвори вратата на къщата си много рано следващата сутрин. Обля я водниста слънчева светлина, но реши, че е много по-приятна от мъглата.

Вдигна качулката на якето си, сложи си чифт ръкавици и слезе забързано по стълбите. Когато стигна до алеята за джогинг, зави наляво — посоката, която щеше да я отведе до пешеходния мост, т.е. на краткия път до къщата на Томас.

„Чисто интелектуално любопитство“ — мислеше си тя. Просто искаше да види дали е ранобуден като нея самата. Да разбере дали имат поне тази обща черта. Не че многото общи интереси гарантираха здрава и трайна връзка, както бе научила от грешката си с Кайл.

Вървеше забързано, като се питаше как ли ще е облечен, ако случайно е станал в този час. Може би още нямаше да е излязъл изпод душа. Позволи си безобидната фантазия, в която той отваря вратата по халат, под който е съвсем гол.

Можеха да обсъдят стратегията си за срещата с Джули Бромли. Или пък друга тема, също така важна за разследването им.

Или пък щеше да я покани да се върнат заедно в леглото му.

Поускори крачка.

Ритмичното тупкане от обувките на някой бягащ прекъснаха фантазиите й. Чу тежко дишане и се отдръпна настрани.

Миг по-късно край нея мина Каси, чието впечатляващо тяло бе облечено в прилепнало горнище, клин и шорти за бягане върху него. Челото й бе оросено с пот, а блузата й беше мокра. Червените й къдрици бяха отметнати от челото с помощта на спортна лента. Видя Леонора. По лицето й пробяга изненада. Забави крачка и се усмихна.

— Здравей — поздрави я. — Видях те едва когато замалко не те съборих.

— Добро утро! — Леонора продължаваше да върви. — Да не те задържам?

— Не, не, няма нищо. И без това почти приключвам — Каси изтри чело с опакото на ръката си. — Всъщност постигнах добро време, поне за мен. Исках да разговарям с теб. Смятах да се отбия до дома ти следобед. Имаш ли нещо против да продължим да се движим, докато се поохладя?

Леонора трябваше да крачи по-широко, за де не изостава от нея.

— Благодаря, че си се сетила, но наистина нямам време за уроци по йога.

— Нямах намерение да ти предлагам уроци — устните на Каси се извиха иронично. — Де да беше толкова просто. Боя се, че става въпрос за малко по-личен проблем.

— Ааа. Дийк и Томас.

Каси я изгледа с бърз и преценяващ поглед, отново си пое дълбоко дъх и постави ръце на кръста.

— Да. Дийк и Томас. По-специално Дийк. Няма да увъртам. Познаваш го, разговаряла си с него. Какво мислиш?

— Мисля, че трудно преодолява смъртта на съпругата си. Вероятно помощта на психолог би му се отразила добре.

— И аз му го предложих. Томас също, но той отказа. Не смята, че ще му помогне.

— Нуждае се от приключване на случая.

— Работата му според него беше да се грижи за Бетани. Струва му се, че накрая се е провалил — въздъхна Каси.

— Никой не може да носи пълната отговорност за живота, здравето или щастието на друг човек. Не е възможно.

— Зная. Но по някаква причина Дийк е обсебен от смъртта на Бетани. Чувството за вина и депресията му го карат да си съчинява какви ли не странни теории.

— Не съм психолог — каза Леонора, — но от това, което зная за Бетани, бих казала, че е била крехка. Очевидно й е било трудно да се справя с реалността или просто не се е интересувала от нея. Предпочитала е да бяга в царството на математиката колкото се може по-често. Дийк казва, че понякога прекарвала дни и нощи в кабинета си и дълги, дълги часове в Къщата на огледалата.

Каси изсумтя.

— Не я познавах, нали разбираш, но бих казала, че „крехка“ е благовъзпитан евфемизъм за „егоистка“. Мисля, че е използвала

гениалността си като извинение за изключителния си егоцентризъм.

— Познавам един-двама с коефициент на интелигентност, който не се побира в таблиците. Истинските гении са голямо бреме. Могат да те накарат да се чувстваш много самотен.

— Разбирам — отвърна Каси. — Сигурна съм, че за един изключително надарен човек е трудно да се справя с нуждите и дреболиите на ежедневието.

— Обяснимо е такъв човек да се чувства по-комфортно в една паралелна вселена, където властват логиката и математиката и цари ред. Обяснимо е и това, че другите биха искали да защитят едно такова деликатно цвете.

— Предполагам, че е така — съгласи се събеседницата й. Звучеше мрачно и сърдито.

— Може би за Бетани тази паралелна вселена е била истински дом — Леонора продължи да разяснява теорията си, размишлявайки над последствията й. — За човек с толкова рядък коефициент на интелигентност този свят вероятно изглежда странен, непредсказуем, нелогичен.

— Да — Каси стисна челюсти. — Сигурна съм, че си права. Бетани вероятно се е чувствала различна от всички други.

— Защото е била различна. Кой знае? Може би наистина е имала нужда да бъде предпазвана от проблемите на ежедневието. Но един човек не може да върши това вместо друг. Поне не за дълго. Подобна задача би била отчайваща, неблагодарна и в края на краищата безплодна. Мъж, който се опитва да прави това за някоя жена, неминуемо би стигнал до заключението, че се е провалил.

— Точно така — Каси спря на алеята и се обърна към нея.

Леонора също спря.

— Мъж, който чувства, че се е провалил напълно в ролята си на рицар в сияйни доспехи, вероятно би изпитвал силно нежелание да рискува, като се обвърже в нова връзка.

— По дяволите! Безнадеждно е, нали? Никога няма да ме погледне, докато е обсебен от въпроса за станалото с Бетани.

— Не съм сигурна, че случаят е обречен.

— Какво имаш предвид?

— Не мисля, че Дийк е толкова депресиран, колкото си мислят всички. Смятам, че се е заел с мисията да открие какво се е случило на

Бетани, защото очевидно се нуждае от някои отговори. В този смисъл можеш да го наречеш обсебен. Но имам чувството, че тази целеустременост е семейна черта.

— Така ли мислиш?

— Представям си как Томас би направил същото при подобни обстоятелства. Ох, като се замислиш, той прави същото, защото се е заел да помага на Дийк.

— От всичко до тук следва, че мога само да се отдръпна и да чакам, докато Дийк получи нужните му отговори. Но ако никога не ги получи?

— Не виждам защо да се ограничаваш с пасивна роля. Може би трябва да предприемеш някои стъпки, за да привлечеш вниманието му.

— Как?

— Не съм специалист — усмихна се Леонора. — Но познавам един, на когото мога да позвъня за съвет.

Малко по-късно Леонора се изкачи по стълбите пред къщата на Томас и почука на входната врата. Тя се отвори почти веднага.

Ренч излезе с жълта топка за тенис в устата. Остави я до краката й и седна гордо в очакване подаръкът му да бъде оценен.

— Благодаря ти, Ренч — наведе се и вдигна топката. — Чудесна е.

Кучето изглеждаше доволно. Тя леко подръпна клепналото му ухо.

— Не знам от къде, по дяволите, я е намерил — обади се Томас. — Никога през живота си не съм играл тенис.

Тя се изправи, когато го видя да изпълва коридора. Косата му беше влажна от душа. Голите му рамене сякаш се простираха от стена до стена. Около кръста си беше заметнал хавлиена кърпа.

Само кърпа. Спускаше се надолу по бедрата му и излагаше голяма част от краката му на показ.

А тя си бе фантазирала за халата. Очевидно й липсваше въображение.

— Хайде, влизай. Точно щях да приготвям нещо за закуска — усмихна й се бавно и прелъстително. — Какво те води насам в този час?

— Бях излязла на утринна разходка. Реших да видя дали си ранобуден.

— Такъв съм, наистина. Така е, като имаш куче — той отстъпи и й направи място да влезе. — Току-що излязох от банята.

— Забелязах — каза тя, след като пак погледна кърпата, обвита около кръста му.

— Надявах се да забележиш — ухили се и я придърпа в обятията си. — Обикновено не отварям вратата заметнат с кърпа, да знаеш.

Опря длани на гърдите му и зарови пръсти в твърдите къдрави косъмчета, които ги покриваха.

— Направил си си труда заради мен? Много съм поласкана.

— Би ли желала да се върнем в спалнята и да ми помогнеш да се облека?

— Ако чувстваш, че имаш нужда от помощ при подбора на дрехите си с радост ще се отзова. Имам добър усет за цветовете и стила.

— Значи днес ми провървя — вдигна я на ръце и тръгна по коридора. — Само че ще трябва да сваля кърпата, преди да се облека.

— Разбира се, че ще я свалиш.

— Знаеш ли — каза Томас много по-късно, — ако ще ти става, навик да минаваш насам всяка сутрин точно навреме за закуска, може би, би трябвало да прекарваш нощта тук. Ще бъде много по-удобно.

Тя го гледаше как сипва с черпака в две купи вдигащата пара овесена каша, която току-що бе приготвил.

— Обичам да се разхождам сутрин. Раздвижването е здравословно.

Той се зачуди дали намекът му не е бил твърде завоалиран. Хитростите не му се удаваха много. Реши да опита отново, непринудено, но малко по-целенасочено.

— Ако ти е нужно раздвижване ежедневно, ще ти го осигурявам с радост, от типа, който току-що упражнихме в спалнята — каза той.

— То поускори сърдечния ми ритъм, но не съм сигурна, че сексът е заместител на ходенето за здраве.

Може би все още грешеше с подхода.

— Добре, имам идея — постави купичките овесена каша на плота и отвори кутията с кафява захар. — Какво ще кажеш аз да прекарвам нощите при теб и после двамата да идваме тук на закуска всяка сутрин? Става ли?

Леонора отвори хладилника и извади кутията с мляко, обърната с гръб към него.

— Звучи ми като предложение да заживеем заедно.

— Да разбирам ли, че не си готова за това?

Тя затвори хладилника и се обърна. Изражението й беше много сериозно.

— Не мисля, че трябва да пришпорваме събитията, Томас. И без това се движат достатъчно бързо.

— Ясно. Не искаш да бързаме толкова — сякаш щеше да се спъне и да се просне по лице.

Седна до плота. Леонора зае стола до него и взе лъжицата.

— Може би трябва да обсъдим как ще действаме спрямо Джули Бромли — измести разговора тя.

Добре. Нямаше нужда някой да му набива в главата намерението й. Искаше да смени темата, и то веднага.

— Какво ще кажеш за подхода с доброто и лошото ченге? — предложи той.

— Не зная. И двамата не сме полицаи — тя сбърчи нос. — Освен това всеки, който гледа телевизия, знае този номер. Трудно е да си представиш, че тази елементарна психологическа манипулация ще подейства в реална ситуация.

— Да не искаш да кажеш, че се съмняваш в истинността на видяното по телевизията?

— Ами…

— Освен това нямаме за цел да манипулираме Джули Бромли с психологически хитрини.

— Така ли? — тя повдигна вежда. — А каква е целта ни?

— Да й изтръгнем истината със сплашване.

— О, ясно. Разбрах.

— Не съм откраднала нищо! — изпищя Джули. — Кълна се! Просто прегледах някои от вещите ви, госпожице Хътън, честно!

Томас потръпна и погледна разтревожено към стената, разделяща апартамента на Джули от съседния. Отдалечената от територията на колежа сграда бе построена като студентско общежитие и очевидно никой не бе обърнал внимание на шумоизолацията.

Малкото жилище на Джули беше претъпкано с типично студентски вещи. Имаше няколко огромни възглавници и един-единствен стол. Леглото не беше оправено. До компютъра седеше половин пакет чипс. По бюрото бяха разпръснати няколко тетрадки и учебници. Вратата на гардероба зееше. Томас виждаше няколко чифта обувки и ботуши разхвърляни вътре. На облегалката на стола висеше червеното кожено яке.

Джули се бе изненадала да ги види в коридора пред апартамента си, но ги пусна да влязат, без да протестира. Пиеше кола и колебливо бе предложила от нея и на гостите си. Мисълта за напитката в този утринен час му докара тръпки, но Томас отказа любезно. „Всеки си има източник на кофеин“ — каза си.

Леонора бе обяснила с непоколебим тон, че трябва да поговорят с нея по един важен въпрос. Джули се бе снишила пред авторитетната по-възрастна жена. Първоначалната й нервност се бе превърнала в истинска тревога, когато гостенката й бе сервирала факта, че са я видели да се промъква в кабинета в библиотеката. Моментално я бе обзела паника. След неумел опит да отрече се бе впуснала да обяснява смекчаващите вината й обстоятелства. Леонора се бе оказала права. Джули не беше закоравяла престъпница.

— Разбрах, че не си взела нищо — младата жена седна на стола до бюрото. — Но искам да знам защо претърси чантата ми. Сигурна съм, че разбираш интереса ми.

— Просто бях любопитна, това е — отвърна намусено момичето.

— Защо?

— Не знам — Джули се въртеше неспокойно на стола си.

Томас реши, че е време да изиграе своята роля. Бе оставил Леонора да води разпита, докато той стоеше тихо до прозореца и изчакваше реда си.

— Какво докладва на Алекс Роудс за резултата от претърсването? — обърна се той към студентката.

Тя замръзна като подплашен от хищник заек. Да се правиш на лошото ченге, не бе толкова забавно, колкото изглеждаше по

телевизията, реши Томас. Особено когато жертвата е едва деветнадесетгодишна.

Но реакцията й му подсказа, че е уцелил право в десетката. Трябваше да настъпва, иначе рискуваше да й даде време да се съвземе и да си съчини някакъв отговор.

— Видях те пред къщата на Роудс вчера следобед — продължи той. — Трябва да е било, след като си претърсила нещата на госпожица Хътън. Явно си му докладвала.

— Не съм… не съм… — лицето й се сгърчи. По страните й потекоха сълзи. — Не знам за какво говорите!

— Виж — не отстъпи Томас. — Не ни пука дали спиш с него. В качеството си на възрастен човек трябва да ти кажа, че според мен е грешка, но…

Джули стисна и двете си ръце в юмруци и скочи на крака. Лицето й пламтеше от ярост.

— Не спя с господин Роудс! Кой ви каза подобно нещо? Това е лъжа!

— Роудс си пада по привлекателни студентки. Но това си е твой проблем, а не наш.

— Не спя с него, по дяволите! — настояваше Джули. — Той е стар, защо ми е да лягам с мъж, който е почти четиридесетгодишен? Обичам Травис. Ще се женим веднага след като завършим.

— Добре — каза Томас. Хрумна му, че той самият е почти на четиридесет и остарява с всяка минута. Запита се дали изглежда стар на Леонора.

— Това е истината! — момичето вече крещеше.

— Достатъчно, Томас! — Леонора стана от стола си, издърпа няколко салфетки от кутията на бюрото и прекоси малкото разстояние до разтрепераната Джули. — Мисля, че не лъже.

Пъхна салфетките в ръката на момичето и нежно я побутна да се облегне на възглавницата.

— Това е истината! — хълцаше Джули в салфетката. — Кълна се, че не съм позволила на онзи стар тип да ме чука. Божичко! Не мога дори да си представя да легна с някой на неговата възраст. Отвратително е!

— Успокой се — каза меко Леонора. — Знаем, че си ходила при Алекс Роудс и че си претърсила чантата ми. Смятаме, че има връзка

между тези два факта, и просто се опитваме да изясним каква е тя. Малко сме притеснени, нали разбираш?

— Не спя с господин Роудс — промълви унило Джули в кърпичката си, — работя за него.

Томас застина. Леонора трябва да го бе усетила, че се готви да се нахвърли, и поклати безмълвно глава в знак на предупреждение. Той се поколеба и после се укроти с нежелание. Раздразнен, че му отмъкнаха плячката под носа, се обърна към прозореца.

— Няма нищо, Джули — прошепна Леонора зад него. — Разбираме те. Било е по работа. Това е нещо различно.

Томас мълчеше. Отново се обърна навреме, за да види как Леонора я потупва успокоително, почти по майчински. Тя не играеше просто ролята на доброто ченге. В поведението ѝ и в начина, по който докосваше момичето, се четеше неподправено съчувствие.

— Нуждаехме се от парите — прошепна Джули сподавено.

— Ти и Травис ли? — настоя Леонора.

— Оценките му не са много добри напоследък. Баща му заплашва да му отреже парите за таксата и издръжката. С почасовата си работа като градинар Травис не може да изкара достатъчно, за да покрие разходите по наема, таксите и другите неща.

— Значи Роудс ти е предложил допълнително заплащане, за да претърсиш нещата на госпожица Хътън? — попита Томас.

Гласът му сигурно бе прозвучал по-грубо, отколкото възнамеряваше. Джули потрепери видимо. Леонора отново го изгледа заплашително.

— Каза, че просто искал да знае дали госпожица Хътън е истинска библиотекарка.

— А има ли фалшиви библиотекарки? — поинтересува се Томас.

— Каза, че бил загрижен, защото си спомнял как в предишния колеж, където е работил, чул за една библиотекарка измамница, която използвала подправени препоръки, за да получи достъп до архива с редки книги и да открадне няколко много ценни и стари екземпляра. Твърдеше, че описанието съвпада с това на госпожица Хътън. Но ми каза, че не иска да ѝ създава неприятности, освен ако наистина не е измамница.

— Значи те е изпратил да прегледаш личните ми документи? — попита Леонора.

— Искаше само да получи номера на социалната ви осигуровка или на кредитна карта, за да може да ви провери чрез компютъра си и да е сигурен, че сте тази, за която се представяте — подсмръкна Джули.

— Просто е изпълнявал гражданския си дълг, така ли? — попита Томас.

— Казах ви — смотолеви Джули, — не искаше да създава неприятности на госпожица Хътън, освен ако не е истинска измамница.

— Истинска измамница — Леонора й подаде нова салфетка. — Интересен израз.

Томас се обърна към момичето.

— Даде ли на Роудс номера на социалната осигуровка на госпожица Хътън?

— Не. Не можах да го открия — тя издуха носа си в новата салфетка. Той въздъхна. Може би положението нямаше да се окаже толкова лошо. — Затова му дадох номера на шофьорската й книжка — завърши Джули.

— По дяволите! — възкликна Томас.

Леонора се намръщи.

Джули се разтрепери силно.

— Нещо друго? — попита Томас.

Тя преглътна.

— Ами, намерих и няколко кредитни карти, затова му дадох и техните номера.

— По дяволите! — възкликна той отново. — Добрата малка помощница!

— Мислех, че помагам на господин Роудс да хване крадец на книги — добави Джули. — Смятах, че постъпвам правилно.

— Добре, че сте вие с Алекс Роудс, та да създадете безопасна среда за научните изследвания! — Томас се облегна на перваза и скръсти ръце. — Хубаво, Джули, слушай внимателно. Ето какво ще направим. Повече няма да се виждаш с него, ясно ли е?

Очите й се разшириха от слисване.

— Но той все още ми дължи петдесет долара! Обеща да ми плати общо двеста, а досега ми е дал само сто и петдесет.

— Проблемът се състои в това, че ако се опиташ да си получиш остатъка, някои хора може и да не приемат, че си изпълнявала само поръчка. Ченгетата например могат да останат с погрешно впечатление.

— Ченгета ли? — тя изглеждаше ужасена. — Какво погрешно впечатление?

— Може основателно да си помислят, че си подпомогнала и насърчила кражба на самоличност.

— Но аз не съм откраднала нищо!

— Джули, престани да се правиш на наивна. Всеки знае, че кражбата на самоличност е доходен бизнес и сериозно престъпление. Номерът на социалната осигуровка отключва толкова врати, а при наличието на номерата на шофьорска книжка и на една-две кредитни карти не е толкова трудно да го получиш.

— Но нали ви казах, господин Роудс просто проверяваше дали госпожица Хътън не е измамница.

— Нима? — иронизира я Томас. — А какво те кара да мислиш, че той самият не е измамник?

Джули го зяпна, явно стъписана от смисъла на този въпрос.

— Искате да кажете, че той е… имате предвид, че е престъпник? Но нали е нещо като доктор или психиатър? — гласът й бе станал толкова писклив, че Томас се изненада, че прозорците зад него не се строшиха.

— Все още не зная кой е и какъв е Алекс Роудс — каза той. — Но мисля, че спокойно можем да приемем, че всеки, който наема деветнадесетгодишна студентка да прерови нечии вещи в търсене на лични данни, вероятно не е много мил човек.

Момичето се разплака отново. Леонора я докосна по рамото.

— Успокой се. Господин Уокър и аз ще се заемем с това оттук нататък. Но между другото, мисля, че е прав. Вероятно ще е най-добре да не се срещаш повече с Алекс Роудс.

Джули вдигна към нея влажните си нажалени очи.

— Ами моите петдесет долара?

— Знаеш ли какво? — Леонора посегна към чантата си и извади портмонето си. — Аз ще ти дам петдесетте долара, които Роудс ти дължи.

— Ъъъ, Леонора… — започна Томас.

Тя не му обърна внимание. Вместо това отвори портмонето си, извади няколко банкноти и ги подаде на момичето.

— Благодаря! — Джули прие парите с готовност, преброи ги бързо и ги напъха в джоба на дънките си. — Не се тревожете, няма да се виждам повече с господин Роудс.

— Оценяваме помощта ти — добави Леонора.

— Да — студентката забърза да отвори вратата. — Ами по-добре да тръгвам. В десет имам лекция по английска литература.

Томас последва Леонора към изхода и подхвърли небрежно:

— Ако имаш късмет, за теб нещата ще приключат така.

— Как така, ако имам късмет? — намръщи се Джули.

— В края на краищата, може да бъдем принудени да намесим полицията — той излезе в коридора и се обърна да й се усмихне. — Кой знае?

Тя му хвърли още един наранен поглед и затвори вратата.

— Не беше нужно да добавяш последната заплаха. Тя ни каза всичко, което искахме да знаем.

— Измъкна ти онези пари.

— Голяма работа. Струваше си да ги дам, за да разбера, че Алекс Роудс ме проучва, нали?

— Това няма нищо общо. Не ми хареса начинът, по който го направи. Онова, което й казах за ченгетата, може да се окаже истина — продължи той. — Колкото повече затъваме в това, толкова повече ми се струва, че ще трябва да съобщим на властите.

— Аз нямам нищо против — Леонора стисна чантата си в лявата ръка и изравни крачка с неговата. — Кога?

— Не зная. Все още не знаем достатъчно. Ед Стовал ми даде ясно да разбера, че не може да оправдае подновяването на разследването за смъртта на Бетани, ако не му предоставим солидно доказателство. Не и след всички проблеми с Дийк, когато тя почина. Той смята, че брат ми е откачалка.

Тя се взря в лицето му.

— Започваш да вярваш, че може наистина да разследваме две убийства, нали?

Той се почеса по врата, като се опита да прогони досадното усещане, че някакво голямо и гадно чудовище с множество зъби се е стоварило върху него.

— Все още не съм в състояние да повярвам в теориите за убийство — отвърна й. — Но трябва да призная, стигнах до заключението, че Роудс представлява сериозен проблем.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Обаждам се, защото една моя приятелка се нуждае от професионален съвет, а единственият ми познат автор на подобна рубрика е Хърб — каза Леонора от другата страна на линията. — Бих могла да вляза в Интернет и да му пратя електронно писмо на адреса на „Питайте Хенриета“, но знам, че е зает, и може да не забележи въпроса ми веднага.

— Направо е заринат от писма — Глория се настани в креслото си и вдигна крака на малката възглавничка. Огледа глезените си отблизо. Докато се прибере от пазаруването, бяха отекли. От опит знаеше, че ако ги подържи вдигнати известно време, отокът ще спадне. — Не споменавай на Хърб, но между нас казано, „Питайте Хенриета“ е най-популярната рубрика на „Газет“. Всеки ден пристигат все повече въпроси. Хърб мисли да си вземе помощник.

— Точно от това се боях. Спешно е. Помислих си, че може да отидеш до стаята му, да запишеш отговорите, от които се нуждаем, и да ми се обадиш веднага.

— „Нуждаем“? — повтори внимателно Глория.

— Исках да кажа отговорите, от които моята приятелка се нуждае — поправи се бързо Леонора. — Ето ти случая. Мъжът е загубил жена си преди година. След смъртта й не се е обвързвал с никоя друга. Мисля, че вероятно са имали някакви проблеми с брака и за него те са останали неразрешени. Въпросът е, че моята приятелка иска да привлече вниманието му. Да го накара да се вгледа в нея, ако ме разбираш.

— Разбирам, скъпа — Глория постави слушалката между рамото и ухото си, взе химикалка и бележник и започна да си води бележки. — Той има ли деца?

— Не.

— А хоби?

— Ами много си пада по компютрите.

— Ясно — тя си записа „недодялан“ — Нещо друго, което да е необходимо на Хърб?

— Не се сещам. Обади ми се веднага след като говориш с него, става ли?

— Добре, скъпа, ще видя какво мога да направя.

— Добре, ъъъ, Глория?

— Да, скъпа?

— Като питаш Хърб за проблема на приятелката ми, може ли да му зададеш още един дребен въпрос?

— Какъв е той, скъпа?

— Попитай го… — Леонора спря и се прокашля предпазливо. — Попитай го дали смята, че има някаква възможност за дълготрайна, всеотдайна връзка между един разведен мъж, който обича да се занимава с инструментите си, не възнамерява да се жени отново и се страхува да има деца, и… една жена, която е с по-различни разбирания.

— Колко по-различни?

— Ами, тя е по-интелектуално настроена, струва ми се, че това е изразът. И наистина смята, че би искала да се омъжи. И да има деца. При положение, че срещне подходящия мъж.

Глория се гордееше от себе си. Не изпусна нито дума.

— Няма проблем, скъпа. Ще ти звънна веднага щом говоря с Хърб.

— Благодаря.

— Иначе всичко наред ли е там?

— Да, мисля, че наистина напредваме. Томас смята, че трябва да съобщим информацията на полицията. А аз бих казала, че ще е голямо облекчение да предадем нещата в ръцете на властите.

— Това означава ли, че според вас Мередит и другата жена, Бетани Уокър, наистина са били убити? — намръщи се баба й.

— Да, боя се, че е възможно. Може да са замесени и наркотици. Все още не знаем точно какво става тук.

— Мили боже! — Глория се замисли за няколко секунди и стисна по-силно слушалката — Леонора?

— Да?

— Слушай, скъпа, нали не си лично застрашена в Уинг Коув?

— Боже господи, не! Не се тревожи за това, бабо! Добре съм. Наистина.

— Напълно сигурна ли си?

— Абсолютно сигурна.

— Много добре. Ще се поговоря с Хърб и ще ти звънна.

— Благодаря. Чао засега.

— Чао, скъпа.

Глория затвори телефона и един дълъг миг разглежда бележките си. Мъж, който обича да работи с инструменти… жена, която има по-различни разбирания…

Побутна бележника настрани, хвана се за проходилката, която стоеше до стола, и се изправи на крака.

Отби се в банята, за да си сложи яркочервено червило, и се отправи към вратата.

Да вървят по дяволите отеклите глезени! Щеше да се погрижи за тях по-късно.

Измина разстоянието до апартамента на Хърб за отлично време. Той отвори вратата веднага.

— Ако си дошла да ме смъмриш за това, че рубриката става много дълга, откажи се — каза той. — Не съм виновен, че половината абонати искат съвет от „Питайте Хенриета“.

— Не съм дошла заради рубриката, Хърб, а по личен въпрос. Мисля, че Леонора се влюбва. Нужна ни е помощ. Спешно.

— Хм — той се отдръпна. — Влизай. Ще видя какво мога да направя.

Глория насочи проходилката в апартамента, зави и седна на прикачената седалка.

— Тя се обади под претекст, че се нуждае от съвет за приятелка. Но към края на разговора подхвърли въпроса за мъжа, от когото самата тя се интересува. Говореше за себе си, или поне така си мисля.

Хърб седна на стола пред компютъра и си сложи очилата за четене.

— Кажи ми каквото знаеш.

Тя бързо му прочете бележките си.

— Лесна работа — заяви старецът след кратък размисъл.

— Лесна?

— Е, сигурен съм, че Леонора и приятелката й ще усложнят нещата повече от необходимото, но на тази възраст подобни проблеми винаги са по-трудни. Но ще видим какво можем да направим. Обади й се.

Глория извади мобилния телефон от джоба си и набра номера на внучка си. Тя вдигна след първото позвъняване.

— Глория?

— Да, скъпа. В апартамента на Хърб съм. Готов е да ти предаде съвета си.

— Чудесно. Имам лист и химикалка. Давай!

Възрастната жена погледна Хърб с очакване.

— Да ги нахранят — каза той. Глория му се намръщи.

— Какво каза той? — попита Леонора.

— Чакай малко, скъпа — тя вдигна поглед. — Какво каза, Хърб?

— Казах да предадеш на Леонора и приятелката й да приготвят една хубава вечеря за тези двама мъже, които преследват. Пътят към сърцето на мъжа минава през стомаха му. Това е вечно правило.

— Хърб предлага да приготвите хубава вечеря на въпросните господа — предаде Глория в телефонната слушалка.

— Да им сготвим? — Леонора звучеше скептично. — Не е ли малко старомодно?

Баба й свали телефона от ухото си.

— Леонора казва, че й звучи старомодно.

— Виж, нали дойде за съвет при специалист — отвърна Хърб. — Е, давам ти съвет.

— По-спокойно, просто проверявах още веднъж — тя вдигна слушалката отново. — Според Хърб старата поговорка, че любовта на мъжа минава през стомаха му, е още в сила.

— Добре. А някакъв съвет за вида на яденето? Глория отново свали слушалката.

— Някакъв съвет по отношение на менюто, Хърб?

— Лазаня например — възрастният мъж се облегна в стола си и се замисли. — С много сирене. Може би и хубава зелена салата от маруля и онези малки хрупкави кротони. Червено вино, хубав хляб. И не забравяйте десерта. Той е много важен.

— Записваш ли си, скъпа? — попита Глория.

— Записах за лазанята, салатата, хляба и червеното вино. А за десерта какво?

— Пай — отвърна Хърб. — Голямо парче горещ домашен пай със зачервена коричка. Хрупкав, а не от онези замразени готови боклуци, които продават в супермаркета. И голяма топка ванилов сладолед отгоре.

— Май някои хора тъгуват по времето, когато не се е налагало да се тревожат за холестерола си — изкиска се Глория. Върна се на телефона. — Чу ли това, скъпа? Ябълков пай и сладолед.

— Чух — Леонора направи пауза и продължи с понижен глас: — Какво каза той за другия ми въпрос? Нали се сещаш, за мъжа, който обича да работи с инструментите си и се страхува от брака и създаването на семейство.

— Почакай, скъпа — Глория се обърна към Хърб. — Какъв е шансът една жена с академични наклонности да открие истинската любов с мъж, който обича да работи с инструменти и се бои от брака?

— Не виждам никакъв проблем — Хърб изглеждаше мъдър и всезнаещ. — Според собствения ми опит един мъж, който го бива с инструментите, е способен да се справи с всичко в живота.

— Това прозвуча много загадъчно — каза Леонора от другата страна. — Какво означава?

Глория изгледа навъсено Хърб.

— Какво означава това, че ако го бивало с инструментите, мъжът можел да се справи с всичко друго?

— Няма значение — отвърна тайнствено старецът. — Предай й да се насочи към някоя хубава рецепта за лазаня и ябълков пай.

— Това е от нас — предаде Глория. — Успех, скъпа.

— Чакай — каза Леонора. — Още нещо. Да кажем, че тази жена с академичните наклонности вече е сервирала едно ядене на онзи мъж с инструментите.

— Да, скъпа?

— Да кажем, че го е нагостила с остатъци — обясни тъжно внучката. — Това би ли било проблем? Дали не е проиграла шанса си вече?

Глория закри слушалката с ръка и погледна Хърб.

— Иска да знае дали вече не е проиграла шансовете си, като му е сервирала вечеря от остатъци?

— Какви остатъци? — попита Хърб.

Глория свали ръка от слушалката.

— Какви остатъци?

— Картофена салата и сандвичи — поколеба се Леонора. — Салатата беше по твоята рецепта, бабо.

— Моята картофена салата и сандвичи — обърна се Глория към Хърб.

— Няма проблем, щом е твоята картофена салата — отвърна той. — Кажи й, че още е в играта.

Глория се окашля.

— Хърб казва, че твоята приятелка, която е сервирала остатъците, е още в играта, благодарение на моята картофена салата.

— О, добре. Благодари на Хърб от наше име.

— Ще го направя, скъпа — баба й прекрати разговора и пъхна мобилния телефон в джоба си. Усмихна се лъчезарно на приятеля си. — Благодаря ти, Хърб.

— Ако я омъжа, ще ми бъдеш задължена, Глория.

— Ще ти приготвя хубава вечеря с лазаня и ябълков пай.

— Зарежи лазанята и ябълковия пай! Знаеш какво искам.

— Името ти над рубриката — въздъхна тя.

— Правилно си разбрала. Договорихме ли се?

— Да — отвърна Глория.

Бяха застанали на верандата на Дийк и гледаха към заливчето. Ренч изследваше някакви храсти в основата на стълбите. Технически погледнато, беше привечер, но човек трудно можеше да познае, мислеше си Томас. Мъглата отново се бе спуснала и бе размила границата между деня и нощта. Беше се поразсеяла за малко следобед, но не напълно. Сега, на здрачаване, отново се сгъстяваше.

Всъщност, реши той, мъглата беше направо призрачна. С малко въображение почти можеше да повярваш, че е изпарение от отвъдното. Сякаш се надигаше от заливчето и заличаваше границата между реалния и огледалния свят.

Долу, на алеята за джогинг, от време на време се появяваха тъмни силуети и изчезваха в мъглата. Всеки от тях бе съпроводен от далечното кухо кънтене на обувки върху асфалт. По ритъма на

крачките можеше да се познае дали фигурата, която щеше да се материализира от мъглата, ще бъде на спринтьор, на бегач на крос или на разхождащ се.

— Значи Роудс я е проверявал? — попита Дийк.

— Да или пък се е готвел да й открадне самоличността, но не е много вероятно да я е набелязал като такава жертва.

— Да. Проверявал я е — съгласи се тихо Дийк. — Точно както го проверихме и ние. Какво става тук, по дяволите?

— Де да можех да ти отговоря.

— Тя раздвижи нещата, нали?

— Кой, Леонора ли? — Томас въздъхна тежко. — Да, мисля, че е така.

— Имах предчувствие, че ще стане така. Както казах, тя се оказа един вид катализатор.

— Прав беше.

Чу се забързано маршово туп-туп-туп, последвано от появата на здравата фигура на пешеходец, който се появи за кратко и се стопи в мъглата.

— Снощи ми се стори, че се чувства като у дома си в твоята къща — подхвърли съвсем небрежно Дийк. — Ползва банята ти и така нататък.

— Аха.

— Каси спомена, че я настигнала на алеята за бягане рано тази сутрин. Изглежда, се е била запътила към теб. Може би за закуска.

— И двамата сме ранобудници.

— Още една обща черта помежду ви — кимна Дийк.

— Още една ли? — Томас му хвърли кратък поглед и се отново обърна очи към призрачните бегачи. — Нима си забелязал и други?

— Да.

Томас се поколеба, но любопитството му надделя.

— Какви например?

— Трудно е да се обясни. Може би това как вършите нещата.

— Как вършим нещата ли?

— Да, нали се сещаш? — Дийк направи жест с ръка, сякаш търсеше думата. — Щом се посветиш на нещо, ти го отстояваш дори и да имаш съмнения. Виж как ме подкрепяше през изминалата година. Зная, че дълбоко в себе си си се питал дали не съм смахнат.

— Е, и какво, ако си мръднал? Ти си ми брат.

— А братята Уокър се поддържат взаимно, нали?

— Да — Томас се хвана с две ръце за парапета. — Ако това те успокоява, не се съмнявам в психическото ти здраве. Вече не. Относно теориите за убийство ти спечели доверието ми.

— Мисля, че за това трябва да благодаря на Леонора — отвърна Дийк. — Искам да кажа, че в доста отношения си приличате. Виж как промени живота си, за да открие какво се е случило полусестрата й. И ти би направил същото. Дявол да го вземе, та ти направи точно това.

— И ти би го сторил за мен — сви рамене Томас.

— Да.

Известно време се взира в заливчето. Мъглата се превърна в непроницаем воал. Ново туп-туп-туп по алеята обяви появата на група бягащи. Те изникнаха от мъглата — трима мъже на средна възраст, които би трябвало да бъдат по-разумни. Томас се питаше дали някой от тях е започнал да усеща проблеми с коленете. Щом наближиш 40-те, това е само въпрос на време.

— Разбрах, че довечера сме поканени у Леонора — подхвърли той след малко.

— Каси се обади преди около час. Каза, че с Леонора ще ни приготвят вечеря.

— Ще имаме възможност всички заедно да обсъдим някаква стратегия.

— Каси смята, че се вманиачавам — обяви Дийк с безизразно лице.

— Вярно е. И какво от това? Такива сме си ние, братята Уокър.

— Малко се смущавам да разговарям за тези неща пред нея — каза Дийк.

— Ами! Погледни го от друг ъгъл. След шестмесечен курс по йога с теб тя е толкова наясно с тази бъркотия, колкото и ние. Може да ни предложи различна гледна точка, също като Леонора.

— Не съм го обмислял от тази страна — поколеба се Дийк. — Просто не искам да заключи, че съм пълен перко, нали разбираш? И без това сме в неловко положение.

— Дай й шанс, Дийк. А може да погледнеш на нещата откъм веселата им страна.

— Каква е тя?

— В най-лошия случай дори Каси да реши, че си абсолютно побъркан, довечера ще получим домашна храна и компанията на две много хубави дами.

— Така е — съгласи се брат му.

Може би Леонора наистина беше някакъв вид катализатор, помисли си Томас. Доста неща наоколо започваха да проявяват признаци на раздвижване и промяна.

Двамата с Ренч се върнаха до къщата край алеята за джогинг. Най-натовареният час на късния следобед беше в разгара си. Алеята гъмжеше от бегачи, колоездачи, разхождащи се и хора с кучета. На два пъти бягащите замалко да го съборят. На скоростната алея беше опасно.

Когато с Ренч влязоха в коридора, телефонът звънеше. Затвори вратата и вдигна безжичната слушалка.

— Тук е Уокър.

— Томас? — обади се Леонора.

— Ще дойда след около половин час — погледна часовника си. — Трябва да си взема душ и да се преоблека.

— Не бързай. С Каси все още се занимаваме с последните дреболии. Позвъних ти само да те питам дали имаш нещо против да си донесеш инструментите.

Кръвта му закипя от пламенно очакване.

— Не се безпокой. Никъде не ходя без тях.

От другата страна на линията последва изненадано мълчание. После Леонора се изкиска.

— Всъщност имах предвид другите ти инструменти — поясни тя. — Онези, които държиш в работилницата. Един кран в банята ми тече, и то толкова силно, че не ми дава да заспя.

— О, онези инструменти! Добре, ще донеса и някои от тях.

Половин час по-късно, току-що изкъпан и облечен в риза и памучни панталони, той влезе с работилницата. Избра един гаечен ключ и някои други дреболии, които смяташе, че може да са му нужни при поправката на течащ кран.

Когато излезе, Ренч го чакаше на входната врата с каишка в уста.

— Съжалявам приятел, този път не — кучето доби отчаян вид. Томас се наведе пред него и го почеса зад ушите. — Ситуацията е следната: възможно е да ме покани да пренощувам в нейната къща. Мисля, че ако си с мен, няма да имам такъв шанс. Едно е да поканиш мъж да остане, и съвсем друго — да поканиш и него, и кучето му. Схващаш ли? Ренч все още не беше убеден.

Томас го потупа за последен път, стана и тръгна към вратата. В джоба на сакото си усещаше тежестта на гаечния ключ[1].

— Искаш ли ордьовър, Дийк? — попита Каси. Предложи му купа със задушени солени соеви шушулки. Той ги разгледа отблизо и си взе малко в шепа.

— Интересно. Изглежда сложно, но интересно.

— Бързо ще им хванеш цаката — увери го Леонора. — Гледай — тя пъхна в устата си края на една солена шушулка, като държеше с пръсти другия й край, и измъкна съдържанието й с предните си зъби. Пусна празната шушулка в малка купичка.

Дийк се опита да го повтори. Чу се силно всмукване.

— Лапнах ги — обяви той и хвърли празната шушулка в купичката.

— Щом ти можеш, значи и аз ще мога — каза Томас. Пъхна крайчето на шушулката в устата си и лекичко натисна с предните си зъби. Щом свърши, с победоносно изражение показа празната шушулка.

Всички се засмяха и посегнаха за още. Леонора и Каси си размениха погледи. Дотук добре. Вечерта започваше обещаващо. Томас вдъхна аромата, който се носеше от кухнята.

— Хубаво мирише. Каква ще е вечерята?

— Спанак и лазаня със сирене — обяви Леонора. — А Каси приготви ябълков пай за десерт.

— Лазаня? — той доби замечтан вид. — О, боже! Много, много обичам лазаня!

— Изобщо не мога да си спомня кога за последен път съм ял домашен ябълков пай — призна Дийк. — Това ми е любимото ядене — погледна към Каси. — Не знаех, че можеш да готвиш.

— Не си ме питал — отвърна му мило тя.

Той се изчерви силно, посегна към бирата си и смени темата.

— Имам добра и лоша новина от студента, който изследва онези проби от хранителната добавка на Роудс.

— Каква е добрата новина? — попита Томас.

— Тя е просто оцветена захар и царевично брашно.

— А каква е лошата новина? — изви вежди Леонора.

— Тя е просто оцветена захар и царевично брашно.

— С други думи, не можем да го хванем за продажба на наркотици — изръмжа Томас.

— Във всеки случай няма да е толкова лесно — отвърна Дийк. — Роудс е мошеник, но не може да се каже, че върши нещо опасно или незаконно с продажбата на хранителната добавка.

— А нещо ново по старото убийство на Юбанкс? — обърна се към него Леонора.

Той отпи от бирата си и свали бутилката.

— Както казах на Томас, не открих нищо, което да обяснява интереса на Бетани към случая. Според архивите са били просто крадци, изненадани на местопрестъплението.

Томас взе още една шушулка и я пъхна между зъбите си.

— Юбанкс е бил член на математическия факултет. Бетани беше математичка. Сигурен ли си, че няма връзка?

— Поне аз не виждам такава — поклати глава брат му.

— Тя беше твоя жена, но и аз я познавах — каза Томас. — Според мен има само една причина Бетани да се заинтересува от едно старо убийство и тя е, че по някакъв начин то е засягало собствената й работа на математик.

— Казваш го така, все едно тя не се интересуваше от хората — наежи се Дийк.

— Не съм сигурен дали се интересуваше от тях. Поне не като теб. Е, обичаше другите да се грижат за нея, за да е свободна да се съсредоточи върху работата си, но не си правеше труда да помогне на някого. Знаеш това, Дийк — сви рамене Томас.

Последва кратко, напрегнато мълчание. Леонора срещна погледа на Каси. Разбра, че и двете се питат дали Дийк няма да избухне в яростна защита на покойната си съпруга. Край на хубавата вечер. Но за тяхно изумление, той само изгледа брат си намръщено.

— Не беше жестока, подла или груба — каза той упорито, но не с яд.

— Не беше — Томас се облегна в стола си и го погледна. — Не беше нито едно от тези неща. Просто бе самовглъбена. Повечето време прекарваше в своя собствен свят и се занимаваше със собствените си работи. Искаше само да бъде оставена насаме с работата си.

— Тя беше блестяща — Дийк отпи от бирата си. — Гениална. А гениите се различават от обикновените хора — не добави нищо повече в защита на мъртвата си жена.

Каси взе купата със соеви шушулки.

— Вземете си още.

— Благодаря — отвърна Леонора бързо. — С удоволствие.

Последва кратко всеобщо оживление, а Каси подаваше купата на всички подред. Дийк и Томас еднакво силно желаеха да се поразсеят. Взеха си още от зелените шушулки. Леонора въздъхна с облекчение.

— Добре, изглежда, връзката с Юбанкс за момента води до задънена улица. Ще трябва да се съсредоточим над друга нишка.

— Не съм съвсем сигурна в това — изрече бавно Каси. Всички се обърнаха към нея, сякаш току-що бе обявила, че може да лети.

— Какво имаш предвид? — с изненада попита Дийк.

— Ако наистина искате да разберете дали има нещо повече от написаното във вестниците по отношение на убийството на Юбанкс — тихо каза тя, — имам едно предложение.

— Продължавай — насърчи я Томас.

Инструкторката се наведе напред.

— Във вторник имам урок по йога в старческия дом „Коув Вю“. Една от участничките в групата, жена на име Маргарет Люис, е била главен секретар на математическия факултет в „Юбанкс“ повече от четиридесет години. Трябва да е била там по времето, когато е бил убит Себастиан Юбанкс.

— О, божичко! — прошепна Леонора. — Секретарката на факултета отпреди тридесет години е още жива?

— И здрава — добави Каси. — Една от най-добрите ми ученички.

— Мили боже! — взря се в нея Дийк. — Секретарката на факултета!

Томас беше озадачен.

— Имам чувството, че пропускам нещо. Значи една от секретарките на математическия факултет е още жива. Е, и какво от това? — всички се извърнаха към него. — Какво има? — той огледа ризата си. — Да не съм се окапал?

— Томас — каза с раздразнение Леонора. — Става дума за секретарката на факултета. Не разбираш ли? Сред персонала на един колеж няма друг, който да е по-осведомен относно задкулисните интриги. Само Господ би бил по-добър източник на клюки, но не е приказлив.

— Леонора е права — намеси се ентусиазирано Дийк. — Трябва да ни се довериш.

— Щом казвате.

— Съществуват доста стари вицове за йерархията на академичния свят, Томас — подсмихна се Каси. — Основна тема в тях е, че дори и деканът, председателят на факултета, професорът, доцентът, аспирантът, асистентите и обикновените преподаватели да имат своите места и определена власт, всъщност секретарката управлява всичко.

— Добре, добре, схванах — измери ги с поглед. — Значи мислите, че си струва да поговорим с тази Маргарет Люис, така ли?

— О, да — отвърна Дийк. — Ако се е случило нещо необичайно по времето на убийството на Юбанкс, секретарката на факултета би трябвало да го знае.

Леонора стана и отиде в кухнята да провери лазанята.

— Ако тази Маргарет Люис не може да си спомни нищо друго за събитията около убийството, освен написаното във вестниците, можем спокойно да заключим, че по онова време не е станало нищо повече.

Томас се съсредоточи върху сглобяването на крана в банята. По стар навик бе наредил различните малки части една до друга на плота в реда на сваляне. Според теорията му, за да довърши ремонта на течащия кран, трябваше само да го сглоби в обратния ред. Тази теория беше добра, а и понякога наистина действаше. Но водопроводната работа беше изкуство, а не наука. Тя не се поддаваше на логиката. В това отношение доста наподобяваше произтичащото между него и Леонора.

— Стори ми се — каза Леонора от вратата зад него, — че Дийк и Каси се разбираха чудесно към края на вечерта.

Той си спомни колко близко един до друг бяха вървели те, когато си тръгваха надолу по стъпалата към пешеходната алея. Не се държаха за ръце, но се усещаше някаква близост във връзката им.

— Може да е било от ябълковия пай — отвърна той. Взе отвертката. — Дийк много го обича. Особено със сладолед. Между другото, и лазанята беше страхотна.

— Радвам се, че ти хареса.

— От години не съм ял толкова хубава домашна лазаня — разклати леко лоста, за да го намести. — Обикновено си купувам от полуфабрикатите, когато ми се дояде.

Тя скръсти ръце и се облегна с рамо на касата на вратата.

— Трябва да ти кажа, малко се разтревожих, когато спомена, че Бетани не била много грижовна. Не знаех как ще реагира Дийк.

— Аз също — призна си той. — Но понякога ми писва да го слушам как я превъзнася, сякаш е била светица.

— Освен това останах с впечатлението, че опитът му да защити паметта й тази вечер бе продиктуван по-скоро от навика, отколкото от непреодолима скръб.

— Той се променя. Обръща поглед към бъдещето, струва ми се — Томас се подпря на едно коляно, бръкна в отворения шкаф и отвъртя крановете, от които се контролираше притокът на водата. — Надявам се, че няма да се върне назад, ако не получим някакъв окончателен отговор.

— Не мисля, че може да стане така. Започва да обръща внимание на Каси. Това е голяма стъпка напред.

— Да-а — той се изправи на крака. Чу се шум от пръскане и кашляне, но старите тръби бяха здрави. След миг водата потече нормално. — Мислиш ли, че тази стара секретарка наистина ще може да ни каже нещо полезно?

— Кой знае? Струва си да опитаме.

— Щом казваш — той спря водата.

Известно време и двамата се взираха внимателно в крана. Не течеше.

— Боже! — възкликна Леонора почти страхопочтително. — Бива си те! Невероятен си!

— Какво да ти кажа — това е дарба.

— Вярвам ти — усмихна му се в огледалото.

Вгледа се в отражението й. Извивките на тялото й бяха грациозни и съблазнителни, както се бе облегнала на вратата зад него. Очите й бяха топли, дълбоки и тайнствени.

— Да имаш още нещо за поправка? — попита я.

— Като стана дума, мисля, че имам още един проблем, който се нуждае от експертното приложение на инструментите ти.

Той завъртя лъскавия гаечен ключ с умелото движение на стар стрелец от Дивия запад.

— Заведи ме при него.

— Оттук.

Тя се обърна и го поведе по коридора към мрака на спалнята.

Час и половина по-късно той излезе на верандата и вдиша студения влажен нощен въздух. Нова вълна от мъгла бе плъзнала от тъмните води на океана и бе обгърнала пешеходната алея. Ниските лампи, разположени покрай нея на равно разстояние една от друга, светеха неясно. Погледна застаналата на прага Леонора. Беше облечена в дебел халат, а косата й падаше свободно край лицето. Примижаваше едва видимо. Бе оставила очилата си на нощното шкафче.

— Лека нощ! — Целуна го по устата.

— Лека нощ!

Отвърна на целувката й, но не леко, както го бе целунала тя. Искаше да остави впечатление. Да й даде нещо, за което да размишлява, когато се върне в топлото разбъркано легло, което току-що бе напуснал.

— Хубаво парти, а? — попита непознатият.

Брет Конуей залитна, спря и се опита да фокусира. Мъжът му бе изкарал ума с неочакваната си поява от мъглата в тази тъмнина. Не бе чул никой да приближава по алеята.

Човекът изглеждаше странно. Беше облечен в черно и носеше скиорска маска на лицето си. „Студено е — помисли си Брет, — но не чак толкова.“

— Партито си го биваше — смотолеви Конуей. Наистина беше хубаво. Много пиячка и малко дрога.

Но никое от момичетата не се бе заинтересувало от него. Все едно. Чувстваше се зле. Малко му трябваше да политне право във водите на заливчето.

— Не ми изглеждаш много добре — отбеляза непознатият.

— Прекалих с бирата. Ще ми мине.

— Имам нещо, което ще те оправи много бързо — мъжът протегна към него облечената си в ръкавица ръка с дланта нагоре. — Опитай го. Ще ти хареса.

Брет погледна малкото пакетче.

— Какво е това?

— „Дим и огледала“.

— Без майтап? Истински? — той потръпна. Забрави за раздразнения си стомах.

— Истински.

— Чух за него. Но не познавам някой, който да е успял да си го набави.

— Значи ще си първият в компанията.

— Колко струва? — попита предпазливо. — Нямам повече от двадесет-тридесет долара у себе си.

— Безплатно е.

Знаеше, че трябва да има някаква уловка.

— Не ти вярвам.

— Е, трябва да ми направиш една малка услуга — отвърна непознатият.

— Каква услуга?

— Изпий го и после ще ти кажа.

Брет се поколеба. Но изглеждаше толкова лесно! Вече се чуваше да разказва на приятелите си на следващия ден: „яма да повярвате! Снощи срещнах един тип на пешеходната алея. Даде ми «С и М». Истински! И то безплатно!“

Глътна прахчето. Беше горчиво.

— А сега услугата — започна непознатият.

— Какво? — пияният премигна в мъглата и се опита да разгледа по-добре очите му. В тях имаше нещо странно.

— Трябва да убиеш едно чудовище.

— Ти си луд, бе човек! — изкиска се Брет. Вече се чувстваше по-добре. И леко възбуден. — Наоколо няма никакви чудовища.

— Грешиш. Точно в момента по алеята се приближава едно. След няколко минути ще стигне до моста — подаде му продълговат предмет, по-тежък от единия край. — Вземи това. Ще ти потрябва.

Брет се вторачи в стика за голф в ръката му.

— Хъ!

Тук наистина имаше нещо нередно. Искаше да зададе още няколко въпроса. Но започна да халюцинира и съзря чудовището в мъглата.

Част от пълното удовлетворение, което бе обхванало Томас след наистина забележителния секс, започна да се стопява. Замести го познатото чувство на безпокойство. Може би умишлено провокиращата целувка за лека нощ не се оказа толкова добра идея. Самият той щеше да прекара нощта сам с обърканите си мисли.

Звукът от стъпките на някой спортуващ зад него го предупреди, че дори и в този късен час все още има твърдоглавци, които напрягат колените си. Отстъпи към края на алеята и остави достатъчно място за бягащия. Ехото от приближаващи крачки се усили. Миг по-късно край него притича някакъв младеж. Близката лампа за кратко освети маратонките и долната част на краката му. Тялото му си остана в мрака.

Томас се питаше дали да не предупреди хлапето, че ако продължава с бягането, докато стане на четиридесет, колените ще са започнали да го вртят. Реши да не го прави. Защо да очерня още повече перспективата? И без това нещата бяха достатъчно сложни на четиридесетгодишна възраст. На младежите не им се слушаше за проблеми с колените. Те възнамеряваха да живеят вечно, и при това да останат в страхотна форма през цялото време.

Младежът изчезна в нощта. Звукът от стъпките му заглъхна в пустошта. Тишината отново се спусна и се примеси с мъглата.

Стигна до пешеходния мост и тръгна по него. От тази страна виждаше светлината на собствената си веранда между дърветата на хълма. Ренч щеше да го чака. Хубаво беше да знаеш, че кучето ти винаги те чака.

Зад него се чуха стъпки. Още един бягащ, който бе решил да хитрува и да мине по прекия път до отсрещната страна на заливчето. Тупкането беше по-силно и не съвсем ритмично, сякаш човекът с мъка спазваше темпото. Може би го боляха коленете.

Томас чу тежкото дишане на бягащия и шумното поемане на въздух. Докато се ослушваше, ритъмът на крачките се промени. Станаха по-къси. Забързаха. Съкращаваха разстоянието.

Не се обръщай. Може да те настигне.

Сега тупкането приближаваше много бързо. Бягащият едва си поемаше въздух и се готвеше за още по-голяма скорост. Разгряваше за голямото ускорение. Звучеше така, сякаш събираше всичките си сили, за да премине през невидима финална линия. Почти го бе настигнал. Дявол да го вземе! Да си в положението на жертва, беше по-лошо от това да си изнервен. Томас спря, обърна се и отстъпи към парапета, за да остави достатъчно място на бягащия. Държеше дясната си ръка в джоба на якето. Пръстите му се стегнаха около дръжката на гаечния ключ. От мъглата изникна черна фигура. Нещо в стойката му не беше в ред. И двете му ръце бяха вдигнати в неестествена поза. Стискаше някакъв продълговат предмет. Изръмжа неразбираемо и замахна с предмета като касапин със сатър. Томас измъкна гаечния ключ от джоба си. Вдигна го и в същото време се отмести странично край парапета. Стикът на бегача се удари в ключа вместо в главата му. Разтърсващият сблъсък раздруса дъските под краката му. Тласнат от инерцията си, нападателят измина още няколко крачки, преди да се изправи рязко. Завъртя се около себе си, пое си още въздух и с пълна скорост се нахвърли върху жертвата си. Широкият край на продълговатия предмет в ръката му проблесна за миг на ниската светлина. Стик за голф. Дори и след като разпозна оръжието, Томас се хвърли напред с вдигнат гаечен ключ, за да парира удара. Движението му беше инстинктивно. Нямаше голям избор по отношение на тактиката. Не съществуваше вариант да се наведе и да отстъпи от пътя. Щеше да се озове притиснат до перилата. Гаечният ключ и стикът се сблъскаха за втори път. През Томас и през моста премина втора разтърсваща вълна. Нападателят изкрещя и залитна към парапета. Стикът излетя от ръката му и изчезна в тъмнината под моста. Томас се възползва от възможността и действа бързо. Заби едното си рамо в корема на мъжа и го свлече долу. Удариха се в дъските, претърколиха

се и се блъснаха силно в някакъв стълб. Томас изпусна ключа, който изтрополи по гредите. Не си губи времето да го търси. Бе твърде зает да се бори с мъжа под себе си. Нападателят му бе преминал от убийствена ярост към нещо, наподобяващо истинска паника — удряше и блъскаше бясно и крещеше от страх:

— Пусни ме! Не! Не! Не ме докосвай! Пусни ме! — юмрукът му срещна страната на жертвата му, после се заби в ребрата му. Ударите бяха неистови и безумни.

Томас бе обзет от ледена ярост, която вля още първични вещества към кипналата му кръв. Отвърна на ударите и ръката му потъна в меката плът на корема на мъжа. Чу как той извика от болка.

— Не ме наранявай! Не ме наранявай! — блъскаше го, но бързо губеше силите си. — Моля те, моля те, моля те! Не ме наранявай! Не ме наранявай! — вдигна ръце нагоре, сякаш да предпази главата си.

Томас го чу да хълца истерично:

— Моля те, не ме наранявай!

Внимателно се изправи и потърси мобилния си телефон. Имаше късмет. Все още беше в джоба му и не се бе счупил при битката. Слава на съвременните технологии!

Стоеше във фоайето на общинската болница „Уинг Коув“ заедно с Ед Стовал. Полицаят бе в пълна униформа, спретнат и безупречен. Човек не би познал, че са го събудили от здравия му сън, за да отговори на обаждане от 911.

— Надрусан и замаян до краен предел с някакъв наркотик — той затвори бележника си и го пусна в джоба си. — Вероятно с онзи нов халюциноген „С и М“. Лекарят в спешното отделение каза, че хлапето изживявало много лоша халюцинация. Виждало несъществуващи неща и продължавало да крещи за някакво чудовище на пешеходния мост.

— Това трябва да съм бил аз — каза Томас.

— Очевидно е решил, че си дявол в човешки облик. Бил е убеден, че трябва да те унищожи. Вероятно е смятал да те бутне през перилата в залива.

— Можеше и да успее. Особено ако първо ме бе фраснал по главата с онзи стик за голф.

— Лекарите казват, че сега вероятно няма да мога да измъкна нищо повече от него. Най-рано утре, и то, при положение че изобщо си спомни какво е станало.

— Има ли документи за самоличност?

— Казва се Брет Конуей. Първокурсник в „Юбанкс“. Излязъл да пийне с няколко приятели по-рано тази вечер. Отишли на частно парти. Той си тръгнал сам. Казал на приятелите си, че ще се прибере до апартамента си пеша. Тогава са го видели за последен път, преди да реши да те нападне.

— Ами стикът за голф? — попита Томас.

— „Юбанкс“ има отбор по голф. Брет Конуей е в него.

— И какво следва сега? — поинтересува се Уокър.

Ед имаше мрачен вид.

— Сега трябва да се обадя на родителите на Конуей и да им съобщя, че синът им се е забъркал в неприятности с наркотици.

— Не ти завиждам — каза Томас.

— Да, наистина мразя тази част от професията си.

Някой се бе облегнал на звънеца й. Леонора хвърли замъглен поглед към часовника. Три сутринта. Лоша работа. Побиха я тръпки.

Сама си беше виновна, че е сама. Томас ясно й бе показал, че с удоволствие би останал да пренощува. Но тя не го бе поканила да остане. Беше си казала, че трябва да поддържа някаква емоционална дистанция във връзката им. И без друго нещата бяха достатъчно несигурни.

Отметна завивките и потърси опипом очилата си на нощното шкафче. Намери ги, сложи ги, стана и се загърна в халата. Измина коридора и погледна към вратата през тъмната всекидневна. Звънецът продължаваше да звъни упорито. Завърза по-здраво колана на халата около кръста си, взе мобилния си телефон, за да може да набере незабавно 911, ако се наложи, и прекоси потъналата в мрак всекидневна. Светна лампата на верандата и надникна през шпионката. По тялото й се разля облекчение, щом видя Томас на прага.

После забеляза тъмните петна по ризата му.

— О, господи! — тя отвори вратата — Томас! Това по ризата ти кръв ли е?

Той погледна надолу с изкривено от раздразнение лице.

— Копеле! Сцепи ми устната. А ризата ми беше нова.

— Какво се е случило? Добре ли си? — тъп въпрос. Съвсем ясно личеше, че не е добре.

— Неприятност на пешеходния мост — той свали пръста си от звънеца. — Може ли да вляза и да се измия?

— Неприятност ли? — Леонора се отдръпна припряно. — Да, разбира се. Влез. Може би трябва да те закарам до спешното отделение.

— От там идвам.

— Бил си в болницата? За бога, Томас, какво се е случило?

— Дълга история. Не се тревожи. Нямам нищо счупено.

Той влезе със скована крачка и спря в коридора. Тя най-после успя да го разгледа добре на светлината на лампата. Високо на лявата му скула имаше много лошо охлузване, кокалчетата на пръстите му бяха разранени, а косата — доста разчорлена. Якето, панталоните и измъкнатата му над тях риза бяха изцапани с кал и кръв. Леонора затвори вратата много внимателно, заключи я и се обърна.

— Томас, какво ти се е случило?

— Сблъсках се с един бягащ — видя се в огледалото и се навъси. — По дяволите! Сбърках, като дойдох тук. Не знаех, че изглеждам толкова зле. Трябваше да кажа на Ед да ме откара у дома.

— Разкажи ми за случката.

— Стана на пешеходния мост.

— Каза, че си бил в спешното отделение, но не изглеждаш, като че си се срещнал с доктор.

— Бяха заети с другия. Не им дадох да ме почистят. Мислех, че мога да го направя тук.

— Говориш неясно, Томас.

— Нали ти казах, че е дълга история.

— Можеш да ми я разкажеш, докато те позакърпим.

Той не се противопостави. Поведе го през всекидневната към късия коридор. Накара го да седне на ръба на бялата вана и после пусна водата в мивката. Видя, че я гледа в огледалната вратичка на аптечката. Очите му бяха по-студени от водите в заливчето.

— Сигурен ли си, че не се нуждаеш от лекар? — попита го тя.

— Да.

Леонора отвори аптечката и извади малко спирт, памучни тампони и тубичка антибиотичен мехлем.

— Винаги ли пътуваш с напълно комплектувана аптечка? — попита той.

— Всъщност, да. Във всеки случай държа да имам подръка най-основните неща. Баба ме научи така. Тя смята, че човек трябва да е подготвен за всичко — обърна се към него. — Свали си якето и ризата. Трябва да видя пълния размер на пораженията.

— Не е чак толкова зле — той започна да сваля якето, но спря за малко, за да си поеме бавно дъх, и после завърши съблича нето с каменно изражение.

— Много те боли, нали? — пое врътната му дреха и я окачи на кукичката зад вратата. Нещо изтрака по дървото на рамката и я разсея.

— Какво е това?

— Гаечният ключ, който носех, за да поправя крана ти — той методично разкопчаваше копчетата на ризата си.

Когато я свали, Леонора с облекчение видя, че положението не е толкова лошо.

— Можеш ли да си поемеш дълбоко дъх?

Той се опита да го направи внимателно, докато опипваше с пръсти ребрата си.

— Да. Няма остра болка. Успокой се, Леонора. Само съм натъртен.

Тя натопи в спирт един тампон и се зае с охлузената му скула.

— Спокойно — каза му. — Дай да я почистя. Какво точно се случи там?

— Някакво друсано хлапе се опита да ми разбие главата със стик за голф и да ме хвърли в заливчето. Не успя. Това е краят на историята според Ед Стовал.

За миг си помисли, че не е чула правилно. Отдръпна тампона от лицето му.

— Какво? — едва изговори думата, езикът й бе надебелял. — Хлапето се опита да те убие?

— Смятат, че е бил дрогиран със „С и М“, за който чухме. Все още му се привиждат чудовища в спешното отделение. Явно ме е взел за такова.

Подът на банята пропадна под краката й и я остави да виси в безтегловност в средата на вселената. „В огледалния свят“ — помисли си тя. После прошепна:

— Сериозно говориш, нали?

— Определено не съм в шеговито настроение.

Леонора притисна с ръце натежалия си като олово стомах и се отдръпна да го разгледа по-добре, след което продължи с почистването на раната.

— Използвал е стик за голф?

— Ед каза, че хлапето е от отбора по голф на „Юбанкс“. Ох!

— Извинявай — тя натисна по-леко с тампона. — Знам какво си мислиш.

— Мисля си за чантата със стикове за голф, която видяхме в килера на Алекс Роудс.

— Знаех си. Спомена ли това пред Ед Стовал?

— Нямаше смисъл. Той се задоволи със собствената си версия за събитията, а моите показания не противоречаха на нея. Надявам се само, когато хлапето излезе от наркотичното опиянение, да е в състояние да каже на Ед откъде е взело дрогата, предизвикала халюцинациите с чудовища. Но не разчитам много на това. Лекарите в спешното казаха, че може и да не си спомня нищо. От няколкото подобни случая, на които са се натъквали, заключават, че ефектът от наркотика не е много предсказуем и се удвоява в комбинация с алкохол.

— Боже мой, Томас! Мислиш ли, че Алекс е дрогирал момчето и умишлено го е пратил да те убие?

— Вероятно не. Може би просто е искал да ме сплаши — той енергично разтърка дясното си рамо с лявата ръка. — Да ми покаже, че е по-здравословно да не се бъркам в личните му дела.

Тя се извърна, за да пусне окървавения тампон в кошчето.

— Откъде може да знае?

— За това, че проявяваме интерес към него ли? От Джули Бромли. Не бих се изненадал, ако е научил за малкия ни разговор с нея тази сутрин. Вероятно този факт го е притеснил.

Тя се взираше в отражението му в огледалото и не можеше да свали поглед.

— Трябва да съобщиш на Ед Стовал.

— Страшно ми се иска да беше толкова просто. Повярвай ми, на този етап би било пълна загуба на време.

— Ами ако и аз дойда с теб да потвърдя?

— Не се обиждай, но няма да помогне — устата му се изкриви в мрачна гримаса. — Ще сметне, че ме подкрепяш, защото имаме връзка.

Тя се покашля.

— Ясно. Ще си помисли, че съм заслепена от страст, така ли?

— Ед Стовал би приел всяко извинение, за да отхвърли историята ми, защото ще сметне, че още работя по теориите на Дийк — надигна се от мястото си той.

— Стой мирно! — тя взе тубичката с антибиотичния мехлем. — Още не съм свършила с теб.

След като направи всичко по силите си за натъртванията му, Леонора го заведе в кухнята. Примитивният гняв в погледа му най-после бе започнал да се уталожва, но все още изглеждаше доста опасен. Накара го да седне на масата и му даде таблетка срещу стресово главоболие. Наля чаша мляко и я постави пред него заедно с болкоуспокояващото.

— Имаш ли уиски? — изгледа той млякото.

— Не, съжалявам — усмихна му се леко.

— Ами онзи коняк, който сервира с ябълковия пай?

— Да — тя отвори шкафа, извади бутилката и наля солидно количество в една чаша.

— Благодаря — пое я той.

Леонора го наблюдаваше как преглъща хапчето и половината от течността в чашата наведнъж.

— Томас, какво ще правим, за бога?

— Не знам още. Трябва да поразмисля.

— Ами Алекс Роудс?

Той разсъждава над въпроса един дълъг миг.

— Вероятно ще приеме, че подозирам участието му в нападението, но също така съзнава, че не мога да направя нищо по въпроса. Много добре е запознат с мнението на местните хора. Знае, че всички, включително и шефът на полицията, смятат Дийк за обсебен

от теориите си за убийството, и че всеки мой ход ще бъде разгледан като подкрепа и подхранване на заблудите на брат ми.

— Не можем просто да забравим факта, че може да е поръчал да те убият тази вечер.

— Смятам, че би могло да е от полза да го притиснем — предложи Томас. — Вече доста се е поизпотил, докато се чуди какъв ли ход ще предприема. Няма да е зле да се поизнерви. Изнервените хора допускат грешки. Междувременно, утре ще си поговорим с Маргарет Люис и ще видим какво ще стане. Нужна ни е стратегия.

— Стратегия?

— План, нали се сещаш? Наистина ми се ще да си съставим план. Винаги се чувствам по-добре, когато се ръководя по точки.

— Томас, не мисля… — намръщи се тя.

— Имаш ли нещо против да пренощувам тук?

Преди малко почти й се бе искало да го бе поканила да спи при нея, като си мислеше за всички причини, поради които идеята нямаше да е добра. Сега прекият въпрос я смути.

— Много си директен, Уокър — каза тя. — Какво стана с нежността и романтиката?

— В момента не ми е до нежност и романтика. Ако не искаш да спя тук, може да отидем у нас.

Деловият му тон я стресна. Тя се покашля.

— Имам чувството, че молбата ти да прекараш тук нощта не е продиктувана от желание за горещ, пламенен секс. Защо ме караш да избирам?

— Ако не се лъжа, че Роудс се опита да ме сплаши или дори да ме очисти тази вечер. Трябва да допуснем, че е имал някакви основания.

— Е и?

— Вече трябва да е научил, че и двамата сме замесени. Не е нужно да си гений, за да се сетиш, че ако ме счита за заплаха, вероятно и теб ще възприема по същия начин.

— Заплаха — тя въздъхна бавно. — Мисля, че схващам накъде биеш.

— Трябва да приемем, че ако има причини да ме причака край пътя, вероятно не е много благосклонно настроен и спрямо теб.

— Въпреки гледката на задните ми части, на която се възхищаваше онзи ден в супермаркета?

— Задните ти части са несравними, но не знам дали можем да разчитаме, че тяхната привлекателност, колкото и да е голяма, ще го възпре да ни създаде неприятности — Томас направи пауза. — Хора като Роудс не са способни напълно да оценят задните ти части, скъпа.

— Разбиваш илюзиите ми една след друга. Но разбирам доводите ти. Може би известно време не бива се отделяме един от друг. Да се пазим взаимно.

— Добра идея.

— Можеш да пренощуваш тук.

— Благодаря. Съжалявам за отсъствието на нежност и романтика.

Леонора се облегна на кухненския плот.

— Казват, че добрата връзка се основава на нещо повече от нежност и романтика, защото те не траят вечно.

— Чувал съм го — отвърна Томас.

— Добре че имаме нещо по-солидно и материално, върху което да изградим нашата връзка.

— Нима? И какво е то?

— Инструментите ти.

Когато Леонора излезе от банята по халат, го завари вече отпуснат на просторното легло. Може би просто си въобразяваше, но й се стори, че заема по-голямата част от наличното място. Беше се облегнал на фона на светлите чаршафи със скръстени зад главата ръце и я гледаше, докато загаси лампата.

— Исках да поправя погрешното впечатление, което ти създадох по-рано — каза той, когато се плъзна до него.

Тя леко го погали по гърдите, като се питаше колко ли го боли и къде.

— Какво погрешно впечатление?

— Когато те попитах дали мога да остана да пренощувам.

— Ммм?

— Молбата ми всъщност бе продиктувана предимно от загриженост за твоята безопасност. Но имаше и по-висш мотив.

— И какъв бе той?

— Освен това си търсех претекст за горещ, пламенен секс.

— Нима? В такъв случай жалко наистина, че тази вечер си така капнал.

— Не мисля, че ще е голям проблем. Само ми обещай, че ще бъдеш нежна.

Комбинацията от горещ, пламенен и много нежен секс, обезболяващите таблетки и съзнанието, че е в едно легло с Леонора, го приспаха за известно време.

За съжаление бе обезпокоен от следния сън:

Стоеше пред мивката в банята на Леонора и се опитваше да се обръсне. Но трудно виждаше какво прави, защото огледалото бе замъглено от пара. Взе една хавлиена кърпа и изтри лъскавата повърхност. Сега виждаше лице в огледалото… но не беше неговото.

От там го гледаше Алекс Роудс, а в злобните му златисти очи светеше мрачен подигравателен смях.

---

[1] Игра на думи — на английски името на кучето Ренч (wrench) означава гаечен ключ. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин, въпреки че не срещна измамно жълтите очи на Роудс в огледалото, бръсненето се оказа невъзможно. Нямаше самобръсначка. Спря душа, обви хавлиена кърпа около кръста си и се опря на бялата порцеланова мивка. Огледа тъмната си набола брада в замъгленото огледало. Гледката не беше привлекателна. Но не можеше да стори много по въпроса, помисли си той. На Леонора вероятно нямаше да й хареса да ползва малката й пластмасова самобръсначка. Трябваше да прибави и това към списъка с необходими вещи, които възнамеряваше да си донесе от къщи днес. Списъкът непрекъснато се удължаваше. Вече включваше — подредени по значимостта си: презервативи, четка за зъби, самобръсначка, чиста риза, бельо и чифт чорапи. Дявол да го вземе! Ще му е нужна и чанта за всички принадлежности.

А оставаше и проблемът с Ренч.

Представи си как всяка вечер си събира чантата и тръгва с Ренч към къщата на Леонора. Голямо неудобство. Щеше да е много по-лесно, ако тя се премести при него. Но подозираше, че този прагматичен план няма да й допадне. Тогава тя трябваше да си събира нещата всяка вечер, а жените винаги имат нужда от повече вещи.

Така или иначе, можеше и да не е добра идея да свиква с нейното присъствие в дома си. Сигурно щеше да се върне към собствения си живот веднага след като авантюрата й тук, в страната на чудесата, приключи.

Страхотно! Сега сам си навличаше потиснато настроение.

Огледа отражението си. Не можеше да прикрие факта, че има вид на прегазен от влак. По ребрата му личаха доста неприятни синини. Наболата брада не скриваше коричката, образувала се върху охлузванията на скулата. Под лявото му око имаше лоша синина, която вероятно щеше да се задълбочава с напредването на деня. Ръцете му също бяха разранени, особено кокалчетата на пръстите.

Извърна се от огледалото, взе ризата си и се намръщи, като долови миризмата й. Не беше никак свежа. Миналата нощ, по време на борбата на моста, доста се бе поизпотил. Май беше по-добре да мине без риза тази сутрин.

Приключи с бърсането, навлече панталоните си и прокара пръсти през косата си. Доволен от най-добрия резултат, който можеше да постигне при тези обстоятелства, той отвори вратата и излезе в коридора. Нуждаеше се от кафе и още обезболяващи. А и малко храна би му се отразила добре. Беше гладен. За това, изглежда, бе виновен горещият, пламенен секс с Леонора.

Мъжкият глас, който се носеше от кухнята, го накара да забрави за кофеина и обезболяващите.

— Това е лудост, Лео! Не си в ред, ако си успяла да си внушиш, че Мередит е била убита и си в състояние да откриеш убиеца й! Нужна ти е сериозна психотерапевтична помощ.

— Може и така да е, но не мисля, че съм в състояние да си го позволя — отвърна меко Леонора. — Искаш ли кафе?

Томас прекоси всекидневната с няколко широки крачки и спря на вратата на кухнята. Прецени обстановката с един бърз поглед.

Леонора беше до плота и наливаше кафе на госта си. Беше приготвила чаша и за себе си. Не можеше да не забележи, че за разлика от него тя изглеждаше страхотно тази сутрин. Бе облечена в свободни черни панталони, дълъгален пуловер и пухкави пантофи. Косата й бе прибрана назад в познатия френски кок.

Единият от двата стола край масата бе зает от напрегнат къдрокос мъж с остри черти. Носеше смачкана риза от Оксфорд, панталони с цвят каки и мокасини. На облегалката на стола му бе преметнато запазено сако от рипсено кадифе с кожени кръпки на ръкавите. Близо до него до стената бе облегната скъпа кожена чанта, която много приличаше на портфейл, но служеше като куфарче.

Томас реши, че мъжът сякаш носи на челото си табела с думите: „Кандидатирам се за безсрочно назначение в колежа“.

— А, ето те, Томас — обърна се към вратата Леонора. Прегледа го набързо с поглед, преливащ от загриженост. — Как се чувстваш?

— Ще оцелея, благодаря.

Не изглеждаше напълно убедена, но не възрази.

— Запознай се с… ъъъ… бившия ми колега Кайл Делинг. Може да си ме чул да го споменавам един-два пъти.

Бившият годеник. Още един наоколо, който се бе забъркал с Мередит. Чудеше се дали Леонора не наблюдава и двамата и мислено не ги поставя в една и съща категория: „Отпадъците на Мередит“.

Кайл се вторачи смутено в него.

„Може би е шокиран да види непознат мъж без риза да излиза от банята на бившата му годеница“ — помисли си Томас. Хрумна му, че ако той беше неин годеник, щеше да се чувства наистина неприятно на мястото на Кайл. Много трудно би понесъл мисълта за нея и друг мъж след всичко, което бяха преживели през последните няколко дни.

Това прозрение му нанесе много по-силен удар от юмруците на Брет Конуей миналата нощ. Леонора не се вместваше в категорията на жените, които познаваше от развода си насам. Този път нямаше да може да остане в безопасност. Когато всичко това приключеше, щеше да затъне много дълбоко. О, божичко, положението беше сериозно!

Кайл зяпна. Това незначително действие прекъсна тежките мисли на Томас. Чудеше се дали професорът няма да му налети. Надяваше се да го направи. Би било добър начин да изразходва ново натрупания стрес.

Нищо не оправя така добре настроението като физическите упражнения. Със закъснение си спомни изявлението на Леонора, че бившият й годеник е човек с много съвременни разбирания. Може би Кайл не го зяпаше с това странно изражение, защото ревнува. Може би натъртените ребра, насиненото око и надраните кокалчета не създаваха страхотно първо впечатление.

Кайл най-после успя да върне челюстта си на място.

— Кой сте вие, по дяволите?

Леонора духна чая си и му отговори:

— Това е Томас Уокър, мой приятел — последната дума изрече натъртено.

Томас кимна веднъж.

— Приятно ми е, Делинг — кой казваше, че не можел да се държи съвременно?

Кайл изглеждаше сериозно притеснен от факта, че другият се бе оказал способен на човешка реч.

Томас забеляза малкото шишенце на плота. Отмести се от вратата и отиде да си вземе от таблетките.

— Може би не трябва да ги пиеш на гладно — предупреди го Леонора.

Тя остави чая си, извади една препечена филийка от тостера и я намаза с бързи, умели движения. Когато приключи, му я подаде. Той отхапа голям залък и преглътна две хапчета с чаша сок, която тя му поднесе. Опита се не съвсем усърдно да измисли някаква учтива реплика към Кайл. Когато не му хрумна нищо, се отказа от опитите в полза на нов залък от филийката.

— Каси се обади, докато беше под душа — каза Леонора. — Маргарет Люис се е съгласила да се видим тази сутрин. Каза, че с Дийк ще ни вземат към десет.

— Добре звучи — той хвърли поглед към часовника си. Беше седем и тридесет. — Ще имам достатъчно време да се прибера, да видя как е Ренч и да се преоблека в чисти дрехи.

— Какво ви се е случило? — изтърси Кайл, тъй като очевидно не можеше да сдържи и секунда повече любопитството си. — Да не сте се блъснали в стена?

— Злополука на пешеходния мост, който минава над заливчето — Томас глътна и последния залък от филийката. — Опасни места са пешеходните мостове.

— Май сте се сбили или нещо такова — усъмни се Кайл.

— Нещо такова — отпи глътка кафе. — Съжалявам, че трябва да хапна и да бягам, но се налага да свърша някои неща и да ида на някои места. По-добре да тръгвам. Ще се видим в десет, Леонора.

— Добре — тя остави чашата си.

Той отиде до нея и я целуна. Малко по-силно от необходимото. Тя не се противопостави, но когато откъсна устни от нейните, по ироничния блясък в очите й прочете, че е разгадала целувката му като една от онези тъпи, демонстриращи собственост целувки, с които мъжете белязват жените си пред други представители на своя пол.

Почувства се много незрял и забеляза, че Кайл направо е зяпнал ужасено. Това го накара да се чувства много по-добре. Въпреки че беше незряло.

— Пак ще се видим — каза му той.

Делинг бе загубил дар слово.

Томас излезе от кухнята и взе якето си от гардероба. Леонора го последва до входната врата. Не заговори, докато не излязоха на верандата.

— Това не беше много нежно и романтично — отбеляза тя.

— Радвам се, че връзката ни се развива отвъд повърхностните чувства.

— Развива се, друг път. Какво беше онова мъжкарско перчене одеве в кухнята?

— Нямам представа за какво говориш. Само един изключително незрял човек би си позволил да се перчи мъжкарски — студеният въздух го блъсна в разраненото лице, като отначало щипеше, а после изтръпна приятно. — Какво търси бившият ти годеник в кухнята, между другото? Да не би да е дошъл да се опитва да оправи нещата?

— Не. Преследва нещо много по-важно от възстановяването на една краткотрайна и преходна лична връзка.

— Нима? И какво по-точно?

— Безсрочно назначение.

— А — кимна той — през последната година съм общувал с достатъчно академици, за да зная, че безсрочното назначение е като Светия граал за тях. Какво го кара да смята, че можеш да му помогнеш да го получи?

— Една от най-добрите ми приятелки е председател на комисията, която ще вземе решението дали той ще бъде постоянно назначен, или не. Тя е много лоялна към мен и бе дълбоко засегната миналата година, когато научи, че Кайл е легнал с Мередит.

Томас се ухили. Заболя го, но си струваше.

— Отмъщението е сладко, нали?

— Само един изключително незрял човек би се впуснал в нещо толкова низко като отмъщението.

— Както казах, сладко е — отново кимна доволно. — Радвам се, че и у двама ни има нещо незряло. Още една обща черта.

Слезе по стълбите и се отправи към алеята. Потисна внезапното неустоимо желание да си подсвирква. Бе твърде смазан и свиркането беше болезнено.

Малко по-късно отвори вратата на дома си. Ренч го чакаше в коридора с укорителния поглед, на който само едно куче е способно.

— Добре, добре, прав си. Трябваше да те взема със себе си миналата нощ.

Поздравиха се с обичайния ритуал, но Томас остана с впечатлението, че кучето е разочаровано, защото Леонора не се бе върнала с него.

— Ще ти се реванширам — обеща Томас.

— Какъв беше този невероятен мъжага? — попита гостът, когато тя се върна в кухнята. — Не е точно твой тип. Да не би да се правиш на Лейди Чатърли в провинцията?

— Преминавам през етап на незрялост.

— Онези синини изглеждаха зле — намръщи се Кайл. — Трябва да е паднал много лошо на онзи пешеходен мост. Непохватен ли е?

Леонора си наля още една чаша чай.

— Всъщност Томас получи тези синини при едно сбиване миналата нощ. Някакво надрусано хлапе го нападна. То е в болницата.

— По дяволите! — Кайл премигна няколко пъти. — Шегуваш ли се?

— Не ми е до шеги от деня, в който те заварих в леглото с Мередит.

Челюстите му се стегнаха.

— Все още си обсебена от онзи незначителен инцидент, нали? Трябва да го преодолееш, Леонора. За твое собствено добро. Време е да погледнеш напред.

— Но аз гледам напред, Кайл. Съмнявам се, че бих оценила мъж като Томас, ако първо не бях преживяла връзката с теб. Предполагам, че трябва да съм ти задължена за това.

— Сарказмът не е конструктивна форма на общуване.

Обмисли забележката му.

— Знаеш ли какво? Не говорех саркастично. Това, което току-що казах, беше чистата, неподправена истина.

Комплексът от апартаменти на старческия дом „Уинг Коув“ се състоеше от три хубави червени тухлени сгради, подредени в триетажен триъгълник.

— Сигурен ли си, че на Ренч ще му е добре тук, в колата? — попита Леонора, като се извърна от предната седалка.

Томас погледна към кучето, което беше в багажника, а главата му се подаваше над задната седалка, където седяха Дийк и Каси.

— Той сам поиска да дойде — отвърна той.

— Нищо му няма — увери я Дийк. — Ще оставим прозореца отворен.

— Няма да остане сам дълго — Каси откопча колана си. — Маргарет има час по рисуване по-късно тази сутрин.

Влязоха в дома през красиво мебелирано фоайе. На една кръгла масичка бе поставен голям букет от свежи цветя. Томас погледна списъка с дневните занимания на черната дъска: водна аеробика, лекция върху последните събития, час по рисуване, записване за музейната обиколка. За вечерта бе запланувана филм с Кари Грант.

Възпитана, изискана администраторка провери дали ги очакват и после ги насочи към жилището на Маргарет Люис.

Не беше лесно да се свият и четиримата в малкия й едностаен апартамент. Всичко, включително самата Маргарет, изглеждаше миниатюрно. Томас се чувстваше като великан в тясната стая, издържана в бледомораво и зелено. Седна внимателно на един изящен мъничък стол, като почти се страхуваше, че ще се строши под тежестта му. Забеляза, че и Дийк е толкова внимателен. Брат му бе седнал предпазливо на диванчето.

В ъгъла имаше малко писалище. На него седеше лаптоп с грижливо затворен капак. Стените на кукленския апартамент бяха покрити със снимки в рамки, на много от които Маргарет Люис бе фотографирана с различни академици. Томас реши, че вероятно бяха декани, председатели на катедри и други важни личности, свързани с математическия факултет на „Юбанкс Колидж“ по времето, когато тя бе царувала като секретарка. На стената висеше голям календар. Томас забеляза, че всяко квадратче на настоящия месец бе запълнено. Прочете няколко от записките. „Бридж, йога, водна аеробика, бридж, последни събития, бридж, час при лекаря, бридж, музейна обиколка, бридж“.

Маргарет Люис беше весела, самоуверена жена с шоколадова кожа и гъсти сребристи къдрици. Използваше бастун, но изглеждаше много елегантно в бледоморавите полиестерни панталони и блуза, в тон с обстановката.

Томас хвърли поглед на една снимка, изобразяваща млад мъж, който стоеше на стълбите пред внушителна сграда и се усмихваше към обектива.

— Това е синът ми — заяви гордо Маргарет. — Член е на факултета на университета във Вашингтон.

Седна на един стол на цветя и кимна любезно към всеки от тях, докато Каси ги представяше. Когато приключиха с формалностите, тя се взря в Томас с жив интерес в тъмните очи и го попита:

— Какво ви се е случило? Да не сте участвали в сбиване?

— Злополука на пешеходния мост — обясни той. — Един бягащ ме събори.

Маргарет цъкна с език.

— Не мога да я разбера тази мания по бягането за здраве. Абсолютна глупост. Не е полезна за коленете. Ставите се износват, нали знаете?

— Известно ми е — кимна Томас.

— Артритът се разпространява бързо. Осемдесет процента от хората в басейна, които се занимават с водна аеробика, са с изкуствени стави. Защо, мислите, използвам този бастун? Скоро ми смениха и втората става.

— Разбирам ви — каза Томас.

— Толкова е приятно, когато някой млад човек прояви достатъчно разум да се вслуша в полезен съвет — тя го възнагради с още една усмивка.

„Толкова е приятно да те нарекат «млад човек» — помисли си Томас.“

Маргарет Люис прехвърли вниманието си към Дийк.

— О, господи, нима сега членовете на факултета в „Юбанкс“ носят брада?

Каси прикри усмивката си.

— В творчески отпуск съм — изчерви се леко Дийк.

— Разбирам. Е, приемете един съвет от старата секретарка. Ако искате да се издигнете в „Юбанкс“, по-добре се обръснете. Колежът е

много консервативен. Поне по мое време беше такъв.

— Ще го имам предвид — смотолеви той.

— И без това не ви отива — добави старата жена. — Състарява ви с няколко години. Вземете си бисквити.

Томас не се нуждаеше от подканяне. Нито пък Дийк. И двамата посегнаха към бисквитите. Маргарет изглеждаше доволна. Каси се задоволи с кафе. Леонора — също, но Томас забеляза, че отпи от учтивост само две глътки от фината порцеланова чаша на масата пред нея. Каси се покашля.

— Много мило, че се съгласи да разговаряш с нас за убийството на Юбанкс, Маргарет. Както ти казах по телефона, проучваме го, защото две наши близки, които починаха неотдавна, изглежда, са се интересували от него.

— Питахме се дали смъртта им няма връзка с него — намеси се Леонора. — Прочетохме статиите в старите вестници, но там не открихме нищо очебийно.

— Убийството на Юбанкс — изсумтя леко Маргарет. — Определено няма да намерите много във вестниците. Настоятелите на колежа упражняват огромно влияние в Уинг Коув в наши дни, но то е нищо в сравнение с властта, която имаха преди тридесет години. По онова време буквално управляваха градчето. Можеха да уволнят шефа на полицията или да принудят кмета да си подаде оставката. Искаха убийството на Юбанкс да бъде потулено и точно така стана.

— Навремето трябва да са се носели доста слухове — предположи замислено Дийк.

— Разбира се, че се носеха — сбърчи нос Маргарет. — Седмици наред се носеха най-невероятни истории. Официалното заключение бе, че онази нощ Юбанкс е изненадал някакъв крадец в старата сграда. Администрацията на колежа искаше да наложи тази версия и естествено, успя.

— Какво можете да ни разкажете за Себастиан Юбанкс и смъртта му? — попита Леонора.

— Ами, откъде да започна… — Маргарет окачи бастуна си на облегалката на стола и се отпусна на възглавницата с флорален десен — той беше ексцентрик, меко казано. И с всеки ден това се задълбочаваше. Боя се, че се бе метнал на баща си. Накрая стана доста саможив и странен. Направо параноичен.

— В какъв смисъл странен? — намръщи се Томас и отпусна ръце на скута си.

— Бе престанал да се вижда с приятелите си, не напускаше сградата и тем подобни. Казваха, че бил обсебен от работата си. Наистина беше блестящ учен. Напълно е възможно да беше и гений според мен. Но не можем да бъдем сигурни, защото почина, преди да даде сериозен принос в сферата на математиката.

— Какви невероятни слухове са се носили след смъртта му? — попита Дийк.

— Ами — започна много внимателно старицата, — лично деканът предупреди всички ни да не подхранваме клюките с нито една дума. Щяло да се отрази зле на репутацията на колежа и тъй нататък. Тогава „Юбанкс“ беше още по-консервативен от сега.

Томас размени погледи с Леонора, Дийк и Каси. Обърна се към Маргарет.

— Изминали са тридесет години — каза той. — Не можете ли да ни споделите клюките?

— Нали съм пенсионерка? — изкиска се тя. — Сега мога да правя каквото си поискам. Пък и деканът, издал онази заповед, почина преди десет години. Не го харесвах много.

— Не ни дръж в напрежение, Маргарет — усмихна се Каси.

— По онова време — заразказва тя, като сниши гласа си до поверителен шепот — няколко души в катедрата и в администрацията бяха убедени, че Себастиан Юбанкс е бил убит от любовника си, а не от крадец.

Всички я зяпнаха.

— Във вестниците не се споменаваше никакъв любовник — каза Дийк.

— Вероятно защото беше мъж — обясни Маргарет. — Много очарователен и хубав преподавател от катедрата по компютърни технологии на име Андрю Грейсън. Естествено, той бе принуден да си подаде оставката. Администрацията го подложи на голям натиск. Винаги съм подозирала, че настоятелите са предприели мерки да не бъде назначен за постоянно в никой друг колеж.

— Защо администрацията се е мъчила толкова да потули тази история? — Леонора се наведе напред и постави ръце на коленете си.

— Глупаците се ужасяваха от един богат бивш възпитаник, който по онова време беше основен спонсор. Той възнамеряваше да финансира катедра по политология и да пристрои ново крило на библиотеката. Беше краен противник на хомосексуалистите.

— Ясно — отвърна Леонора. — Страхували са се, че ако този спонсор научи, че Себастиан Юбанкс е имал връзка с друг мъж, ще изтегли средствата си и ще ги вложи другаде.

— Най-общо казано, да — Маргарет се поколеба. — Разбрах, че шефът на полицията наистина е разпитвал Андрю. Вероятно е имал алиби за времето на убийството. Но повечето осведомени останаха с убеждението, че е убил Юбанкс при нещо като кавга от ревност.

— Какво стана с Андрю Грейсън? — поинтересува се Дийк.

— Нямам представа. Събра си багажа, замина си тихомълком и повече не го видяхме в Уинг Коув — старата жена изглеждаше натъжена. — От време на време се сещах за него през годините. Беше толкова умен! Напускането му бе голяма загуба за колежа.

— Вярвате ли, че е убил Юбанкс? — попита Томас.

— В никакъв случай — отвърна тя. — Не повярвах тогава, не вярвам и сега.

— Защо? — настоя Каси.

— Защото знам със сигурност, че Андрю Грейсън бе скъсал с Юбанкс почти месец преди убийството. Освен това знам, че решението е било на Андрю и го е взел, защото поведението на Себастиан Юбанкс бе станало крайно ексцентрично.

Дийк извади бележника, който си носеше, и започна да си води някакви бележки.

Тръгнаха си половин час по-късно. На излизане Леонора се спря до изящното малко писалище, където се намираше компютърът.

— Виждам, че ползвате Интернет — обърна се тя към Маргарет.

— Да, наистина — очите й се оживиха. — Не мога да си представя живота без електронната поща.

— Случайно да сте абонирана за „Глорияс Газет“? — попита Леонора.

— За нищо на света не бих го пропуснала. Откъде знаете за него?

— Баба ми е негов редактор и издател — заяви гордо тя.

— Не думайте! Моля ви, предайте й, че с нетърпение очаквам всеки брой. Любимата ми рубрика е „Питайте Хенриета“.

— Ще й кажа — отвърна Леонора.

Томас седна зад волана. Леонора се настани до него. Дийк й Каси се наместиха на задната седалка. Ренч положи глава на облегалката й. Затвориха и четирите врати и закопчаха коланите си.

— Добре — Томас запали двигателя. — Признавам, впечатлен съм. Ако всички секретарки на катедри са като Маргарет Люис, значи представляват сила, която трябва да бъде зачитана.

— Всички колежи и университети в страната биха се разпаднали без тях — добави Леонора.

— А сега какво? — попита Каси.

— Лесна работа — Томас подкара колата и я насочи извън паркинга. — Сега ще видим дали можем да открием Андрю Грейсън.

— Няма проблем — Дийк бръкна в джоба си и извади миниатюрен компютър. — Ако е жив, ще го открия. Грешка, ще го открия, даже и да е мъртъв.

Томас шофираше мълчаливо. Размишляваше. Останалите, изглежда, се бе бяха отдали на същото занимание.

След няколко минути Дийк вдигна поглед от малкия дисплей.

— Намерих го. Или поне настоящия му адрес.

— Толкова бързо? — завъртя се Леонора в седалката си.

— Сигурен ли си, че е нашият Андрю Грейсън? — Томас му хвърли поглед в огледалото за обратно виждане.

— Възрастта съвпада — Дийк се позанимава с компютъра още няколко минути. — Вече се е пенсионирал. Взех номера на социалната му осигуровка от базата данни на колежа. Всичко съвпада. Тук пише, че е работил в „Юбанкс“ две години и половина. Да, бил е там по времето на убийството.

— Това е нашият човек — Томас бе обзет от възбуда. — Какво е правил през изминалите тридесет години?

— Ще отнеме известно време да проуча какво е правил през последните три десетилетия — почти повтори думите му Дийк. — Но едно мога да ти кажа: той определено не се опитва да се крие. И като

съдя по адреса, който имам, бих казал, че каквото и да е станало с академичната му кариера впоследствие, убийството не е съсипало живота му.

— Къде живее? — попита Каси.

Дийк сведе поглед към компютъра си.

— Мърсър Айлънд. По средата на езерото Вашингтон, между Сиатъл и Белвю.

— Висок стандарт — отбеляза Томас. — Прав си. Трябва добре да се е погрижил за себе си.

Леонора се опря с една ръка на облегалката на седалката си.

— Предлагам да поговорим с Андрю Грейсън. И то колкото се може по-скоро. Вероятно ще е най-добре да го посетим. Ще стигнем до Сиатъл за по-малко от два часа.

Томас хвърли бърз поглед към часовника си.

— Ще бъде загуба на време и енергия да се движим и четиримата в пакет. Трябва да постъпим по-целесъобразно. Предлагам аз и Леонора да отидем да се срещнем с Грейсън. Дийк, след като имаме някои нови идеи, мисля, че е най-добре да се заемеш с изравянето от Интернет на всичко възможно за Грейсън и Юбанкс.

— Добре — съгласи се Дийк. — Каси има часове следобед, затова и тя няма да дойде с вас.

— Значи се уговорихме — Томас намали на завоя, който отвеждаше към къщата на Дийк. — Вие с Каси останете тук. Леонора и аз тръгваме към Сиатъл. Ще ви звънна веднага щом говорим с Грейсън.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каси спря в късия тъмен коридор. Дийк затвори вратата бавно и затърси думи, с които да изрази признателност за съдействието й.

— Благодаря — това прозвуча много незадоволително. Опита отново. — Ако не беше ни казала за Маргарет Люис, нямаше да получим тази нова информация.

— Дано да ви е от полза.

— Не знам къде ще ни отведе, но поне не сме заседнали като преди това.

Тя не понечи да свали палтото си. Вместо това погледна часовника си.

— Стана почти обед. По-добре да тръгвам. Следобедната ми програма е много напрегната. Ще ми се първо да хапна нещо.

Щеше да си тръгне, а той не искаше. Не още. Искаше да говори с нея. Да обсъдят наученото от Маргарет Люис. Да й каже как възнамерява да проведе търсенето в Интернет. По дяволите, не му пукаше, даже и да водеха незначителен разговор за времето. Просто искаше тя да остане. Търсеше претекст. Откри го, когато съзря половинката хляб на плота.

— И аз трябва да се залавям за работа — каза той. — Но и двамата трябва да обядваме — опита се да звучи небрежно. — Ще си направя сандвич, а нищо не пречи да направя два.

Тя се подвоуми, а после сви рамене.

— Добре.

Обзе го паника и за миг му отне дар словото. Тя бе приела предложената храна. Горещо се молеше да има нещо подръка, с което да направи сандвич, какъвто и да е сандвич. Смътно си спомняше, че в хладилника има малко сирене. Хлябът беше сух, но можеше да го препече.

— Страхотно — заяви той тихо.

Мина покрай нея с намерение да отиде в кухнята. Спря на вратата на всекидневната. Навън бе мрачно и мъгливо, но стаята бе

тъмна като пещера. Винаги ли й изглеждаше така, когато идваше за сеансите по йога? Беше адски потискащо.

— Ще дръпна завесите — предложи той. Смени посоката, в която се бе запътил, и тръгна към най-близкия прозорец.

— Добра идея — тя му се усмихна ослепително.

Минаваше от прозорец на прозорец, дърпаше завесите и пускаше сивата дневна светлина. Когато огледа ефекта от действията си, заключи, че стаята е все още малко мрачна. Включи две лампи, преди да отиде в кухнята.

Намери сиренето на средния рафт в хладилника и го разгледа отблизо. Не се виждаше мухъл. С облекчение прехвърли вниманието си към половинката хляб. И по него нямаше плесен. Днес определено му вървеше.

Каси направи кафе, докато той приготвяше сандвичите. Беше му толкова хубаво да я усеща край себе си в кухнята. Питаше се как ли се чувства тя.

— Е, не е като лазанята и ябълковия пай — извини се той малко по-късно, когато постави чинията с препечените сандвичи пред нея. — Трябва да напазарувам.

— Изглеждат страхотно — тя седна срещу него и взе половинката от сандвича си. — Гладна съм.

Наблюдаваше я очарован как яде храната, която й бе приготвил. Защо досега не се бе сетил да я покани да остане за обяд?

— Нещо не е наред ли? — тя спря да дъвче и го изгледа въпросително.

— Не… — той смутено вдигна своя сандвич и го захапа.

Известно време ядоха мълчаливо. Дъждът се стичаше силно от покрива на верандата, който се виждаше през прозореца на кухнята.

— Трябва да те питам нещо, Дийк — каза тя накрая.

— Добре — преглътна. — Какво?

— Когато всичко това приключи, мислиш ли, че ще можеш да се отърсиш от спомена за Бетани? Или тя ще те преследва до края на живота ти?

Той замръзна.

— Трябва да знам — настоя тихо тя. — Важно е.

Дийк затвори очи за няколко секунди, докато се опитваше да внесе ред в хаоса на мислите си.

Когато ги отвори, я видя да го наблюдава настойчиво.

— Толкова отдавна съм затънал в тази каша — каза той, като внимателно подбираше думите, за да изясни нещата заради себе си и заради нея. — Три дни преди смъртта й казах на Бетани, че искам развод.

— Разбирам — тя отхапа от сандвича си.

— По онова време се чувствах много виновен. Знаех, че се нуждае от грижите ми. Но и аз исках нещо от нея. След три години брак знаех, че не може да ми го даде.

— Какво искаше от нея?

— Да ми бъде съпруга — той повдигна рамене, после ги отпусна. — Жена, която да спи с мен, а не в кабинета си. Жена, която от време на време да си спомня, че съм мъж, а не иконом или личен секретар. Исках деца. Тя казваше, че ще пречат на работата й.

— Схващам. Как прие вестта, че искаш развод?

— Да ти кажа право, дори не съм сигурен, че тогава ме чу. От няколко седмици бе напълно погълната от огледалната си теория. Беше изцяло съсредоточена върху работата си. Каза, че трябвало да го обсъдим по-късно, защото била много, много заета. Не се прибра следващите две вечери. На третата нощ Ед Стовал позвъни на вратата и ми съобщи, че изскочила с колата си от Клиф Драйв и паднала в пропастта.

— Неприятно ми е, че те питам, но сигурен ли си, че не е имало друг мъж?

— Абсолютно — поклати глава той. — Ако я познаваше, щеше да ме разбереш. Бетани живееше само за работата си. Не би проявила интерес към любовник.

Каси бавно погълна последния залък от сандвича си.

— Това задълбочи още повече чувството ти за вина, нали?

— Да… — той затърси още думи. — За мен щеше да е по-лесно, ако си мислех, че е имала любовник. Щеше да е оправдано да искам развод. Но при тези обстоятелства се почувствах зле, защото знаех, че е зависима от мен и се грижех за всичко.

— И сега чувстваш, че трябва да й направиш тази последна услуга, нали?

— Да.

— Няма нищо, наистина — каза нежно Каси. — Ако с мен се случеше нещо ужасно и тайнствено, би ми се искало да знам, че някой го е грижа достатъчно, за да потърси истината.

Той си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Мен би ме било грижа — не му прозвуча добре. Добави: — Много — и това не му прозвуча добре. — По дяволите, изобщо не мога да понеса мисълта, че нещо лошо може да ти се случи, Каси!

— Хубаво — отвърна тя. — Защото и аз не мога да понеса мисълта нещо лошо да се случи на теб.

Не беше точно обяснение в любов, реши той. Но за момента и това стигаше.

Томас спря колата на алеята пред дома на Андрю Грейсън. Леонора разгледа голямата къща през прозореца.

Тя бе построена върху скъп парцел с излаз към водата. Тучна зелена градина обграждаше просторната модерна сграда с изглед към езерото и небостъргачите с офиси в Сиатъл на отсрещния бряг. Пред гаража, на края на широката алея, бяха паркирани две много скъпи на вид коли, европейско производство.

— Дийк беше прав — каза тя, — каквото и да му се е случило след убийството на Себастиан Юбанкс, Андрю Грейсън, изглежда, не е пострадал сериозно във финансово отношение.

— Като съдя по отклика му, когато му позвъних преди малко, не се стеснява да говори за това.

Излязоха от колата и тръгнаха към входа. Двойните врати блестяха, лакирани в червен оттенък. Отвориха се точно когато Томас посягаше да натисне звънеца.

На входа застана мъж с посребрени коси и благородни черти. Носеше кремава риза и ръчно ушити панталони. В очите му светеше интелигентно любопитство, примесено от доза предпазливост.

— Госпожица Хътън и господин Уокър? Аз съм Андрю Грейсън. Моля, влезте.

— Благодаря ви — каза Леонора.

— Наричайте ме Томас — подаде му десница.

Домакинът прие протегнатата му ръка. Ръкостискането му беше силно и уверено. Огледа изучаващо насиненото око на госта си.

— Имате ли против да полюбопитствам? — попита го.

— Не, но ще ви обясня по-лесно в контекста на разговора.

Грейсън кимна.

— Насам, ако обичате.

Томас последва Леонора, а Андрю ги водеше през просторното, обхващащо двата етажа централно фоайе. То отвеждаше до огромно помещение. Простиращите се от пода до тавана прозорци разкриваха панорамата на езерото. Под лек наклон към водата се спускаше зелена морава. На частния пристан бе завързана лъскава яхта. На кея работеше някакъв мъж, приблизително на годините на домакина, но с повече килограми и много по-малко коса. Томас го наблюдаваше как вдигна някакво навито като обръч въже и изчезна в огромната яхта.

— Партньорът ми, Бен Матис — представи го Андрю. Посочи към два стола, лакирани в черно и тапицирани с кожа в естествен цвят. — Моля, седнете.

Леонора се извърна от прозореца и седна до Томас.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ни приемете след такова кратко предизвестие — каза Томас.

Андрю седна на меко канапе от черна кожа и се отпусна небрежно в ъгъла му.

— Да си призная, по телефона ми казахте достатъчно, за да събудите любопитството ми. Докато ви чаках, влязох в Интернет и не открих нищо в съобщенията за смъртта на двете жени, за които споменахте, че търсите връзка с убийството на Себастиан Юбанкс.

Томас погледна към Леонора и после пъхна ръце между коленете си.

— Не сме сигурни, че има връзка — обясни той. — Но знаем, че малко преди смъртта си Бетани Уокър се е интересувала от подробностите по убийството на Юбанкс. Другата жена, Мередит Спунър, е открила няколко изрезки от статии за убийството, които Бетани очевидно се е опитала да скрие. Не след дълго тя също почина. И двете жени прекарваха много време в Къщата на огледалата преди смъртта си. И за двете се носеха слухове, че са употребявали наркотици.

— Не вярваме в последното — намеси се Леонора. — Напълно сигурни сме, че нито Бетани, нито Мередит са вземали наркотици.

— Това ли е всичко, с което разполагате? — попита Андрю.

— Има и още — Томас посочи към синината си. — Някакъв тип се опита да ме хвърли от моста миналата нощ. Беше силно дрогиран. Шефът на полицията казва, че хлапето вероятно няма да си спомня много за нападението.

— Но не мислите, че е случайна проява на насилие, така ли?

— Не — отвърна Томас. — Мисля, че един шарлатанин на име Алекс Роудс е замесен в тази история и не иска да си пъхаме носа в нея.

Домакинът придоби замислен вид.

— Фактът, че ме открихте, говори, че вече сте си напъхали носа много дълбоко. Настоятелите на колежа предприеха страхотни мерки да запазят в строга тайна връзката ми с Юбанкс, след като ме накараха да напусна.

— Помогна ни Маргарет Люис — обясни Леонора.

Изражението на Андрю премина първо през изненада, а после се превърна в тихо забавление.

— А, да. Секретарката на катедрата. Това обяснява всичко. Радвам се да чуя, че още е жива. Тя е удивително начетена личност.

— Какво можете да ни кажете за убийството? — попита Томас.

— За убийството? Нищо — разпери ръка с дланта нагоре. — Освен че не съм го извършил. И не зная нищо за този Алекс Роудс, когото споменахте. Но мога да ви разкажа някои неща за Себастиан Юбанкс, ако искате.

— Маргарет твърдеше, че към края Юбанкс бил станал съвсем ексцентричен — подхвърли Леонора.

Грейсън изсумтя леко.

— Той беше математически гений. Беше си ексцентричен по рождение. Най-редовно се налагаше да му се напомня да си смени бельото. Но наистина, в онези последни месеци от живота си бе станал много странен. Бе повече от погълнат от работата си. Беше се вманиачил.

— „Вманиачен“ е силна дума — подхвърли Томас.

— Но в случая е подходяща — отвърна Андрю. — Честно казано, по онова време си мислех, че е загубил чувство за реалността. Беше гений, нали разбирате. Малко хора го осъзнаваха, защото не живя достатъчно дълго, за да се самодокаже. Но аз бях близо до него

няколко месеца и имах възможност да наблюдавам невероятния му мозък в действие. Беше удивителен, наистина. Абсолютно удивителен.

— Не е бил първият гений, погълнат от собствения си блестящ интелект — отбеляза тихо Леонора.

— Така е. Но всъщност ни раздели параноята му, а не блестящият му интелект. Но след убийството му реших, че параноята му може и да е била основателна.

— Значи не вярвате на версията за заварения крадец? — попита Томас.

— По онова време вярвах — Андрю постави левия си глезен на дясното коляно. — Знаех, че не съм го убил аз, а нямаше други логични заподозрени. През годините съм мислил доста. Стигнах до някои лични заключения. Разбира се, те са чисти спекулации и слепи догадки. Нямам и едничко доказателство.

— Дошли сме да чуем чисти спекулации и слепи догадки — каза Леонора. — Свикнали сме. И ние досега все с това трябваше да се задоволяваме.

— Виждам — каза той. — Но ви предупреждавам, доникъде няма да стигнете, ако се опитате да докажете теорията ми.

— Защо мислите, че е бил убит? — запита Томас.

— Заради най-старата причина в академичния свят.

— Някой го е сварил в леглото с неподходящ човек? — намръщи се Томас.

— Не — отговори Андрю. — Някой е искал да открадне работата му и да я публикува от свое име.

— О, небеса! — прошепна Леонора. — Публикуваш или загиваш? В буквалния смисъл ли?

— Академичният свят се подчинява на теорията на Дарвин — каза Андрю. — Но вие и без друго го знаете, нали? Според проверката, която направих в Интернет, преди да пристигнете, работите в академична библиотека. „Пиърси Колидж“, нали?

— Да — тя повдигна очилата на носа си. — И първа бих признала, че в академията нещата могат да загрубеят. Но не съм чувала някой да е убил другиго заради една публикация.

— Всеки полицай ще ви каже, че някои хора биха извършили убийство по всевъзможни причини — отвърна Андрю. — Но в случая става дума за нещо много по-важно от публикуването на някакъв

незначителен труд в неразбираемо научно списание, което само дузина души биха прочели навремето и което отдавна щеше да е забравено.

Той млъкна замислено. Томас и Леонора също мълчаха.

— Аз бях единият от двамата души в колежа, които имаха представа от естеството на работата на Себастиан — продължи домакинът. — Докато имахме връзка, той ми доверяваше част от теориите си. Не можеше да се сдържи. Трябваше да ги обсъди с някого, а аз бях на разположение — отново махна с ръка, този път сякаш пропъждаше нещо. — Освен това, да ви кажа право, той много добре знаеше, че не бих могъл да откраднa идеите му и да ги публикувам от свое име.

— Защо? — поинтересува се Томас.

— Бях в катедрата по компютърни науки и точно там ми беше мястото. Аз съм по-скоро инженер, отколкото математик. Умът ми не работи като неговия. Откровено си признавам, че не бих могъл да съчиня резюме за защитата пред колегията в неговата област дори и да имах неограничен достъп до всичките му бележки, а аз нямах.

— Но някой друг е имал, така ли? — попита тихо Леонора.

Погледът му мина край нея и се насочи към прозореца и лъскавата яхта, закотвена на кея под градината.

— Както ви казах, става въпрос за нещо много по-голямо от публикацията на незначителен математически труд. Очакваха го слава и богатство. Да не говорим за репутацията, която би се запазила поколения наред в академичните среди.

— Продължавайте — насърчи го Томас.

— В катедрата по математика на „Юбанкс“ имаше един изключително амбициозен професор, който бе в състояние да разбере напълно същината на работата му. Известно време бяха колеги и приятели, но се скараха. След това Себастиан му нямаше доверие.

— Какво се опитвате да кажете? — погледна го Томас.

— През годините много размишлявах — каза Андрю. — Често се питах какво ли щеше да стане, ако бях взел насериозно опасенията му. Може би щях да съм в състояние да помогна с нещо. Но до ден-днешен, честно казано, не знам с какво.

— Не виждам какво бихте могли да сторите — отвърна Леонора. — Не бихте могли да се досетите, че някой би го убил, за да открадне работата му.

— Не — въздъхна той. — Просто никога не ми бе хрумнало, че Озмънд Кърн би извършил убийство, за да впише името си в учебниците.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Андрю се сбогува с тях на прага.

— Убийството на Себастиан бе истински повратен момент в живота ми. Вгледах се сериозно в бъдещето си и реших, че мястото ми не е в академичните среди дори и да успеех да си намеря друг преподавателски щат. Вместо това започнах работа в местна фирма за разработка на софтуер. Бен също работеше там. Получихме добра печалба, когато компанията бе разпродадена.

— Да, личи си — Томас хвърли развеселен поглед към голямата къща.

— Какво смятате да правите с информацията, която ви дадох? — попита Грейсън.

Леонора размени поглед с Томас, който сви рамене.

— Все още не знаем — отвърна той. — Опитваме се да подредим късчетата от мозайката.

— Ако откриете нещо, бих искал да ме уведомите.

— Ще ви държим в течение — обеща той.

— Благодаря ви — кимна Андрю. — Себастиан имаше много труден характер. Нервиращ, гениален, ексцентричен. Никакво умение да общува. Но известно време бяхме повече от приятели. Заслужава да бъде признато авторството му на проклетия алгоритъм. Бих искал да видя, че заема полагащото му се място в учебниците.

Леонора понечи да отговори, но се спря, когато забеляза голямата кола, която се приближаваше към тях по широката алея. Зад волана седеше жена. На задната седалка имаше две деца.

— Близначките на племенницата ми — обясни Андрю. — Миналата година баща им, кучият син, подаде молба за развод. Ожени се за приятелката си. Сега не му остава много време за дъщерите му. Момичетата започнаха да се сблъскват с доста неприятности в училище. Нали знаете как е.

— Да — Томас си спомни как оценките му се бяха влошили след развода на родителите му. — Знам какво е.

— Семейството реши, че Кати и Клара имат нужда да прекарат повече време с надежден представител на противния пол, за да не израснат с мисълта, че всички мъже са боклуци като баща им, който не заслужава доверие и на когото не може да се разчита. Затова ме посещават два пъти седмично — Андрю се усмихна. — В края на краищата съм мъж и съм надежден. Освен това съм пенсионер и имам много свободно време.

Колата спря наблизо. Жената зад волана помаха на Андрю. Той отвърна на поздрава й. Задните врати се отвориха и от вътре изскочиха две малки момиченца.

— Чичо Андрю!

— Чичо Андрю!

— Помагам им с уроците — усмихна се гордо той. — Сега и двете се справят чудесно.

— Супер — каза Леонора.

— Де да имах и аз такъв чичо, когато бях малък! — възкликна Томас.

Краткият ден бързо преваляше, когато стигнаха отбивката за Уинг Коув. Мъглата през последните двадесет мили, навлажнила стъклото, изведнъж се превърна в пороен дъжд. Томас пусна чистачките и се преустрои в дясното платно на магистралата.

След като напуснаха дома на Андрю Грейсън на Мърсър Айлънд, с Леонора дълго разговаряха. Но разсъжденията им започваха да се въртят в кръг.

— Трябва да признаеш, че някои от нещата наистина се връзват — каза Леонора. — Търсехме връзки и открихме няколко. Да предположим, че в процеса на работата си Бетани е заподозряла, че алгоритъмът всъщност е бил разработен от Себастиан Юбанкс. Да предположим, че е заключила, че Озмънд Кърн го е откраднал и го е публикувал от свое име. Ами ако му е отправила подозренията си в лицето?

Вниманието му бе приковано в шофирането.

— Мислиш, че Кърн я е убил, за да не разкрие истината?

— Защо не? Ако е убил Юбанкс преди тридесет години, за да открадне алгоритъма, защо да не извърши убийство и за да запази

тайната си?

— Тогава какво? Мислиш ли, че Мередит се е натъкнала на същата находка и затова е убил и нея? Защо би се интересувала от някакво математическо откритие отпреди тридесет години?

— Този алгоритъм е донесъл на Кърн богатство. Може би се е опитала да го изнудва.

— Хм — Томас намали малко заради проливния дъжд и сгъстяващия се мрак. — Добре, приемам, че може да се е опитала да го изнудва и да я е убил заради създадените неприятности. Но това все още не обяснява ролята на Алекс Роудс. Нито пък слуховете за наркотици.

Леонора замълча.

В момента караха по Клиф Драйв. Томас намали още заради лошата видимост. Долу, в подножието на скалите, студените и дълбоки води на океана се блъскаха в мрака.

Изведнъж в огледалото за обратно виждане проблеснаха фарове. Кола, която бързо се приближаваше отзад. Светлините изчезнаха, когато Томас навлезе в следващия завой.

— Знаеш ли, Роудс е в града от около година — каза той. — Кой знае каква информация може да е измъкнал от някоя от клиентките си. Маргарет Люис и Андрю Грейсън не може да са единствените, които са хранили известни подозрения относно убийството на Юбанкс.

— Според теб Алекс е открил, че Кърн е убил Юбанкс? — тя се замисли над тази възможност. — Ако е така, може да го е изнудвал. Възможно е той да е убил Бетани и Мередит, когато са се приближили твърде много до истината, за да запази източника си на печалба.

— В думите ти има логика.

Светлините отново блеснаха в огледалото, този път ослепително ярки. Той нагласи огледалото така, че да не отразява прекия блясък. Нямаше голяма полза. Голямата кола скъсяваше дистанцията.

Отново го обзе странното чувство, от което настръхват косъмчетата на тила ти. Запита се дали не развива параноя.

— Каква бъркотия — каза Леонора. — Никога няма да сме в състояние да докажем нещо.

— Не съм сигурен — той отново провери в огледалото. Колата зад него определено се бе приближила. — Може и да има някакви възможности. Плащането при изнудване не е по-различно от

обикновените финансови преводи, като се замислиш. А парите винаги оставят следа.

— Но как ще я открием?

— Спомняш ли си лаптопа, който видяхме на бюрото на Роудс в деня, когато претърсихме къщата му? Дийк може и да успее да измъкне нещо от онази машинка.

— Смяташ отново да се промъкнеш в дома му? — гласът й се изостри от безпокойство. — Не, Томас. Инстинктът ми подсказва, че идеята не е добра. Не и сега. Става твърде опасно. Трябва да говорим с Ед Стовал.

Фаровете осветиха страничното стъкло. Томас престана да я слуша какво му говори. Колата, която бе скъсила дистанцията отзад, тръгваше да ги изпреварва.

— По дяволите! — възкликна тихо Томас. Леонора млъкна внезапно и се извърна в седалката си.

— О, боже мой! Само пиян или маниакален убиец би се опитал да изпреварва тук, особено в този дъжд.

— Аз лично — изрече Томас — залагам на убиеца.

— Какво? — изгледа го тя.

Той не отговори. Навлизаха в съвсем тясното право платно, което минаваше по най-високата част на Клиф Драйв.

„Ако ще става, ще става тук“ — помисли си той.

Светлините в огледалото бяха ярки като обедно слънце. Не ги гледаше, но с крайчеца на окото си улавяше колата, която се приближаваше отляво.

— Провери си колана. Затегни го.

Не изчака да види дали Леонора се подчини. Нямаше време. Натисна спирачките, като затърси вълшебната точка между овладяното спиране и пагубното занасяне, което би ги изпратило в бездната.

Тъмната кола отляво кривна силно към бронята на автомобила им — като метална акула, която изниква от нощта и се устремява към единственото фатално захапване.

Внезапното забавяне на плячката й я изненада. Щракващите челюсти закъсняха с една секунда. Тя се отклони. За миг Томас си помисли, че колата може да изхвръкне през мантинелата. Тя поднесе неконтролируемо. Но в последния възможен момент водачът успя да си възвърне управлението.

Томас мерна черно комби. Видя как стоповете му изчезват зад следващия завой.

В продължение на няколко мига, които им се сториха като вечност, нито той, нито Леонора пророниха дума. И двамата гледаха право напред към точката, в която се бе стопила другата кола.

Накрая Леонора се обърна към него.

— Това ли е мястото? — прошепна тя.

— Да — той умишлено ускори. — От това място Бетани е изскочила от пътя.

Два часа по-късно Томас седеше на предната седалка с Дийк. Бяха паркирали под дърветата зад изоставената къщичка, недалеч от дома на Алекс Роудс. Дъждът бе престанал, но облаците бяха надвиснали ниско от нощното небе.

Преди няколко минути бяха минали покрай къщата на Роудс. На алеята нямаше никаква кола. Лампите не светеха. Изглежда, Роудс бе излязъл.

— Сигурно си пийва едно-две питиета в местната кръчма — предположи Дийк. — Може и да се налива. Пропускът му трябва да го е подлудил. От това, което ми разказа, изглежда, замалко не е паднал от скалите, когато внезапно си намалил скоростта. Може би си мисли как самият той се е озовал на косъм от смъртта, вместо да ви убие.

— Надявам се, че копелето се е поразтреперало — отвърна Томас.

— Сигурен ли си, че е бил Роудс? В града има страшно много тъмни комбита с двойно предаване.

— Не съм абсолютно сигурен, но трябва да признаеш, че списъкът със заподозрените е съвсем кратък.

— Може да е бил Озмънд Кърн — каза Дийк. — И той притежава тъмносиньо комби, струва ми се. А ако Андрю Грейсън е прав, той е способен на убийство.

— Може би. Но бих се обзаложил, че е Роудс.

— Сигурно защото си му ядосан, задето сваляше Леонора, и вероятно е поръчал да те пребият миналата нощ.

— Добре де, малко съм предубеден — Томас отвори вратата. — Готов ли си? Давай да свършваме, и то бързо, както обещахме на

Леонора и Каси. Влизаме, смъкваш от лаптопа всичко възможно й излизаме.

— А ако не успея да проникна през защитата му?

— Ще вземем самия лаптоп. Да върви по дяволите! Нека да ходи да се оплаква на Ед Стовал, че са му откраднали компютъра.

— Точно така — Дийк излезе от своята страна и вдигна ципа на якето си. — Ще бъде интересно.

Тръгнаха през дърветата към тъмната къща в края на алеята.

Леонора седеше в сепарето срещу Каси с чаша съвсем слаб чай пред себе си. Младежът на бара се бе постарал, но никой не можеше да направи кой знае какво от долнопробния чай в пакетчета и водата, която дори не бе кипнала. Не че имаше значение, помисли си намусено тя. Точно сега не можеше да се съсредоточи достатъчно добре, за да усети вкуса, на каквото и да е. Тревожеше се за Томас и Дийк.

Кръчмата и ресторантът „Уингс ъф файър“ бяха претъпкани със студенти, с членове на факултета и местни жители, търсещи топлина и компания във влажната студена нощ. На сцената малка група музиканти свиреше приятен джаз.

Каси вдигна бутилката си с минерална вода и изля съдържанието й в чаша с лед.

— Изпълнена съм с такива объркани чувства, като ни оставиха да чакаме тук, докато те вършат мъжката работа навън в мрака.

— Знам как се чувстваш. Но трябва да признаеш, че Томас имаше право, когато каза, че ще е нелепо и четиримата да се промъкнем през гората към дома на Роудс. Двамата с Дийк ще се справят най-добре със задачата тази нощ. Томас разбира от финанси, а Дийк — от компютри.

— Не споря за логиката на решението. Просто не ми харесва, това е — Каси си взе от соленките в малката чинийка на масата. Сдъвка я, преглътна и се наведе напред. — Наистина ли мислиш, че точно Роудс се е опитал да ви избута от пътя?

— Роудс или Кърн — потрепери Леонора. — Трябва да беше един от двамата. Аз бих заложила на Роудс. Мисля, че Кърн е твърде затънал в алкохолизъм, за да е в състояние да шофира така умело.

— Всичко това е много странно — изражението на Каси се скова от безпокойство. — Надявам се, че не участваме в някаква масова халюцинация.

— Съществува ли изобщо такова нещо?

— Разбира се. Непрекъснато се случва. Историята разказва множество подобни случки.

— Страхотно! — Леонора отпи от чая си. — Още една тревога.

Потънаха в мълчание за известно време. Музиката сякаш се усилваше. Шумът от тълпата също.

— От всичко това има само едно положително последствие — изрече Каси с непоколебимо оптимистичен тон. — Дийк се променя. За пръв път разговаря с мен за отношенията си с Бетани.

— Това е добър знак — потупа я по ръката Леонора.

— Измъчва го вина, защото три дни преди смъртта й я е помолил за развод.

— Ясно. Затова, когато са заключили, че е самоубийство, го е заболяло толкова.

— Да. Не е повярвал. По-точно — не си е позволил да повярва, защото това би означавало, че може да е отговорен за деянието й.

— Неприятна работа.

— Това го е разяждало отвътре — кимна Каси. — Но вече го превъзмогва. Благодарение на теб.

— Аз нямам нищо общо. Нито пък ти или Томас. Дийк сам се спасява. В подобна ситуация може да си подаваме ръка за помощ, може лекарите да предпишат някакво много ефективно лекарство, но в края на краищата, всеки от нас трябва да притежава волята да преплува до отсрещния бряг сам. Никой не може да носи на гърба си друг човек. Във всеки случай не задълго.

— Това е съвсем дарвиновско схващане за живота, нали? — намръщи се Каси.

— Както обичат да изтъкват привържениците на теорията за еволюцията, произхождаме от прадеди, които с всички сили са се стремили към оцеляване — Леонора направи пауза. — И все пак е странно, че използва точно тази дума.

— „Дарвиновско“ ли?

— Да. Андрю Грейсън я употреби днес следобед, за да опише живота в академичните среди.

— Е, трябва да признаеш, че „дарвиновски“ е наистина точно определение за академичните дела.

— Така е, но преди разговора с Грейсън днес следобед никога не бях възприемала толкова буквално закона „Публикуваш или загиваш“.

— Все още не знаем със сигурност, че Кърн е извършил убийство — Каси млъкна внезапно, когато над масата им надвисна сянка.

Леонора проследи погледа й.

— Лео — започна Кайл с пресилен ентусиазъм, който звучеше фалшиво до болка. — Търсих те. Къде се губиш? Няколко пъти ти звъних у дома, но все не вдигаше телефона.

— Бях заета цял ден, Кайл.

— Така ли? — той се ухили многозначително към Каси. — Няма ли да ме представиш на приятелката си?

— Това е Кайл Делинг — каза Леонора. — Работи в катедрата по английски език и литература в „Пиърси“. Кайл, това е Каси Мъри. Ръководи школа по йога тук, в Уинг Коув.

— Приятно ми е — Кайл прие представянето като покана и седна в сепарето. Плъзна ръка около раменете на Леонора със свойски, фамилиарен маниер. — Да те осветля, Каси, с Лео сме повече от добри приятели. Бяхме сгодени.

— Разбирам — Каси погледна Леонора. — Той познава ли Томас?

— Запозна се с него — тя се усмихна много мило на Кайл. — Помниш Томас, нали, Кайл? Мъжът в кухнята ми тази сутрин. Онзи, който, изглежда, бе участвал в сбиване — хвърли поглед към часовника си. — Трябва да се появи всеки момент.

Кайл се стегна и бързо свали ръка от раменете й. Изправи се и се усмихна лъчезарно на двете жени.

— Какво пиете? — попита ги. — Аз черпя.

— Чай — измърмори Леонора. — Благодаря ти.

— Минерална вода — Каси вдигна бутилката, за да му покаже етикета.

— Ясно. Ей сега се връщам — Кайл се шмугна в тълпата.

Каси се обърна към Леонора.

— Това ли е бившият ти годеник?

— Да.

— Аз си имам бивш съпруг — изрече замислено тя — от опит зная, че бившите никога не се появяват, без да преследват определена цел.

— Той има такава — отвърна Леонора.

— Теб ли?

— Не. Стреми се към много по-трайна връзка от онази, която имахме.

— И каква е тя?

— Безсрочно назначение.

Отново се потеше.

Тази вечер на Клиф Драйв се размина на косъм. Още трепереше при мисълта за избегнатата опасност. Кръстосваше всекидневната и си мислеше как за малко не бе изгубил контрол и не бе изскочил през мантинелата.

Дали Уокър бе видял добре комбито? Нямаше значение. То беше черно, също като стотици други в града. За щастие се бе сетил да облепи табелата с номера.

За всеки случай бе паркирал колата отзад сред дърветата. Не искаше Уокър да мине оттук, да я види и да започне да си задава въпроси. Далече от погледа, далече от ума — може би.

Безпокойството наистина се загнездваше у него.

Погледна ролекса си. Новата му клиентка щеше да дойде всеки момент. Опита се да мисли само за това. Тя беше забележителна. Руса, със страхотни гърди. Донякъде му напомняше на Мередит.

Не, не си мисли за Мередит. Всичко бе започнало да се обърква след Мередит.

Мисли за новата клиентка.

Прекоси стаята и дръпна черното кадифе от огледалото. Трябваше да подготви мизансцена.

Тази регресивна терапия с прераждането действаше като магия. Щом веднъж убедеше клиентката, че в предишен живот е имала връзка със смел разбойник или средновековен рицар, малко й трябваше да повярва и че най-добрият начин да се освободи от стреса в настоящия живот е да преживее отново сексуалните усещания. Разбира се, с помощта на квалифициран съветник.

Тази нощ се нуждаеше от секс. Щеше да го разтовари, да освободи част от напрежението, останало след гафа на Клиф Драйв. Утре щеше да потърси друг начин да се отърве от Томас Уокър. Сигурно нямаше да е лесно да убие този кучи син.

Вероятно това беше знак. Имаше достатъчно опит, за да разбере кога е време да се оттегли от някоя операция. Може би беше насилил късмета си в Уинг Коув. Във всеки случай, не го биваше много за убийства. Никога досега не бе опитвал да извърши подобно нещо и явно нямаше талант за тази работа. Беше шарлатанин, а не убиец.

Тази мисъл го успокои. Време бе да се измъква. Измамите и наркотиците бяха доходоносни, но нищо не траеше вечно.

Телефонът звънна. Не го вдигна.

Който и да бе насреща, не остави съобщение на секретаря. Вероятно го проверяваше.

Сведе поглед към старото странно криво огледало и видя дузина миниатюрни изопачени свои изображения. Нямаше две еднакви. И нито едно не приличаше на истинския Алекс Роудс. „Огледалото отразява истината“ — помисли си внезапно той. Нямаше истински Алекс Роудс.

През тялото му премина ледена тръпка. В резултат на дългогодишния живот в лъжа вече не знаеше кое е истинското му „аз“. Всъщност не можеше да си спомни кога е имал ясно познание за себе си. Каква ирония! Можеше да накара другите да видят каквото си пожелае, но не можеше да види самия себе си.

По дяволите! Какви странни мисли! Причината сигурно бе в стреса от инцидента на Клиф Драйв.

Отново погледна към ролекса. Къде се бавеше тя, по дяволите? Нуждаеше се от секс. Нуждаеше се от онези малобройни кратки мигове, когато се чувстваше почти истински. Почти човек. Сексът бе неговият наркотик.

На вратата се почука.

Това беше тя.

Обзе го облекчение. Сложи си вълшебната усмивка, която сякаш казваше: „Имайте ми доверие“, и отиде в коридора, за да отвори.

— Отмених срещата ти за тази вечер — каза убиецът.

— Нещо не изглежда наред — промърмори Томас. — Не трябваше да е тук.

Преди няколко минути бе набрал номера на Роудс от мобилния си телефон, за да провери дали все още отсъства от къщи. Никой не вдигна.

Сега стояха сред дърветата на края на малкото сечище и оглеждаха задната част на къщичката. Край на големия план да се вмъкнат и да копират каквото могат от хард диска му.

От мястото си Томас виждаше слабата пулсираща светлинка от огън зад процепа на завесата. Доколкото можеше да прецени, вътре не бе включено друго осветление.

— Чудя се дали не прелъстява някоя клиентка — каза Дийк.

— А къде е колата й? По дяволите, къде е неговото комби всъщност?

— Нямам представа. Дали не са ги скрили под дърветата? Може клиентката му да е омъжена и да не иска някой да разбере, че е тук.

— И сега какво? Да си вървим и да се върнем друга вечер ли?

Томас не помръдна.

— Знаеш ли, много ми се иска да разбера дали е с някоя жена и коя е тя.

— И как смяташ да го постигнеш?

— Какво ще кажеш да отида до входната врата и просто да почукам?

— Сериозно ли говориш? — изгледа го брат му.

— Защо не?

— Той може да е копелето, което едва не те е изтласкало от пътя тази вечер.

— Е, и? Няма да се опита да ми направи нещо на собствения си праг. Едно е нещастен случай на Клиф Драйв, малко по-трудно е да обясниш наличието на труп на верандата си.

— А още по-трудно — да обясниш наличието на два трупа — заяви решително Дийк. — Идвам с теб.

Излязоха от дърветата. Томас се чувстваше незащитен насред малкото сечище, а Дийк вероятно имаше същото усещане. Без да съгласуват действията си, и двамата се насочиха към тъмните сенки под стрехите на къщата.

Иззад завесите на кухненския прозорец не се процеждаше светлина, но когато минаха покрай него, Томас дочу някакви звуци вътре. Някой отваряше и затваряше шкафовете с яростна невъздържаност.

Запита се дали токът не е спрял и Роудс не търси фенерче. Човек като него вероятно не държи средствата за спешни случаи подръка. С Дийк изкачиха тъмното стълбище. Входната врата беше полуотворена. Пулсиращите пламъци, които се виждаха през процепа, напомниха на Томас за биещо човешко сърце.

В душата му се промъкна хлад. Нещо наистина не беше наред.

— О, по дяволите! — прошепна Дийк. — Това не ми харесва.

— Роудс? — извика Томас през полуотворената врата. — Вътре ли си?

Последва ледена тишина. И после се чуха тежки бягащи стъпки към противоположната част на къщата. Томас долови звука от отварянето на задната врата и направи две широки крачки към края на верандата, за да надникне зад ъгъла на къщата. Успя да различи тъмен силует в края на сечището, фигурата спря и вдигна ръка. Томас бързо се дръпна от траекторията на изстрела. Гърмежът проехтя под стрехата. Посипаха се трески от стълба на верандата. После настана тишина.

— Изчезна — каза той. — Край на опита да разберем с кого е бил Родус тази нощ.

— Томас?

Странната нотка в тона на Дийк го накара да се обърне бързо.

— Какво става?

— Имаме проблем — брат му се взираше напрегнато през процепа на вратата.

Томас се върна до нея и я отвори широко. От прага можеше да види малкото антре и осветената от огъня всекидневна.

На възглавниците пред ниската маса лежеше сгърчена фигура, облечена от главата до петите в черно.

Бавно влезе пръв и спря до трупа. Под главата на Роудс плетеният килим бе потънал в кръв. По предницата на черната му копринена риза имаше още кръв.

— Мъртъв е — каза Дийк.

Старинното огледало беше открито. Томас виждаше отраженията на стотици миниатюрни огънчета, пламтящи по повърхността на малките му вдлъбнати и изпъкнали сегменти.

Умалени гледки от ада.

В стаята цареше хаос и разруха. Възглавниците на мебелите бяха обърнати. Чекмеджетата и шкафовете зееха отворени, а съдържанието им бе разпиляно по пода.

Томас бръкна в джоба си за мобилния телефон.

— Онзи, който е извършил убийството, е претърсвал къщата, а ние го прекъснахме — каза Дийк.

— Всички съветват да не се прави така — Томас набра номера на спешната помощ.

— Вече знаем защо. Може да те убият. В далечината забръмча голям двигател. Операторката на 911 отговори на обаждането. Томас й съобщи фактите.

— Да, разбира се — отвърна той, загубил търпение от безкрайния низ въпроси. — Ще останем, докато дойде Стовал. И без това нямаме друга работа. Предайте му да внимава за малък камион или комби по пътя насам. Убиецът кара някакво голямо превозно средство — затвори телефона.

Усилващият се вятър свиреше между дърветата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алеята пред малката наета къща бе осветена от фаровете на три полицейски коли и две линейки. Тълпата се състоеше от медицински персонал от болницата, Ед Стовал и всички представители на малкия полицейски участък, кмета и репортер от „Уинг Коув Стар“.

В един малък град убийството беше голямо събитие.

— От доста време следяхме Роудс — каза Ед Стовал.

— Подозирах, че е пласьор на наркотици. Беше химик, а онзи „С и М“ определено е бил произведен в някоя лаборатория — стърчеше като глътнал бастун до блестящата предна броня на бялото си комби.

Според Томас бе технически невъзможно този човек да се облегне небрежно на нещо, дори и на собствената си кола. Роботоподобното му стегнато телосложение вероятно не позволяваше подобно действие.

— Елиса изрази желание да работи за мен под прикритие — съобщи Ед. — Много храбра жена. Настояваше да изпълни дълга си като гражданка. Достави ми проба от хранителната добавка, която Роудс продаваше. Дадох я за анализ. Оказа се ароматизирана захар и царевично брашно. Не можех да го арестувам за разпространение на „змийско масло“. Но все пак бях сигурен, че покрай него става нещо друго. Направили ли са ви впечатление странните му очи?

— Цветни контактни лещи — обясни Томас.

— Зная. Тръпки да те побият, ако питаш мен.

— Мисля, че Роудс се опитваше да разиграва театър — каза Томас.

— Сигурно щях да го пипна в края на краищата. За съжаление някой друг ме е изпреварил.

Томас наблюдаваше как двама мъже качват носилката с тялото на Алекс Роудс в линейката.

— Наистина ли мислиш, че става въпрос за разчистване на сметки между наркопласьори, Ед? — намръщи се Дийк. Беше бесен и не се опитваше да го крие.

Томас не го винеше. Разговорът не вървеше. Както обикновено, полицейският шеф не проявяваше интерес към теориите им. Вече бе стигнал до свои собствени решения по отношение на убийството.

— Всичко се връзва — заинати се както винаги той.

— Добре — продължи със спокоен тон Томас. — Да приемем, че е бил наркопласьор. И така да е, защо си толкова сигурен, че е бил очистен от конкуренцията?

Ед оправи шапката си.

— Търговията с наркотици е жесток бизнес. Замесените в него често ги убиват.

— А да имаш представа защо убиецът си е губил времето да преобърне къщата му, след като го е застрелял?

— Да. Търсил е стоката или може би някакви пари и ценности. Тия копелета са все опортюнисти. Същински лешояди — Ед поклати глава. — Единствената добра новина е, че извършителят вероятно е изминал половината път до Сиатъл. С малко късмет, вече е проблем на някой друг.

— Така ли мислиш? — изсумтя с отвращение Дийк.

— Ще се наложи утре сутринта да дадете писмени показания. Искате ли един съвет от мен?

— Не особено — отвърна Дийк. Стовал не му обърна внимание.

— Утре се придържайте към фактите. Не намесвайте в тях личните си теории, свързани със смъртта на госпожа Уокър.

— Защо не? — Дийк примижа срещу блясъка от фаровете. — Защото може да повдигнат някои неудобни въпроси около разследването ли?

— Не — отговори тихо Ед. — Защото ще повдигнат някои неудобни въпроси около психическото ти здраве.

— Да не мислиш, че ми пука какво е мнението ти за психическото ми здраве, Стовал?

— По-спокойно, Дийк — посъветва го Томас.

Ед се извърна рязко към двамата.

— Искате ли да ви задам един неудобен въпрос? Ето ви го: Какво, по дяволите, правехте тук тази вечер?

— Нали ти казах — започна Томас, — дойдохме да се разправяме с Роудс за онзи инцидент на Клиф Драйв. Исках да чуя извинението му.

— Наистина ли мислиш, че се е опитал да те убие?

— Да, Ед. Наистина смятам, че се опита да убие мен и Леонора Хътън.

— Нямаш никакво доказателство. Дявол да го вземе, дори не си подал оплакване.

— Не вярвах да обърнеш внимание на поредната жалба от някой от братята Уокър — обясни Томас.

Ед сви устни. Челюстите му се стегнаха.

— Трябваше да подадеш оплакване.

— Каква полза щеше да има — изстреля в отговор Дийк, — като имаме предвид отношението ти към случая?

— Смъртта на съпругата ти няма нищо общо с това — отвърна Стовал, но продължи с изненадващо тих тон. — Моята работа е да събирам факти, а фактите сочат, че тук са налице всички признаци на убийство, свързано с наркобизнеса.

— Задръстеняк, както правилно се изрази ти — обърна се Дийк към Томас.

— По-спокойно — отвърна му той. — Трябва да се върнем при Леонора и Каси. Ще се тревожат.

Дийк прокара пръсти през брадата си.

— Прав си. Губим си времето, като говорим с него. Да си вървим — завъртя се на пети и тръгна към пътя и старата къщичка, където бяха оставили колата.

Томас го последва.

— Чакайте! — изрече тихо Стовал. — Още нещо, преди да си тръгнете.

Томас спря и се обърна. Дийк направи същото с нежелание.

— Какво? — попита Томас.

— Размишлявах.

— Сигурно ти е било много трудно — подигра му се Дийк.

Ед не обърна внимание на забележката му.

— Роудс се премести в града преди година. Беше тук, когато Бетани Уокър почина. Ако мога да докажа, че е бил замесен в наркобизнеса, а не мисля, че ще е трудно, ще преразгледам самоубийството й. Ще проверя дали не е имал пръст в него. Освен това ще се свържа с калифорнийската полиция и ще изискам копие от доклада за злополуката с Мередит Спунър. Ще проверя дали няма

връзка, която да съм пропуснал в тази насока — Дийк го изгледа. — Само това мога да направя — добави Стовал.

— Благодарим ти, Ед — отвърна Томас.

— Не обещавам нищо — кимна полицаят.

— Не се и съмнявам — измърмори Дийк.

Леонора първа видя братята. Обзе я облекчение.

— Ето ги — тя се премести към края на сепарето и се изправи.

— Крайно време беше — Каси остави на масата полупразната си бутилка с минерална вода и я последва.

Томас и Дийк си проправиха път през навалицата. Никой не им се мотаеше в краката, забеляза Леонора. Когато се приближиха, разбра защо всички им правеха широка пътека. Очите и на двамата бяха студени като стомана. Тя почувства лъхащия мраз през разстоянието помежду им.

— Нещо се е случило — каза на Каси, като гледаше Дийк. — Мили боже!

Двете жени тръгнаха напред, като подминаха Кайл, който се връщаше от бара с поднос с бутилка минерална вода и нова чаша чай.

— Хей — подвикна той, когато го заобиколиха безцеремонно от двете страни. — Накъде сте тръгнали?

Не му обърнаха внимание. Леонора първа стигна до Томас и се хвърли право в прегръдките му.

— Какво стана? — промълви, заровила лице в якето му. — Добре ли си?

— Какво не е наред? — Каси постави ръка на рамото на Дийк.

— Дълга история — отвърна той с изкривена усмивка. — Няма ли и аз да получа прегръдка за добре дошъл?

С тих задавен вик Каси обви талията му с ръце и опря чело в рамото му.

— И двамата се нуждаем от бира — обяви Томас. Обгърнал с една ръка раменете на Леонора, той ги поведе към сепарето. Изражението му стана още по-ледено, щом видя Кайл. — Какво търси той тук, по дяволите?

— Не му обръщай внимание — Леонора го сграбчи за ръката и го побутна да седне в сепарето. — Сядай.

Томас послушно се отпусна на канапето. Тя се вмъкна до него. Дийк и Каси седнаха отсреща. Кайл стърчеше с поднос в ръка и леко объркано изражение.

— Ще пия бира, каквато и да е — каза му Томас.

— И за мен същото — добави Дийк.

Кайл отвори и затвори уста. Въздъхна леко, обърна се и се отправи обратно към бара. Леонора се обърна към Томас.

— Е, хайде, разправяй.

— Роудс е мъртъв — обяви той.

Каси го зяпна, загубила дар слово.

Леонора се чувстваше, сякаш някой бе изкарал въздуха от дробовете й.

— Мъртъв? — извиси се гласът й. — Мъртъв е? Сигурен ли си?

— Напълно — отговори Томас.

— Не сте… — думите й увиснаха недоизказани.

— Не сме ние — успокои я сухо Дийк. — Някой друг ни бе изпреварил. Прострелял го е два пъти.

— Кой? — настоя Леонора.

— Не успяхме да го видим добре — отвърна Томас, — но предполагаме, че е…

— Какво искаш да кажеш с това, че не сте го видели добре? — Леонора скочи и се опря с две ръце на масата. — Нима сте видели убиеца? Бил е там, когато сте отишли?

— Но не се задържа дълго — отговори Дийк. — Само ни отправи един изстрел и изчезна.

— О, господи! — прошепна Каси. — О, господи! — Леонора тупна тежко на мястото си. Имаше чувството, че челюстта й е увиснала глуповато, но не намираше воля да си затвори устата. Опря се с лакти на масата и отпусна лице в дланите си.

— Стовал е убеден, че е дело на наркопласьори и колкото и да ми е неприятно, трябва да призная, че е възможно — обясни Томас. — Но може и да извлечем някаква полза от това. Заради слуховете за наркотици, свързани със смъртта на Бетани и Мередит, Стовал обеща да преразгледа и двата случая. Ще провери дали имат нещо общо с Роудс.

— Прав си, това е напредък — вдигна глава тя.

Томас скръсти ръце на масата и понижи глас.

— И все пак не ни разкрива връзката с убийството на Юбанкс преди тридесет години.

— Разработвам нова теория — каза Дийк. — Ами ако първо Бетани, а после и Мередит са открили, че Кърн е извършил убийството преди всичките тези години? Ако от страх, че Бетани ще го разобличи и ще съсипе репутацията му, а Мередит ще го изнудва, е решил да се отърве и от двете и е потърсил помощ?

— Схващам накъде биеш — прошепна Леонора. — Може би Кърн е заподозрял, че Алекс Роудс продава наркотици. Купил е малко „С и М“ от него и е отровил първо Бетани, а шест месеца по-късно и Мередит. Лесно би симулирал самоубийство и автомобилна злополука, ако са били под влиянието на силни халюциногени.

Томас се обърна към брат си.

— Ако с Леонора сте прави, разбирате ли къде ни отвежда това?

— Обратно към Озмънд Кърн — кимна Дийк. — Може би него сме изненадали в дома на Роудс. Може би е знаел, че сме надушили нещо. Трябвало е да се отърве от Роудс, защото пласьорът, който го е снабдил със „С и М“, е бил единствената уличаваща го връзка между двете убийства.

— Ако си прав — заяви Томас, — Елиса може да е застрашена.

— От собствения си баща? — опули се Каси.

— Не мисля, че който и да е уважаващ себе си психолог ще включи Озмънд Кърн в категорията любящ родител — Томас посегна към мобилния си телефон. — Ще позвъня на Стовал. Вероятно ще ми отвърне, че съм смахнат като Дийк, но съм съвсем сигурен, че е лично заинтересуван от Елиса Кърн, харесва я. Ще се погрижи за безопасността ѝ.

Ед стоеше в тъмния кабинет на Озмънд Кърн и се взираше в светещия монитор, когато отговори на обаждането.

— Тук е Стовал.

— Уокър се обажда. Томас Уокър. Зная, че не ти се слушат повече теории тази вечер, но ако братята Уокър и приятелките им са прави в случая, Елиса може би е в голяма опасност.

— Вече не е.

— Чуй ме, Ед. Съществува вероятност Озмънд Кърн да е застрелял Алекс Роудс тази вечер, за да прикрие убийство, което е извършил преди тридесет години.

— Знаеш ли, Уокър, бива те като детектив. Може би трябва да обмислиш възможността за кариера в полицията.

Последва кратко мълчание. Ед чуваше шума на тълпата и приятния джаз. Братята Уокър бяха в кръчмата „Уингс ъф файър“. Самият той нямаше нищо против също да е там. Обикновено не пиеше много, но точно в този момент едно силно питие би му се отразило добре.

— Пропускам ли нещо? — попита Томас накрая.

— Ще се погрижа Елиса да бъде в безопасност тази вечер, но не мисля, че има за какво да се безпокоите вече.

— Защо си толкова сигурен, че е в безопасност, Ед? Знам, че наистина ти допада идеята убиецът да е напуснал града, но искаш ли да заложиш живота на Елиса срещу това?

— Убиецът не е напуснал града — отвърна Ед. Умората се бе просмукала до мозъка на костите му, но не можеше да се предаде пред нея. Тази вечер щеше да мине без сън. — Все още не зная къде е Кърн, но се надявам, че скоро ще го открия.

— Кърн? — Томас направи кратка пауза, сякаш набързо преосмисляше ситуацията. — Да не би да твърдиш, че Кърн е убиецът? Как се досети?

— Не съм се досетил. Не и преди Елиса да ми се обади преди няколко минути, за да ми каже, че баща й е изчезнал. Оставил е предсмъртно писмо — той се взря в думите на екрана. — Написал го е на компютъра си. Елиса го открила, когато се върнала от концерта тази вечер.

— Самоубийство — повтори безизразно Томас.

— Самоубийство? — попита от отсрещната страна на линията някакъв женски глас, долитащ глухо на фона на шума от кръчмата. — Какво има? Какво става?

Това вероятно беше Леонора Хътън, помисли си Ед. Седи до Уокър и подслушва разговора им.

— Кърн и лодката му са изчезнали — обясни Ед. — Изглежда, е излязъл с нея, след като се е върнал от дома на Роудс.

— А пистолетът мярка ли се някъде?

— Ей тук в кабинета е, до компютъра — поколеба се, като се чудеше как да постъпи, но после си каза: „Да върви по дяволите!“. Братята Уокър бяха преживели доста през изминалата година. Имаха право да знаят. — Няма да ти предавам бележката в подробности, но между нас казано, изглежда, всичко е станало точно така, както се досещахте с брат ти. Като започнем още от Юбанкс.

— Ами Бетани и Мередит? — поинтересува се Томас.

— Всичко е тук. Бетани Уокър заплашила, че ще го разобличи като измамник. Затова й сипал малко наркотик и я блъснал от скалите. Шест месеца по-късно Мередит се досетила какво е станало и се опитала да го изнудва. Уговорил си среща с нея в Калифорния. Казал й, че иска да се спазарят. Еднократна вноска срещу обещанието й да изчезне. Срещнали се на вечеря на неутрален терен — в един ресторант.

— Сложил е наркотика в храната й и после е симулирал злополуката?

— Да. Надявал се това да бъде краят. Сметнал, че всички замесени в случая ще продължат да отхвърлят невероятните теории на братята Уокър. Но нещата се объркали още повече. На сцената се появила Леонора Хътън. А после Алекс Роудс се опитал да го изнудва.

— Сигурен ли си в това?

— Споменава го в писмото. А и Елиса ми каза, че прегледала финансовите му документи наскоро и открила преводи, които не може да си обясни. Почти сигурна е, че са вноските за изнудването.

— Защо Кърн не е издържал след убийството на Роудс?

Ед се вгледа в екрана.

— Тази вечер замалко не бил заловен при опит за убийство. Разминал се на косъм. Замалко да се провали и го осъзнавал. Според писмото му знаел, че е въпрос на време всичко да рухне върху главата му. Твърди, че не може да преживее унижението колегите и приятелите му да разберат, че е живял в лъжа цели тридесет години.

— Ами разкритието, че е убил още трима души, освен Себастиан Юбанкс? Това не го ли е терзаело?

— Доколкото разбирам от писмото — отвърна Ед, като съзнаваше, че Елиса слуша всяка негова дума, — май убийствата са били най-малката му грижа. Именно страхът от разкриването на истината за алгоритъма го е изкарал от равновесие тази вечер.

— Как е Елиса?

Стовал погледна загрижено към нея. Стоеше безмълвна, скръстила ръце пред себе си. На светлината от монитора виждаше, че по лицето й блестят сълзи.

— Тежка нощ беше — отвърна полицаят. — Но тя е силна жена — Елиса му се усмихна леко, но храбро. — Трябва да тръгвам, Уокър. Освен работата по убийството на Роудс, трябва да организирам и издирването на Кърн. Ще поговорим пак сутринта — той затвори телефона.

Елиса се приближи към него.

— Благодаря ти, че беше толкова мил тази нощ, Ед. Мисля, че не бих могла да се справя сама с всичко това, ако не беше ти.

Той я прегърна и я задържа в обятията си за около шестдесет секунди — за толкова събра смелост. Пусна я с нежелание. Стисна ръката й и си взе шапката.

— Чака ме работа — оправда се той.

— Разбирам. Направи каквото е нужно — тя се отдръпна с блеснал от възхищение поглед. — Имаш си задължения, а зная, че гледаш на тях сериозно. Това е едно от нещата, които те правят такъв добър човек, Ед.

Усети, че се изчервява. Благодарен за слабото осветление в кабинета, той се извърна бързо и тръгна към вратата.

Не всяка жена разбираше изискванията на работата му. Елиса би била чудесна съпруга за един полицай, помисли си той. Но не можеше да си позволи да мечтае за бъдещето, докато не открие тялото на баща й и не отговореше на изникналите въпроси.

Всяко нещо по реда си. Така се върши работа.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя се прибра вкъщи с Томас. Той се държеше така, сякаш това беше най-естественото нещо на света, но не това я безпокоеше. Тревожеше я усещането, че наистина е естествено. Ренч очевидно бе съгласен с общото им мнение. Чакаше ги на вратата, захапал гумена топка, която издаваше писклив звук, щом я стисне.

Чувстваше се толкова приятно. Може би прекалено приятно, помисли си тя. Разбира се, можеше да изтъкне пред Томас, че след като Алекс е мъртъв, а Озмънд Кърн е изчезнал и вероятно се е удавил, не съществува опасност, а следователно и логическа причина да прекарат нощта заедно. Но не каза нищо.

Истината беше, че в момента не би искала да бъде никъде другаде. Не и тази вечер. Потъна в прегръдките му с прекрасното чувство, че му принадлежи. Той я приласка до себе си и я люби с такава всеотдайност, след която се отпусна изтощена и задоволена. Бе очаквала да се изправи срещу упорито безсъние след вълненията на деня, но вместо това заспа, необезпокоявана от сънища.

На следващата сутрин тримата тръгнаха по пешеходната алея към града, за да пийнат кафе и чай и да чуят последните клюки. Облаците бяха надвиснали толкова ниско, че забулваха върховете на дърветата, а въздухът бе студен. Ранобудните спортуващи ги подминаваха тичешком, докато те се движеха извън скоростния коридор.

Двамата с Томас разискваха подробностите от убийствата и размишляваха колко ли време щеше да е нужно на полицията да открие тялото на Озмънд Кърн. Обсъдиха някои висящи въпроси и се питаха дали някога ще открият всички отговори.

— Чудя се колко ли е знаела Мередит всъщност и какво е възнамерявала да прави с информацията — каза Томас. Едната си ръка бе пъхнал в джоба на якето, а с другата държеше каишката на Ренч.

— Предполагам, че е знаела достатъчно, за да изнудва Кърн. Само така можем да си обясним смъртта й — Леонора наблюдаваше

как кучето изучава една празна чаша. — Но вероятно не е подходила внимателно към проблема.

— Изнудването е опасна работа.

— Да, но тя трябва да го е знаела. Питам се защо не е действала анонимно.

— Може би се е опитала да скрие самоличността си. Заминала е за Калифорния, не помниш ли? Но Кърн трябва да се е досетил, че тя е стояла зад изнудването.

— И все пак не разбирам как Мередит е разкрила всичко само с изрезките, останали от Бетани.

— Не забравяй, че е имала връзка с Алекс Роудс — хвърли й поглед Томас.

— Правилно. Вярна на себе си, тя би измъкнала от него всичко, което му е известно, а той вероятно е знаел за Кърн.

Спряха пред кафенето, оставиха Ренч вързан за велосипедния стенд и влязоха да глътнат малко кофеин и да се стоплят. Заведението беше претъпкано и жужеше от разговори. Леонора и Томас застанаха до бара и се заслушаха в откъслечните клюки.

— … Чух, че миналата нощ открили лодката на Кърн. Била изхвърлена до брега. Двигателят бил включен на пълна мощност, но резервоарът бил празен. Смятат, че е скочил някъде…

— … Не може да е издържал повече от двадесет минути максимум в тази вода… Бързо се измръзва, особено по това време на годината…

— … На кого би му хрумнало? Миналият семестър ходих на една негова лекция. Странна работа, като си го представя как си седеше там и си говореше за алгоритъма, сякаш всичко е съвсем нормално. А тоя тип е бил извършил две убийства по онова време. И още две по-късно…

Леонора привлече вниманието на Томас. Той плати кафето, чая и топлите кифлички, които бяха взели с напитките, и излязоха.

Джули и Травис стояха на тротоара на безопасно разстояние от Ренч.

— Здравейте, госпожице Хътън, господин Уокър. Това е Травис.

— Здравей, Травис — кимна Томас.

— Добро утро — отвърна Леонора.

Джули предпазливо наблюдаваше Ренч.

— Решихме, че това е вашето куче. Виждали сме ви да го разхождате по пешеходната алея. Изглежда зло. Хапе ли?

Ренч пренебрегна обидата. Изправи се на крака, без да сваля очи от хартиения плик в ръката на Леонора. Тя го отвори, отчупи крайчето на една кифличка и му го даде.

— Ренч и на мравката път прави — отвърна Томас. — Предполагам, че сте чули новините?

— Че Роудс е бил застрелян ли? — Джули потрепери. — Бяхте прави. Търгувал е с наркотици. Не знаех, честно. Исках просто да ви го кажа.

Томас кимна отново и махна капачето на чашата с кафе.

— Чух, че сте били там миналата нощ, господин Уокър — Травис го гледаше с неприкрито страхопочитание. — Казват, че с брат ви сте отишли в дома на Роудс точно когато професор Кърн си е тръгвал. Можеше да ви убие.

— Новините бързо се разпространяват наоколо — той отпи от кафето си. — Знаете ли дали са открили Кърн?

— Не — отвърна Травис. — Но разбрах, че са намерили лодката му. Всички разправят, че е скочил, защото не можел да понесе хората да научат, че е бил измамник.

— Освен това разправят, че е убил професор Уокър миналата година — Джули прехапа устна. — Както и онази жена, която е работила известно време в Къщата на огледалата, някоя си Мередит.

— Казваше се Мередит Спунър — поправи я тихо Леонора.

— Да, и нея също — момичето отново потрепери. — Толкова е странно, като си помислиш! Пази голямата си тайна през всичките тези години и после всичко се срива, затова започва да избива хора, за да им запуши устите.

— Странно и още как! — съгласи се Леонора. Травис се приближи до Джули и покровителствено обгърна раменете й.

— Това, което ме плаши, е, че Джули наскоро направи някаква странна услуга на Роудс. Ами ако беше отишла да си прибере парите миналата нощ? Можеше да е там, когато е пристигнал професор Кърн.

— Винаги е добре да знаеш за кого работиш — Леонора изгледа остро момичето.

Джули поруменя и не отвърна нищо. Травис я потупа по рамото.

Томас отвърза кучето. Пресякоха улицата и тръгнаха към алеята, за да се влеят в тълпата.

— По-добре да си вървя — каза Леонора. — Искам да се обадя на Глория и да й разкажа какво се случи.

По средата на пътя до къщата й видяха малка група бягащи, събрали се на пешеходния мост. Всички гледаха надолу към дълбоките води на заливчето.

Комбито на Ед Стовал бе паркирано насред алеята. Наблизо бяха спрели линейка и полицейска кола. Двама медици сваляха носилка.

Томас гледаше сцената с изучаващ поглед.

— На какво да се обзаложим, че са открили тялото на Кърн? — попита той.

В късния следобед Дийк се озова на прага на Томас. Той му подаде една бира и отвори друга за себе си. Седнаха на фотьойлите във всекидневната и заговориха.

— Стовал ме посети — каза Дийк. — Май не е мигнал от двадесет и четири часа. Изглеждаше изтощен. Но каза, че според него имаме право да бъдем информирани.

— Едно може да му се признае — чувството му за дълг — Томас отпи от бирата. — Това ми харесва у един обществен служител. Каза ли ти нещо повече от онова, което вече знаем?

— Не много. При претърсването на дома на Роудс открили някакво вещество, предполагаем наркотик.

— Не съм изненадан.

— Не — Дийк отпи глътка бира. — Стовал ме уведоми, че са изпратили проба в лабораторията за анализ, но извън протокола ми каза, че е сигурен, че ще се окаже онзи халюциноген, който се разпространява от миналата година. Информира ме също, че ще направят аутопсия, но, изглежда, Кърн е написал писмото си, пийнал е няколко питиета, качил се е на лодката и е включил двигателя на пълна мощност. После просто е скочил от борда. Останалото е свършила студената вода.

— Не би бил първият, извършил самоубийство по този начин.

Продължиха да пият мълчаливо. Споделената тишина беше приятна, помисли си Томас. Уютна. Нещата се връщаха в руслото си.

— Поканих Каси да дойде на приема за уикенда на бившите възпитаници в Къщата на огледалата в събота вечер — каза Дийк след малко.

Изречена без предисловие, новината изненада брат му.

— И какво ти отговори?

— Каза „добре“.

— Добре, страхотно — усмихна се Томас.

— Ами ти?

— Какво аз?

Дийк се отпусна по-назад в креслото и завъртя влажната бутилка между дланите си.

— Мислех си, че би могъл да поканиш Леонора с теб.

Томас беше поразен.

— Не съм член на Къщата на огледалата. Нито пък Леонора.

— Не сте, но аз съм. Мога да ви заведа като мои гости.

— Не зная колко възнамерява да остане тя, след като получи нужните й отговори. Може да си замине до събота.

Дийк повдигна вежди зад очилата си. Изглежда, му беше забавно.

— Опитвал ли си да я попиташ дали смята да си замине скоро?

— Не.

— Толкова ли е трудно? Защо не можеш да й зададеш един елементарен въпрос?

— Може би не искам да науча отговора — отвърна Томас.

— Хм.

Замълчаха, за да отпият от бирата си.

— Имам една идея — проговори Дийк след малко.

— Да?

— Кажи й, че би искал да остане до събота и да дойде на приема с теб, защото така Каси ще се чувства по-удобно.

— Мислиш ли, че ще свърши работа?

— Да. На Леонора, изглежда, й харесва да ни сватосва с Каси. Мисля, че би останала още няколко дни и би дошла на приема, ако я убедиш, че това би подпомогнало връзката ми с Каси.

— Значи със заобикалки, а?

— Да — отговори гордо Дийк. — Това ми хрумна.

— Добре, ще опитам — каза брат му, след като обмисли възможността.

— Отлично — Дийк направи пауза. — Между другото, можеш да й предадеш, че работата й в Къщата на огледалата е истинска. Реших, че е права. Колекцията е ценна и трябва да се опише и да се публикува в Интернет, фондът „Бетани Уокър“ ще продължи да финансира дейността й.

— Ще й предам.

— Знаеш ли, от доста време не съм имал среща с жена — призна Дийк, забил поглед във върховете на спортните си обувки.

— Не се тревожи. Това не се забравя.

— Нещо като алгебрата, а?

— Нещо такова — усмихна се Томас. — Искаш ли един съвет?

— Какъв?

— Обръсни се.

Дийк изглеждаше стъписан. После се усмихна печално.

— Мислиш, че брадата ми не е модерна ли?

— В случая е важно мнението на Каси, а съм останал с впечатлението, че на нея не й харесва.

— Нито пък на Маргарет Люис — отвърна той, след като замислено прокара пръсти през брадата си.

— Точно така — съгласи се Томас. — Значи решението е взето. Както казвате вие с Каси и Леонора, правило на секретарката на катедрата.

Изчака Дийк да си тръгне, преди да вдигне телефона и да се обади на Леонора. Тя отговори на първото позвъняване.

— Искаш ли да помогнеш с насърчаването на интимната връзка между Каси и Дийк? — попита я той.

— Струва ми се, че и сами се справят доста добре.

— Дийк иска да я заведе на приема в събота. Предположи, че тя може да се чувства по-удобно, ако отидем четиримата заедно. Но имам чувството, че по-скоро той е малко нервен, защото отдавна не е излизал с жена.

— Значи, да се разберем — каниш ме да дойда на приема с теб, защото смяташ, че брат ти се нуждае от нас като морална подкрепа?

— Не вярваш, нали?

— Дийк и Каси са възрастни хора и изглежда, са загърбили основните си проблеми. Могат да се справят със срещата и сами.

Томас се приближи до прозореца. Нощта се спускаше бързо. Не можеше да види новото кълбо мъгла, което плъзваше откъм водата, но му се струваше, че усеща тежестта му.

— Нека ти задам въпроса по друг начин — започна той. — Би ли искала да дойдеш на приема в Къщата на огледалата в събота вечер?

— С теб ли?

— Да, госпожо, с мен.

— О, да — отвърна тя меко. — Да, много бих искала.

Собственото му щастливо отражение се взираше в него от стъклото.

— И още нещо — продължи той. — Дийк ми каза, че е съгласен с теб за значимостта на онази библиотека. Казва, че фондът „Бетани Уокър“ ще продължи да финансира публикуването на колекцията в Интернет и ще се радва, ако си съгласна да останеш на работа, докато това бъде сторено.

Леонора не проговори веднага.

— Ще си помисля — каза най-накрая. — Вероятно ще ми отнеме няколко месеца.

— Да.

През тези няколко месеца той можеше да направи много неща. Тя не отговори.

— Разбира се — вметна Томас, — винаги мога да се преместя в Мелба Крийк.

— Томас…

— Пришпорвам нещата, така ли? — попита той.

— И двамата трябва да внимаваме.

— Добре. Внимаваме. Седем пъти мери, един път режи. Поговорка на старите майстори.

Леонора го изненада със смеха си.

— Не възнамерявах да режа нищо.

— Не мога да ти опиша колко съм облекчен да го чуя.

— Докато обмисляме нещата, защо не дойдеш да вечеряме? Вземи и Ренч.

— Ще дойда. Ще взема и инструментите си, разбира се.

— Смяташ да ми демонстрираш отново удивителните си умения ли?

— Почакай само да видиш какво мога да правя с бормашината.

Тази нощ Томас я люби бавно. „Вероятно у него се проявява изкусният майстор“ — помисли си тя по едно време. Обръщаше внимание и на най-малките подробности. На кого би му хрумнало, че ще е толкова чувствителна точно там.

— Томас!

— Стисни малко по-силно.

— Томас!

— Това е. Точно така. Става по-стегнато. Сега наистина мога да почувствам онези малки мускулчета.

— Томас!

— Не, не можеш да движиш никоя друга част от тялото си, забрави ли? Само това малко местенце. Работим с прецизен инструмент.

— Върви по дяволите, Томас! — възбудена до полуда, тя се претърколи от леглото с конвулсивно движение.

Той се засмя тихо, когато се приземи върху него. Миг по-късно, когато убийствено силният оргазъм ги връхлетя, спря да се смее. Доста по-късно я притисна, като я придърпа покровителствено до тялото си.

Тя потъна в съня, затоплена и отпусната, с чувството, че е в безопасност. Последната й мисъл бе, че тази нощ няма да сънува. Бе получила отговорите и Мередит можеше да почива в мир.

… Отново беше в безкрайния коридор с огледалата и бягаше от невидимата заплаха. Не трябваше да се взира в никое от тъмните огледала. Щеше да бъде фатално да срещне погледа на някой от призраците, затворени в тях. Мигновено щяха да я издърпат в огледалния свят.

Преследвачът й се приближаваше. Дочу смях.

Не спирай!

Тя спря.

Не се обръщай!

Трябваше да се обърне. Трябваше да види лицето на преследвача си.

Но нещо се объркa. За неин ужас се оказа, че се взира право в ужасно познатото деветстенно изпъкнало огледало. Сребърните чудовища, гравирани на рамката, се гърчеха със зейнала паст и протегнати нокти.

От тъмното огледало я гледаше разкривеното лице на Мередит.

— … Не можеш да заспиш все още…

— Леонора! Леонора! — гласът на Томас прогони кошмара, сякаш бе строшил с чук огледалото със сребърната рамка.

Тя се пробуди с разтуптяно сърце и залепнала от пот нощница.

— Няма нищо — успокои я той. Държеше я здраво притисната към гърдите си, заровил едната си ръка в разрошената й коса. — Добре си. Това беше просто сън.

Тя не можеше да си поеме дъх и се бе вкопчила в него, черпеше успокоение от силата и топлината на тялото му.

— Отново това проклето видение — прошепна Леонора след малко. Гореше от безсилие и някакъв странен гняв. — Мислех си, че вече няма да се повтори. Мислех, че с него е свършено.

— Спокойно, спокойно. Всичко свърши — той бавно галеше косите й. — Какъв е този сън?

— Намирам се в дългия коридор с тъмни огледала. Някой ме преследва. Зная, че не бива да поглеждам към никое от огледалата, но го правя. Виждам как в мен се взира лицето на Мередит. Казва ми, че още не мога да заспя.

— Ами предполагам, че знаем къде се корени символиката на този сън, нали? Точно в Къщата на огледалата. Опитай се да не се тревожиш за това, скъпа. Напоследък преживя доста. Може би е нужно време на подсъзнанието ти, за да заличи тези видения — продължи да гали успокоително косата й.

Обичаше усещането за ръцете му върху себе си, мислеше си тя. В докосването му имаше сила и сигурност. Умение и сръчност. Енергия и страст. Бавно се отпусна. Когато отново заспа, не сънува нищо.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Леонора седеше на бюрото в библиотеката на Къщата на огледалата с компютър пред себе си и няколко книги отстрани и си мислеше за оставането си в Уинг Коув.

Публикуването на колекцията на Къщата на огледалата в Интернет беше интересна работа, а и знаеше, че Глория ще се радва да долети до Вашингтон, за да й гостува. Всъщност баба й несъмнено щеше да настоява за това. Нямаше да устои на възможността да се запознае с Томас.

Но не това бяха причините, поради които обмисляше сериозно предложението на Дийк.

Време беше да се изправи срещу истината — чувствата й към Томас бяха много по-силни от мимолетно привличане. Беше влюбена и бе готова да рискува с него. Но това би било безполезно, ако той не желаеше да рискува с нея.

Прозрението я бе споходило късно през нощта, но знаеше, че от известно време го е осъзнавала. Беше се опитала да се съсредоточи върху въпросите, довели я в Уинг Коув. Но като се обърнеше назад, ясно виждаше, че от самото начало интуицията бе й подсказвала, че между нея и Томас ще се случи нещо важно. Нещо, което оправдава всички рискове.

Вероятно беше пълно безразсъдство да остане, след като бе получила отговорите, които я вълнуваха. Ако имаше разум, би се върнала в Мелба Крийк и би продължила живота си.

Отвори една от старите книги — малко, подвързано с кожа томче, написано в края на седемнадесети век, и разгледа титулната страница. „Правилният метод за улавяне на демон в магическо огледало.“

Авторът бе предпочел да остане анонимен, несъмнено по обществени и политически причини. Но в пространното въведение уверяваше читателя, че е… изучавал окултните науки и е отлично подготвен, за да ги въведе в това крайно опасно и могъщо изкуство.

Чудеше се дали авторът на малката книжка е спечелил доста от продажбата на метода си за затваряне на демони в огледала. Сети се за Алекс Роудс и неговата противостресова хранителна добавка и огледалната му терапия. Във всички векове шарлатани и измамници не липсваха. Винаги щеше да има и хора, готови да си дадат парите за вълшебен цяр.

Погледът й бе привлечен от други редове. „… Имайте предвид, че образите в магическото огледало трябва да се изучат отблизо и да се тълкуват мъдро и изключително внимателно, защото в техния свят нищо не е такова, каквото изглежда…“

Чу стъпките на Томас в коридора, точно пред вратата. Обзе я чувство на пълна сигурност. За разлика от виденията в огледалото, той бе точно такъв, какъвто изглежда — истински, материален.

Появи се на вратата, метнал якето си на рамо, и я попита:

— Готова ли си за обяд?

Тя се бе облегнала в стола си и го изпиваше с очи. Спря пред работната й маса и й отправи въпросителна усмивка.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Не — Леонора затвори книжката много внимателно. — Няма нищо. Предай на Дийк, че ще довърша работата.

Той замръзна.

— Значи ще поостанеш известно време?

— Да. Колекцията е много интересна и важна. Има историческо значение и трябва да бъде достъпна за учените.

— Ами аз? — гледаше я настойчиво. — И аз ли имам историческо значение?

— Да, наистина — отвърна му тя. — Но не възнамерявам да те правя достъпен за другите.

Томас й се усмихна бавно.

— Ще ме задържиш само за себе си ли?

— В частната ми колекция.

— Нямам нищо против. Стига да съм единственият мъж в нея.

— Ще бъдеш — отговори тя.

В коридора отново отекнаха стъпки. На вратата застана Кайл.

— Какви са всичките тези страховити старинни огледала? — попита той.

— Колекционирал ги е първият собственик на сградата — обясни му Леонора. — Какво търсиш тук, Кайл?

— Минах да видя дали не искаш да ме придружиш на обяд — отвърна той, като хвърли поглед на Томас.

— Благодаря, но съм заета.

— Нали чу дамата! — Томас я хвана за ръка и тръгна към вратата. — Довиждане, Делинг.

— Лео, почакай! — Кайл я сграбчи за свободната ръка. — Трябва да поговоря с теб.

— Някой друг път — каза Томас, без да спира.

Другият не му обърна внимание. Продължи да стиска китката й.

— Чуй ме, времето изтича. Не мога да вися тук повече. Трябва да се връщам заради лекциите си.

Двамата я дърпаха за ръцете.

— Винаги съм си мечтала за това — промърмори Леонора.

— Пусни я, Делинг! — Томас спря и се извърна. Нещо в изражението му, изглежда, разтърси Кайл. Тя изведнъж почувства, че ръката й е освободена. Но отчаянието на бившия й годеник бе очевидно и я накара да спре.

— Лео…

— Няма нищо, Кайл — каза му тихо. — Ще се обадя на Хелена следобед.

Нужни му бяха няколко секунди, за да осъзнае значението на думите й.

— Сериозно ли говориш? — попита я.

— Да. Но не гарантирам за резултата. Решението се взема от нейната комисия, а не мога да предвидя какво ще направи тя. Но ще й позвъня.

— Благодаря! — очите му светнаха от неимоверно облекчение. — Знаех си, че ще го направиш за мен, скъпа!

Преди да осъзнае намерението му, той я сграбчи за раменете и се опита да я целуне разпалено по устните. Тя понечи да извърне глава, за да посрещне ласката с бузата си, но в същия миг Томас я дръпна за ръката и я изтръгна от Кайл. В резултат той целуна въздуха, но бе твърде възбуден, за да го забележи.

— Трябва да го отпразнуваме — разтвори ръце с широк размах. — Нека ви заведа на обяд.

— Дума да не става! — отряза го Томас и издърпа Леонора от библиотеката.

— Край на фантазията ми — заяви тя.

— Каква фантазия?

— Двама мъже, които се бият за честта ми.

— Хей, да не би да искаш да се върна и да пребия тоя нещастник? Няма проблем.

— Недей — отвърна тя. — Ти струваш колкото двама като него. По-точно, колкото дузина такива.

Той се ухили, очевидно зарадван. Заприлича й донякъде на Ренч, когато приемаше някой от кучешките му подаръци.

— Така ли мислиш? — попита Томас.

Преди да успее да отговори, край тях по стълбите мина Робърта. Усмихна им се малко угнетено и каза:

— А, ето те, Леонора! Един много приятен мъж дойде да те търси преди малко. Изпратих го тук, горе. Намери ли те?

— Да — отговори Леонора.

— Хубаво, хубаво.

— Добре ли върви подготовката за приема? — поинтересува се Томас.

— Съсипана съм. Долу цари пълен хаос. Вестта за убийството на Роудс и самоубийството на професор Кърн разстрои всички, и мен включително, да си призная.

— Сигурна съм, че всичко ще мине по план — успокои я Леонора.

— Лесно ти е да го кажеш — изкиска се Робърта. — На обяд ли отивате?

— Да — отговори Леонора. — В кръчмата. Искаш ли да ти донесем нещо?

— Много мило, че ми предлагаш, но не, благодаря. Донесох си нещо за обед. Знаех, че няма да имам време да изляза — тя продължи да се изкачва по стълбите. — До скоро.

Леонора вървеше до Томас през трескавото суетене, обхванало първия етаж на сградата. И двамата не проговориха, докато не излязоха на предната тераса.

— Наистина ли ще се обадиш на приятелката ти Хелена? — попита я той с безразличен тон.

— Да.

— А какво стана със сладкото отмъщение?

Тя се замисли над въпроса му, докато слизаха по каменните стълби към паркинга. Какво бе станало със сладкото отмъщение наистина, запита се мислено.

— Открих нещо по-сладко — отвърна накрая.

Малко преди четири часа Томас се размотаваше в любимия си магазин в Уинг Коув — железария и водопроводни части „Питни“. Това беше един от най-старите магазини в града и един от малкото, които не бяха променени според вкуса на колежанското съсловие.

Откри онова, което търсеше, на третата четвърт от дългия щанд. Елегантният компактен комплект с инструменти за домакинството включваше набор от отвертки, лъскав гаечен ключ с форма на полумесец, малко чукче и клещи. Всичко това поставено в хубаво черно пластмасово куфарче. Извади чука и го претегли в едната си ръка, за да усети тежестта и баланса му.

В далечния край на редицата щандове се появи една тъмна фигура. Томас пусна чукчето и потисна стона си, когато видя Кайл да се приближава към него.

— Видях те да влизаш тук, Уокър — каза той. — Пиех кафе отсреща. Радвам се, че те засякох.

— Надявах се вече да си напуснал града, Делинг.

— Не се тревожи, скоро тръгвам. Но първо исках да поговоря с теб — Кайл спря на средата на пътеката. — Става дума за Лео.

Томас не помръдна.

— Не искам да я обсъждам. Особено пък с теб.

— Тя е добър човек — започна другият със сериозен и проникновен вид. — Наистина добър човек.

— Което в превод означава, че си дошъл със съзнанието, че ще можеш да я убедиш да ти ходатайства пред приятелката си.

— Ами да — той повдигна рамо безгрижно. — Нямаше начин да не го направи накрая. Познавам я, нали разбираш. Не би провалила нечия кариера, като откаже едно обикновено телефонно обаждане.

— Получи каквото желаеше, можеш да си вървиш.

— Бързаш да се отървеш от мен, нали? — Кайл изглеждаше развеселен.

— Да.

— По-спокойно, тръгвам си. Но преди това исках да ти дам един малък съвет за Лео. Не прави същата грешка като мен.

— Не се тревожи, няма.

— В някои отношения е малко старомодна. Вероятно защото са я отгледали баба й и дядо й. Просто не може да приеме някои неща.

— Като например да завари годеника си в леглото със сестра си? Господи, Делинг! Да не би да мислиш, че е преиграла?!

— Това си беше бройка — намръщи се Кайл. — И ти звучиш раздразнено като нея. Повярвай ми, ако познаваше Мередит, щеше да разбереш защо се озовах в леглото с нея онзи ден. Тя ми се сваляше, а не обратното.

— Познавах я. Известно време излизахме заедно.

Кайл се объркa за момент. После го озари прозрение.

— Чукал си Мередит? Без майтап?

Томас не отговори.

— Това не е хубаво — продължи Кайл. — Изобщо не е хубаво. Лео знае ли?

— Да.

Той отново се смути.

— Не разбирам. Защо, по дяволите, е още с теб, след като знае, че си имал връзка с Мередит?

— Излизах с Мередит, преди да се запозная с Леонора. А ти си се чукал с нея, докато си бил сгоден за Леонора. Схващаш ли голямата разлика, Делинг?

Погледът на Кайл за малко се спря на чука.

— Не се обиждай, но няма нужда от лекции по семантика от човек, който умее да използва големи и опасни инструменти.

— Не ти чета лекция — обясни търпеливо Томас. — Накърнявам чувството ти за чест и достойнство.

— Ясно. Ако си просиш сбиване, откажи се. Аз съм доктор по английска литература. В моята област споровете се уреждат в писмен вид.

— Ето, развали ми целия следобед.

— Щом си познавал Мередит, трябва да разбираш защо съм я чукал и съм си проиграл шансовете — въздъхна Кайл.

— Не — отвърна Томас. — Не разбирам защо си рискувал да загубиш Леонора заради едно чукане с жена, която беше студена като лед.

— Мередит? Студена? — изглеждаше стъписан. После се изкиска. — Не зная как е било с теб, но с мен беше гореща и страстна.

— Значи си се хванал на преструвките й, а? А аз си мислех, че вие, докторите, сте по-умни от средностатистическо едноклетъчно.

— Какви преструвки? — запита Кайл.

— Мередит не харесваше мъжете.

— Не харесвала мъжете ли? Ти си луд!

— Питай Леонора — сви рамене Томас. — Мередит е била изнасилена като дете. Това я е отвратило от секса завинаги. Не харесваше мъжете и не им се доверяваше. Използвала е тялото си, за да получава каквото пожелае, а щом веднъж е постигала целта си, е слагала край на връзката.

— Не вярвам. Защо, по дяволите, ме прелъсти тогава, след като е нямала интерес да го прави?

— Ти май изобщо не разбираш за какво е било всичко в леглото на Леонора онзи следобед, а? — попита Томас. — Целяло, е да съсипе връзката ти с Леонора. Мередит не е искала сестра й да се омъжи за теб и те е прелъстила, за да докаже, че не заслужаваш доверие.

— Глупости!

— Да, но точно така стана, нали? Достатъчно добре е познавала Леонора, за да знае, че изневярата е нещо, което не би простила.

— Пълни глупости.

— Помисли малко, Делинг. Защо мислиш, че Мередит се е погрижила да се случи в леглото на Леонора? Кой, мислиш, че се е обадил на Леонора половин час преди голямата сцена с прелъстяването, за да е сигурно, че ще влезе точно на момента?

Кайл изглеждаше шокиран.

— Мередит се е обадила на Леонора?! Значи затова си дойде по-рано онзи ден.

— Никога не ти е хрумвало, а?

— Чакай малко, изопачаваш нещата.

— Я ми кажи — не отстъпи Томас, — Мередит продължи ли да се среща с теб, след като се разделихте с Леонора?

— Ситуацията беше сложна. Съмнявам се дали можеш да разбереш — стисна устни Кайл.

— Разбирам и още как. Опитал си се да се обадиш на Мередит след това и тя те е отрязала, нали?

— Имаше скрупули — изчерви се той. — С Лео бяха сестри, в края на краищата.

— Мередит нямаше скрупули. Имаше правила. Щом приключи с теб, продължава напред.

Кайл сякаш се готвеше да оспори твърдението му. Но изглежда, размисли.

— Лео ли ти разказа всичко това? — попита той.

— Да.

— И е знаела, че проклетата й сестра ме е подмамила?

— Разбира се.

— Не схващам — той разпери ръце. — Щом е знаела, че вината не е била у мен, защо не ми даде втори шанс? Не й е присъщо просто да скъса връзка, в която е вложила толкова много от себе си.

— Може и да е всеотдайна във връзката си, но това не означава, че няма някакви изисквания. А ти се провалил, Делинг.

Лицето му се сгърчи.

— Провалил съм се? Това едва ли е подходящата дума.

— Всъщност това е идеалната дума.

— Никога не съм се провалял през живота си! Бил съм пръв във всичко, от изпита САТ до компютрите. Имам дузина публикации! Кой си ти, че ще ми казваш, че съм се провалил?

Томас остави чука и избра една лъскава отвертка.

— Представи си, че си като тази отвертка. Лъскав и блестящ си, но си направен от някаква слаба сплав, вместо от първокачествена стомана. Няма да издържиш на продължителна употреба. Не остава нищо друго, освен да те изхвърлят на боклука.

Кайл се разяри. Стисна юмруци.

— Леонора не ме е изхвърлила, кучи син такъв!

— Ти си специалистът по английски. Мислех, че държиш на точната дума. Но както обичаш. Важното е, че тя е постъпила както

всеки умен човек с некачествен инструмент, негоден за работа. Запратила го е на боклука.

— Затваряй си устата! — процеди през зъби Кайл. — Затваряй си мръсната уста! Изобщо не познаваш Леонора! Като те гледам, нямаш нищо общо с нея!

— Защото нямам научни степени ли?

— Мисли реално! — изпуфтя леко Кайл. — Едва ли си неин тип. Може за известно време да й харесват мъжкарството и майсторлъкът ти, но няма да е задълго.

— Ако я познаваше толкова добре, колкото си мислиш — изрече меко Томас, — щеше да знаеш, че най-бързо би я загубил, като й покажеш, че не може да ти има доверие.

— По дяволите, в онази авантюра с Мередит не ставаше дума за доверие, а за секс! Беше си просто едно чукане!

— Но Леонора не го възприе така, нали, Делинг?

— Ако някой не е заслужавал доверието й, това беше нейната проклета сестра, а не аз!

— За съжаление Мередит е имала едно предимство пред теб. Преимущество, което добре е познавала и е използвала постоянно.

— Какво? — настоя Кайл. — Какво преимущество е имала?

— Била е част от семейството.

Кайл го зяпна онемял.

— Леонора е можела да разкара мъжа, който й е изневерил — обясни търпеливо Томас, — но не е можела да разкара сестра си. Нали знаеш поговорката — човек може да избира приятелите си, но не и семейството си.

Кайл успя да затвори увисналата си челюст.

— Защо си мислиш, че знаеш мислите на Леонора?

Томас си спомни как тя се бе заела да открие отговорите за смъртта на сестра си, от която бе видяла само неприятности. Спомни си как той и Дийк се бяха подкрепяли през всичките тези години.

— По отношение на важните неща в живота — отвърна меко той, — с нея се разбираме чудесно.

Чертите на Кайл се изкривиха от ярост. За миг Томас си помисли, че може да го удари. Тази възможност подобри настроението му. Но за негово разочарование Кайл се успокои с примирителна въздишка.

— Виж — каза той, — ако щеш вярвай, но не съм дошъл да се караме. Исках само да ти кажа да се държиш към Лео с уважение. Не е като Мередит. Тя е наистина свестен човек.

— Знам.

Кайл се поколеба. После кимна.

— Може би наистина го знаеш. Ще ми се да бях постъпил другояче. Мисля, че с Леонора можехме да имаме чудесни отношения.

— Но ще я забравиш, нали?

— О, разбира се. Животът си продължава.

Томас си помисли, че и той самият бе казал същите небрежни думи, когато разказваше на Леонора за развода си. Но сега съзнаваше, че не би могъл да ги изрече, ако загубеше нея.

— Знаеш ли, Делинг, искрено се надявам да получиш безсрочното назначение.

Кайл не се опита да скрие изненадата си.

— Благодаря. Може ли да те питам защо ти пука за това?

— Защото не искам да се върнеш в живота на Леонора и отново да търсиш подкрепа за кариерата си — Томас затвори капака на куфарчето с инструменти. — Ясно ли е?

— Ясно — намръщи се Кайл. — Желая ти късмет, между другото. Мисля, че шансовете ти да се ожениш за нея са колкото на снежна топка в ада, но все пак — късмет!

— Не възнамерявам да оставя това на късмета.

Кайл понечи да се извърне, но спря.

— А, онова сиво чудовище, завързано отвън, онова, което прилича на помияр — твое ли е?

— Ренч ли? Да, мое е. Защо?

— Просто се чудех. Не съм виждал подобно куче преди. Каква порода е?

— Нямам представа. Така и не попитах.

— Хапе ли?

— Ще ти изтръгне гръкляна като едното нищо.

— Хм.

— Но само ако му заповядам — добави меко събеседникът му.

Кайл се обърна и се отдалечи по пътеката между щандовете. Томас почака, докато звънчето на вратата оповести излизането му, преди да отнесе елегантния комплект инструменти на касата.

Гюс Питни, основател и собственик на магазина за железария и водопроводни части, вдигна очи от вестника си и погледна над очилата за четене. Лицето му напомняше на Томас за самия магазин — стар и предлагащ множество интересни неща.

— По едно време си помислих, че двамата ще се сбиете там, на пътеката между щандовете — заяви Гюс.

— Не. Хора като него не се бият — Томас остави комплекта инструменти на зацапания стъклен щанд. — Вместо това публикуват статии в научни списания.

— Ами!

— Да — бръкна за портфейла си. — Ще го взема.

Питни примижа срещу куфарчето.

— За какво ти е, по дяволите? Това е основен комплект. Вероятно имаш по няколко броя от всичко в него.

— За подарък е — Томас извади кредитната си карта. — Можеш ли да ми го опаковаш подходящо?

— Като подарък? Това тук да не ти е клон на „Нордстром“? — Гюс бръкна под щанда и извади кафява хартиена торба. — Ето на това казваме опаковка за подарък в магазина на Питни.

— Чудесно — Томас си отбеляза мислено да купи красива опаковка от отсрещния магазин за картички.

Гюс отиде да маркира покупката на стария касов апарат.

— Не е моя работа, разбира се, но за какво беше тази кавга преди няколко минути?

— С професор Делинг просто обсъждахме в приятелски диалог колко важно е да имаш подходящ инструмент, за да си свършиш работата.

— Хм — Гюс пъхна куфарчето в торбата. — И най-добрият инструмент е безполезен, ако не знаеш как да си служиш с него.

— И аз мисля така — съгласи се Томас.

Каси излезе от спалнята си по халат за баня. Червените й къдрици бяха увити в кърпа. Във всяка ръка държеше по една рокля на закачалка.

— Коя да избера? — попита тя.

Леонора се облегна в стола си, протегна крака, преплете пръсти и огледа двете предложения. Роклята в лявата ръка на приятелката й беше къса, сексапилна, черна. Етикетите още висяха от деколтето. Роклята вдясно беше скромна бежова одежда.

— На мен ми харесва черната — отвърна тя.

Каси я огледа, изпълнена със съмнения.

— Не зная. Може да е прекалено смела за първа среща.

— Това не ви е първа среща. Първата беше вечерята у дома. А и всичките онези уроци по йога.

— Знам, но не искам да шокирам Дийк. Обади се на баба ти.

— Мислиш, че не можем да решим сами ли?

— Не искам да поемам никакви рискове. Кажи на баба ти, че се нуждаем от съвета на Хенриета.

— За бога, Каси…

— Обади й се! Искам да чуя мнението на специалист.

— Добре, добре — Леонора вдигна телефона. — Но може да не я намеря. Днес й е ден за бридж, а мисля, че има и водна аеробика.

Каси продължаваше да стърчи упорито със закачалки в ръце.

За щастие Глория вдигна на второто позвъняване.

— Лео, скъпа, хвана ме точно на вратата — Глория метна хавлията си за басейна на ръкохватките на проходилката и притисна телефона до ухото си. — Отивам на урок по плуване. Всичко наред ли е?

— Приятелката ми Каси се нуждае от още съвети за една среща. Ще ходи на официален прием. Има убийствено сексапилна къса черна рокля и обикновена, но елегантна бежова рокля до коленете, с дълги ръкави. Иска да знае коя би предпочела Хенриета.

— Разбирам. Приятелката ти, казваш?

— Да. Слушай, като поискаш съвет за Каси, би ли попитала Хенриета и за една друга моя приятелка?

— И тя ли ще ходи на официалния прием?

— Да.

Глория бе обзета от решителност.

— Дай ми минутка да прекося коридора. Ще ти звънна от апартамента на Хърб.

— У Каси съм. Нека ти дам номера.

— Почакай.

Глория драсна номера на бележника си до телефона, затвори, затегна колана на халата си и се отправи към вратата с помощта на проходилката.

Хърб отвори, когато тя заблъска силно по вратата му.

— Какво има? — намръщи се той. — Изглежда, си тръгнала за басейна.

— Зарежи го. Имам още въпроси от внучка си и приятелката й. Мисля, че става сериозно, Хърб.

— След петнадесет минути имам компютърен урок — хвърли поглед към часовника си той.

— Това е по-важно — тя се придвижи с проходилката през вратата. — Пази се от пътя ми, Хърб!

— Я по-полека! — старецът отстъпи, за да й направи място да влезе, и затвори след нея.

Тя спря, обърна се и седна на седалката на проходилката. Набра номера, който Леонора й бе дала.

— Хайде, казвайте — обърна се към внучка си, когато тя вдигна. — Ние тук сме готови.

— Както казах, Каси се опитва да избере между къса сексапилна черна рокля и една бежова — отвърна Леонора.

Глория погледна към Хърб.

— Къса сексапилна черна рокля или бежова за първа среща?

— Лесен въпрос — отговори Хърб. — Сексапилната черна рокля.

— Черната — предаде Глория.

Каси взе телефона.

— Попитайте Хърб дали тя няма да противоречи на образа на добрата домакиня. Предполагам, че това целяхме с лазанята и ябълковия пай.

— Притеснява се дали няма да развали впечатлението от добрата домакиня — Глория се обърна към Хърб.

— Има си време и място за всяко нещо — отговори той. — Предай й да отиде с черната. Никой уважаващ себе си мъж не знае какво да прави с бежова рокля.

— Добре — Глория заговори в слушалката. — Чухте ли това, Каси? Хърб твърди, че никой уважаващ себе си мъж не знае какво да прави с една бежова рокля.

— Добре — отвърна Каси. — Ще облека черната. Предай му моята благодарност.

Леонора отново взе телефона и заговори малко напрегнато.

— Кажи на Хърб, че другата ми приятелка има само една тъмнозелена рокля с дълги ръкави и високо бие. Трябва ли да си купи друга?

Глория предаде въпроса.

— Да отиде със зелената — отвърна Хърб. — Ще й отива на очите.

— Той каза, че зелената става — съобщи Глория.

— Разбрах. Благодаря ти, бабо. Благодари и на Хърб от мое име.

— Ще го направя, скъпа.

Тя затвори телефона, преливаща от доволство. Обърна се към Хърб и заяви:

— Има напредък. Първо вечеря, а сега и официален прием. Този Томас Уокър определено има сериозни намерения.

— Аз също — каза той. — Когато името на Хенриета бъде свалено от рубриката, искам моето да бъде придружено от снимката ми.

— Ех, журналисти! Много сте специални.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Леонора стоеше на прозореца и гледаше как Томас се изкачва по пътеката към къщата й. Тази вечер не приличаше на помияр, помисли си тя. Изглеждаше точно така, както бе смятала, че ще изглежда с костюм и вратовръзка — като добре облечен светски бос.

Скъпото тъмно сако не прикриваше първичното му излъчване. То само подценяваше силата на раменете му. Изглеждаше вълнуващ и опасен. Сигурна бе, че никога през живота си не бе срещала по-великолепна гледка.

В едната си ръка носеше опакован в червена хартия пакет. Видя я, че стои на прозореца, и й се усмихна. В корема й запърхаха стотици пеперуди.

Беше влюбена.

Човек не преживяваше често подобни моменти през живота си, осъзна тя. Мигове, когато усещанията, предчувствието и самата тръпка от това, че си жив, се сливат в упойваща смесица, която кара сърцето ти да пее и ускорява пулса ти; мигове, които трябва да съхраниш и оцениш.

Чувстваше се като девойка, която посреща кавалера си за абитуриентския бал. Но не беше абитуриентка, а и Томас определено не беше момче, а мъж във всяко отношение и съзнанието за това я изпълваше с дълбока женска радост.

— Изглеждаш страхотно — каза тя, когато му отвори вратата.

Комплиментът й леко го изненада, а после го развесели.

— Костюмът може да направи чудеса с един мъж — обясни той.

— Ти правиш чудеса с костюма — поклати глава и се отмести.

— Благодаря! — погледът му се спусна бавно и решително по роклята й до обувките с каишки и високи токчета и се върна обратно на устните й. — Като те гледам, ми идва да те схрускам. Може би по-късно?

— Ако си още гладен — изчерви се тя.

— Ще бъда — подаде й пакета.

— За мен ли е? — пое подаръка от ръката му. — Благодаря ти.

— Реших да се поуча от кучето си. То винаги ти подарява разни неща.

Претегли в ръка пакета. Беше твърде тежък, за да е бельо, бижу или хартия за писма, реши тя. Обзе я любопитство. Разкъса червената опаковка. За нейна изненада хартията не се смъкна толкова лесно, колкото бе очаквала. Необикновената сива залепваща лента я придържаше здраво на мястото й.

Опита се да я подхване с нокти.

— Никога не съм виждала подобна опаковка.

— Сам я направих. Купих хартията от магазина за картички.

— Оттам ли взе и това здраво тиксо? — тя подръпна лентата още по-силно.

— Не. Имах си го вкъщи.

— Не съм виждала подобно нещо.

— Уплътнителна лента за водопроводи — обясни Томас.

— Ааа, ясно — най-после успя да освободи червената хартия и тиксото. Взря се в черната пластмасова кутия в ръцете си. — Чудесна е!

— Отвори я.

Тя отвори закопчалката и вдигна капака. Отвътре блеснаха в цялото си великолепие на неръждаема стомана подредените по големина отвертки и най-различни други дребни такъми, всеки поставен спретнато в специално отлято гнездо.

— Прекрасни са! — не сваляше очи от красивите инструменти. — Направо страхотни! Не съм виждала по-хубав комплект.

— Наистина ли ти харесват? — зарадва се Томас.

— Да. Никой досега не ми е подарявал подобно нещо. Идеални са!

— Да, това е съвсем основен комплект, но мисля, че ще свърши работа за по-обикновени ремонти. Най-малката отвертка трябва да става за очилата ти.

Леонора затвори капака, внимателно закопча кутията и я постави на масичката за кафе. Изправи се и целуна Томас леко по устата.

— Благодаря ти — промълви нежно. — Ще ми се и аз да имах подарък за теб.

— Ти си единственият подарък, който искам, но ще почакам, за да те разопаковам по-късно.

— Томас, трябва да ти кажа нещо.

— Какво? — сепна се той, леко разтревожен.

— Мисля, че от теб би излязъл чудесен баща.

Той я зяпна.

Хвана го за ръката и го поведе към вратата.

По едно време Леонора се озова сама в относително уединената малка ниша на края на дансинга. Чакаше Томас да се върне от шведската маса с нещо за ядене.

Къщата на огледалата беше напълно променена. Нямаше и следа от организационния хаос, който цареше на първия етаж предишните няколко дни. На негово място се бе появила бляскава сцена, излязла сякаш от златната ера. Красивите зали за приеми бяха пълни с елегантно облечени бивши възпитаници, членове на факултета и техни гости. Масивните дървени мебели и червените кадифени завеси и килими блестяха пищно на светлината от полилеите. Огледалата по стените отразяваха тълпата в множество замайващи образи, повтарящи се безброй пъти и чезнещи в безкрая.

Робърта, облечена в сив копринен костюм и с наниз от перли, се спря до Леонора и огледа резултата от труда си с явно задоволство.

— Малко се притеснявах, че събитията от последните дни ще развалят празненството — призна си тя. — Но не стана така. Изглежда, всички се забавляват добре.

— Човек не би се досетил, че един от най-изтъкнатите членове на факултета в „Юбанкс Колидж“ е избил няколко души и после се е самоубил.

— Всъщност много от присъстващите не живеят в града — напомни й Робърта. — Повечето изобщо не познаваха професор Кърн, освен може би като техен бивш преподавател. А съвсем малко от тях познаваха жертвите му.

— Предполагам, че си права.

— Вчера видях Ед Стовал — продължи Робърта. — Каза ми, че открили пакет с незаконно притежавани наркотици и необичайни

химикали в къщата на Роудс. Смятат, че е приготвял дрогата точно там, в кухнята си. Представяш ли си?

— Да, за съжаление.

— Сега светът е по-добър — Робърта се взираше в тълпата. — Понякога се сещам за моите студентски години и не мога да повярвам колко се е променило всичко.

— Едно е сигурно — отвърна Леонора, — на заместника ти ще му бъде много трудно да върви по стъпките ти.

Робърта обиколи с тъжен поглед бляскавата зала.

— Ще ми липсва, знаеш ли?

— Ръководенето на Къщата на огледалата ли? Погледни от хубавата му страна — само си помисли, че вече няма да се разправяш с капризни професори. Няма да се налага всеки семестър да обучаваш нови студенти помощници. Няма вече да успокояваш сприхави бивши възпитаници, заплашващи да оттеглят субсидиите си от фонда, ако нещата не станат на тяхната.

— Всичко това е вярно. И все пак следващия месец ще ми се струва непривично да се будя сутрин и да осъзнавам, че вече няма нужда да идвам тук всеки ден.

— Струва ми се, че като се събудиш първата сутрин на красивия кораб на път към онези екзотични пристанища, ще забравиш много бързо за ежедневието в офиса.

— Права си — изкиска се Робърта. — А има още едно голямо преимущество. Като пенсиониран изпълнителен директор на Къщата на огледалата ще мога всяка година да посещавам приема на бившите възпитаници, без да върша цялата организационна работа в най-кратки срокове.

— Сигурно с нетърпение очакваш този момент.

Робърта насочи поглед към Дийк и Каси, застанали наблизо и разговарящи с групичката около тях.

— От ужасните събития през изминалите няколко дни произтече едно добро нещо — каза тя. — Дийк Уокър изглежда преобразен.

Леонора проследи погледа ѝ. Той бе обвил талията на Каси с интимен небрежно собственически маниер. Черната рокля подчертаваше великолепната фигура на инструкторката по йога. Лицето ѝ сияеше от щастие.

В момента Дийк се смееше на нечия шега. Припомни си първата им среща и мрачното му напрегнато лице, осветено от сиянието на монитора. Промяната у него бе още по-смайваща от преобразяването на Къщата на огледалата.

— Да — съгласи се тя. — Изглежда направо друг човек.

— Видът му е различен, защото си е обръснал брадата — каза Робърта. — Отдавна трябваше да го стори.

Леонора улови погледа на Каси за миг. Усмихна се.

— Не мисля, че е от брадата.

Дийк се взираше в застаналата на прага Каси. Силуетът й се очертаваше на фона на прелъстителното сияние от лампата, която бе оставила да свети във всекидневната. Сети се, че никога не бе влизал в дома й.

— Благодаря ти за прекрасната вечер — каза тя.

— За пръв път откровено мога да заявя, че наистина ми е харесал някой от тези приеми за бивши възпитаници — поколеба се. — Трябва, ъъъ… да повторим преживяването.

— Догодина! — отвърна му прекалено весело. — По същото време, на същото място. Ще си го отбележа в календара.

— Имах предвид евентуално да излезем на вечеря в събота.

— О!

Изчака, но тя не добави нищо повече.

— Мога ли да тълкувам това като положителен отговор? — изрече той накрая.

— О! О, да. Да, би било чудесно. С нетърпение го очаквам.

— Има ли нещо нередно? — попита Дийк. — Долавям някакво колебание.

— Не, наистина с удоволствие бих излязла с теб в събота вечер.

Мъжът понечи да поглади брадата си с привичен жест. Когато докосна голата кожа, се намръщи и отпусна ръка.

— Ти прояви огромно търпение с мен, Каси. Беше много мила. Имам чувството, че известно време живеех в друг свят. Но вече се завърнах в реалността.

— Толкова се радвам!

— Добре съм — продължи той. — Не са ми нужни повече прояви на милосърдие. Разбираш ли? Не искам да излизаш с мен само от съжаление.

— Наистина искам да вечерям с теб, Дийк, просто… — тя млъкна.

Завладя го паника. Опита се да се пребори с нея и да измисли подход към ситуацията. Проблемът беше, че нямаше богат опит с подобни случаи. Твърде дълго не бе излизал с жена и бе позабравил играта. Не че някога му се бе удавала особено.

Осени го вдъхновение. Погледна я, примижал срещу светлината зад гърба й.

— Може би бих могъл да вляза за малко, да поговорим за това на кафе?

— Да влезеш?

— Това покана ли е или въпрос?

— Дийк, трябва да ти призная нещо — скова се тя.

По дяволите! Всичко е било от милосърдие. Не се интересуваше истински от него като мъж. Просто й бе дожаляло за един клиент. Стегна се. Можеше да понесе истината, мислеше си той. Но не можеше да понесе фалшива надежда и съжаление, маскирано като страст.

— Кажи го — настоя той. — Просто го кажи и да приключваме. Няма да се разпадна на милион късчета.

— Зная — отвърна тя. — Само един силен мъж би устоял на всички слухове и клюки за психичното му здраве през последните няколко месеца. Само един силен мъж не би отстъпил от позициите си, когато го нарекат вманиачен и луд.

— Не всички твърдяха, че съм вманиачен и луд. Ти и Томас никога не сте го казвали, поне не в лицето ми.

— Опитвам се да ти обясня, че не излязох с теб тази вечер от съжаление и не се съгласих да излезем в събота, за да ти направя услуга. Искам да ти призная истината, преди да влезеш на кафе.

— Каква истина?

— Дийк, ти беше жертва на внимателно подготвено прелъстяване.

Може би бе сбъркал, в края на краищата.

— Моля?

— Спомняш ли си вечерята у Леонора? Онази, която й помогнах да приготви?

— Да — отвърна той с изострено внимание.

— Тя беше част от стратегията. А черната ми рокля тази вечер?

— Страшно ми харесва!

— Отново част от стратегията. Леонора се допита до баба си, която се обърна към Хърб, автор на рубрика за съвети.

— Разбирам.

— Той избра лазанята, ябълковия пай и тази рокля.

— Да не забравя да му благодаря. Мога ли да попитам защо бях подложен на тази стратегия за прелъстяване?

— Защо? Трябва ли да ме питаш? Не е ли очевидно? Прибягнах до нея, защото съм влюбена в теб — тя разпери широко ръце. — Влюбена съм отпреди шест месеца. Но ти не ме забелязваше и се боях, че никога няма да го сториш, а брадата ти растеше все повече и повече и изглеждаше безнадеждно! Ето защо!

Влажният нощен въздух изведнъж закипя като шампанско.

— Мисля, че това е най-хубавата нощ в живота ми!

— Сигурен ли си? — премигна тя.

— Обичам те! — отвърна той. — Мисля, че сигурно съм се влюбил в теб някъде по средата на първия урок по йога.

— Наистина ли?

— Защо мислиш, се записах за цяла година предварително?

— О! — изражението й се смекчи. Пълните й устни се извиха в приканваща усмивка.

— Ще ме поканиш ли на кафе вече? — попита той.

Тя се отдръпна и му отвори вратата.

След доста време той се намести до нея в топлото тъмно легло, заситен и удовлетворен отвъд всякакъв предел. Посегна към Каси, която се прислони до него, влажна и щастлива, и положи ръка на гърдите му.

— Беше невероятно! — промълви тя.

— Нали? — погали заобления й хълбок. — Знаех си, че все ще има полза от тези уроци по йога.

Леонора изрита високите си обувки още щом влезе в къщата на Томас. Ренч й донесе надъвкан гумен кокал, на който тя се възхищаваше, докато Томас закачи палтата и запали огъня.

След като накара пламъците да запращят, той заобиколи плота, наля две чаши бренди и ги отнесе във всекидневната.

Тя го изпиваше с поглед, докато сядаше на дивана до нея. Беше си свалил сакото. Яката на бялата му риза бе отворена, а ръкавите — навити, и разкриваха мускулестите му ръце. Вратовръзката му висеше разхлабена около врата. Вдигна краката си в черни копринени чорапи до нейните, обути в найлонови чорапи, на масичката за кафе.

Отпиха от брендито си в приятна тишина.

— Как мислиш? — попита Леонора след малко. — Дали вече са в леглото?

Томас погледна часовника си.

— Изминаха почти четиридесет минути, откакто ги оставихме пред къщата й. Бих заявил несъмнено и безусловно — да, в леглото са.

— Безусловно?

— Сложна дума, която означава „със сигурност“.

— Знам какво значи, просто се чудех как може да си толкова сигурен, че Дийк и Каси са в леглото.

— Мисля, че е заради начина, по който се гледаха по време на последния танц.

— Запленени един от друг.

— Да — той опи от брендито и остави чашата. — Запленени.

Тя отпусна глава на високата възглавница зад себе си и се загледа в краката му, кръстосани на ниската масичка. Изглеждаха много големи в сравнение с нейните, а тя самата се чувстваше запленена. Затвори очи.

— Задължен съм ти — проговори Томас след известно време. — За много неща. Задето дойде тук, в Уинг Коув. Задето помогна на Дийк и мен да открием нужните ни отговори. Задето помогна на Каси да прелъсти Дийк. За…

— Не го казвай — прекъсна го тя, без да отваря очи.

— Какво да не казвам? — запита той.

— Не казвай, че си ми задължен, задето спя с теб, или никога, ама никога няма да ти го простя!

— Нямах това предвид.

Отвори очи и видя, че той се взира замислено в пръстите на краката й.

— А какво щеше да кажеш? — поинтересува се Леонора.

— Мисля, че щях да ти благодаря, задето се съгласи да удължиш престоя си в Уинг Коув.

— О, за това ли?

— Да, за това — отпи още една глътка от брендито си. — Трябва да те питам нещо.

— М-м?

— За онова, което каза по-рано. Че съм щял да стана добър баща. Наистина ли мислиш така?

— Да — тя изчака. Когато той не добави нищо повече, се осмели да хвърли бърз поглед към изсечения му профил. — Защо?

— Просто се чудех какво те накара да го кажеш.

— Знаеш как да се посветиш на нещо и си всеотдаен. Това е най-важният елемент от бащинството според мен.

— Не мислиш ли, че съм малко стар, за да стана баща?

— Не.

Взе чашата с бренди от ръката й и я остави до своята на масата. Положи я на дивана и нежно се отпусна върху нея. Беше топъл и тежък и несъмнено възбуден.

Тя хвана висящите краища на вратовръзката му.

— Обичам те, Томас!

— Влюбих се в теб от пръв поглед.

— Не е възможно — тя сбърчи нос. — Смяташе ме за лъжкиня и крадла!

— Това не променяше нещата — той обви лицето й с длани. — Просто събуди някои тревоги.

Целуна я дълбоко и настойчиво.

Седяха във всекидневната й и гледаха градините. Бе наляла по чашка от портокаловия ликьор, който Леонора й бе подарила за Деня на майката. Телевизорът все още работеше, но преди час бе намалила звука.

И двамата с Хърб бяха гледали късния филм още на премиерата му преди четиридесет години. Беше романтична комедия и знаеха как свършва. Животът им ни най-малко не приличаше на холивудските истории, но това не ги терзаеше.

Колкото повече остаряваше, мислеше си Глория, толкова повече разбираше, че действителността се разминава с художествената измислица. Те представляваха огледални образи, а не точни копия. Всяко си имаше свое място и значимост, но не бяха едно и също нещо. Умните хора не се опитваха да превръщат едното в другото, защото подобни опити не водеха до нищо добро.

Огледа глезените си и се зарадва. Тази вечер почти не бяха отекли. Всъщност, по нейно мнение, изглеждаха доста добре.

Хвърли поглед към Хърб. И той изглеждаше доста добре тази вечер. Отпуснат и може би леко подмладен, но във всеки случай — по-енергичен. Тя самата също се чувстваше доста оживена.

— Как мислиш? — попита го. — Дали вече са в леглото?

Той погледна часовника си.

— Определено трябва да са. Но ако не са, не обвинявай мен. Дотук се простират възможностите на автора на рубрика със съвети. По-нататък всичко зависи от действията на посъветваните.

Припомни си преливащия от вълнение глас на Леонора следобед, когато обсъждаха облеклото на приятелките й за приема.

— Мисля, че е влюбена, Хърб. Този път наистина. Не се опитва да се преструва, както с Кайл Делинг, само защото й се струва, че си подхождат.

— За любовта! — старецът вдигна чаша за наздравица.

И двамата пиха в нейно име.

Хърб отново погледна към часовника си.

— Като стана дума за леглото, най-добре да се размърдаме. Изпих синьото хапче преди четиридесет минути, а нали знаеш, че ефектът му не трае вечно.

— Нищо не е вечно, Хърб. Затова трябва да сграбчиш мига.

— Знам. Какво ще кажеш да го сграбчим сега?

— Много си сладкодумен — усмихна му се тя.

— А сделката ни? — проговори той по-късно.

— Успокой се — изкиска се Глория. — Най-после успя да се издигнеш чрез секса, Хърб. Утре името и снимката ти ще бъдат

поставени над рубриката.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В три и петнадесет в понеделник телефонът в библиотеката звънна. Това бе първото обаждане за деня. Леонора се сепна от неочаквания звук. Не обичаше неприятното покачване на адреналина. Беше си казала, че странната нервност е пряк резултат от преживяния през последните няколко дни стрес и от факта, че миналата нощ отново бе сънувала огледалото. Но сега се запита дали не бе продиктувана и от призрачния мрак, спуснал се следобед над Къщата на огледалата.

Двете с Робърта бяха сами в сградата. След кипящата преди няколко дни дейност тежката тишина, надигаща се от първия етаж, навяваше мисълта за празнота и далечност, сякаш произхождаше от друг свят.

Телефонът звънна втори път. Леонора затвори томчето с трактата върху използването на огледала като символ в изкуството, който изучаваше, и се изправи. Отиде до малкия кабинет и вдигна слушалката.

— Ало?

— Ужасно тихо е наоколо днес, нали? — каза Робърта.

— Направо призрачно — поотпусна се Леонора.

— Винаги е така в понеделник след уикенда на бившите възпитаници. Направих кафе. Реших да си почина малко. Искаш ли да ми правиш компания?

От мисълта за кафето на Робърта й се догади, но се нуждаеше от нещо, което да я освободи от напрежението.

— Благодаря. Слизам веднага.

Затвори телефона и бързо излезе в тъмния коридор. Когато тръгна надолу по главното стълбище, тягостният мрак на първия етаж сякаш се надигна като безмилостна приливна вълна. Днес Къщата на огледалата беше различна. Блясъкът и разкошът от съботната вечер се бяха стопили. Усещането за изкривяване на времето отново се бе завърнало.

Чувството на смразяващ ужас се усилваше, докато се спускаше по стълбите. Струваше й се, че трудно изминава последните няколко стъпала.

Това беше лудост. Какво й ставаше? Може би се разболяваше.

Нуждаеше се от онази чаша кафе, помисли си тя. Но копнееше повече за компанията на друго човешко същество, отколкото за стимуланта.

Сиянието на монитора се отразяваше в очилата на Дийк. Пръстите му се движеха по клавишите с виртуозността на магьосник, правещ заклинание.

— Готово, влязох — промърмори той, без да отмества поглед от екрана. — Копирах банковите трансфери на Кърн. Сега какво?

Томас се обърна от прозореца и се върна до бюрото. Надникна над рамото на брат си.

— Сега ще търсим някаква зависимост — отвърна той. — Нещо, каквото и да е, което е навело Елиса на мисълта, че баща й плаща вноски на Роудс заради изнудване.

— Все още не схващам смисъла на търсенето. Стовал ни каза, че Кърн е бил изнудван от Роудс. Минало-заминало. И двамата са мъртви.

— Просто се опитвам да запълня някои празноти.

— Какви празноти? — Дийк губеше търпение. — Всичко свърши!

— Аз натяквах ли ти, когато се държеше като вманиачен перко, защото искаше да си изясниш обстоятелствата около смъртта на Бетани?

— Да. Спомням си доста лекции за това как било наложително да загърбя миналото и да продължа живота си. А и всичките онези намеци, че трябвало да ида при психотерапевт.

— Значи сега аз съм вманиаченият перко. Ще ме подкрепиш ли?

— Както кажеш. — Дийк отново се зае с клавиатурата. — Но трябва да знаеш, че възнамерявах да прекарам деня в леглото и да правя упражнения по йога.

Робърта стоеше зад бюрото си и нареждаше снимки в рамки в един от трите кашона пред себе си. Когато видя Леонора на прага, вдигна поглед и се усмихна с облекчение.

„Значи не само мен ме побиват тръпки днес“ — помисли си младата жена. Потискащата атмосфера се бе отразила и на Робърта.

— О, добре, че дойде! — посрещна я тя. — Заповядай, седни — с явно облекчение остави настрана снимката, която се готвеше да пъхне в кашона, и отиде до масата с кафеения сервиз. Взе каничката. — Благодаря ти за компанията.

— Радвам се, че ме повика. И без това не вършех кой знае какво. Днес това място е още по-странно.

— Съгласна съм. А все пак съм свикнала с Къщата — Робърта наля две чаши с кафе. — Може би идеята да си събера нещата днес не беше много добра. Толкова години, толкова спомени! Но трябва да го свърша. Просто исках да приключа с тази работа.

— Разбирам колко странно трябва да е да напуснеш кабинета, който си заемала дълго време — Леонора седна на един от кожените столове и хвърли поглед към снимките в рамка, натрупани на бюрото. — Почти като да събираш вещите си от къща, където си живял няколко години.

— Ще ти издам една малка тайна — Робърта остави каничката. — Тук съм се чувствала повече у дома си, отколкото вкъщи. Така беше дори и преди съпругът ми да почине. Сметана или захар?

— Нито едно от двете.

— О, вярно. Забравих. Пиеш го черно — тя взе двете чаши и ги отнесе до бюрото. Постави едната пред гостенката си, другата — пред себе си.

Леонора отпи малка глътка. Горчивата отвара имаше още по-силен вкус на прегоряло от миналия път, но какво значение имаше нейната преценка? Мразеше кафето, но можеше да изпие поне половин чашка.

Робърта не беше дребна жена. Столът изскърца под тежестта й, когато се облегна назад. Пиеше замислено кафето си.

— Може би и двете трябва да си тръгнем по-рано днес — предложи тя. — Няма работа, която да не може да почака до утре.

— Май идеята не е лоша — съгласи се Леонора. Погледна към кашоните на бюрото. — Къде ще окачиш всички тези снимки?

Робърта ги погледна с леко наклонена настрани глава.

— Още не зная. Мисля, че стената в кухнята е подходяща за тях. Но няма да е същото. Нищо няма да бъде същото вече. Даже и да си мислиш, че си готов за промяната, тя винаги идва като шок, нали?

Леонора се замисли за това как нейният свят се бе променил през последните няколко дни.

— Да, но понякога шокът действа добре на организма.

— Може и да си права — Робърта отпи от кафето и се загледа замислено в една от снимките. — Жалко, че Джордж не доживя до това пътешествие. Щеше да му хареса.

— Джордж?

— Покойният ми съпруг. Беше професор по химия в „Юбанкс“ — бръчките около устата й се задълбочиха. — Беше типичен разсеян учен и живееше за работата си. Ако зависеше от него, изобщо нямаше да излиза от лабораторията. Там и почина. Често си мисля, че така би искал да стане. Понякога се питам…

Прекъсна я звукът от стъпки в коридора. Рязко вдигна поглед. Леонора също подскочи. И двете смятаха, че са сами в сградата.

— Сигурно е някой от студентите помощници — Робърта остави чашата си и се изправи. — Казах им, че няма нужда да идват днес. Но нали ги знаеш студентите. Трябва да им повтаряш всичко поне по три пъти, докато го запомнят. Извини ме. Ей сега се връщам.

Тя заобиколи бюрото и излезе в коридора, като затвори вратата след себе си.

Приглушеният й глас едва се чуваше през нея.

— Джули, какво правиш тук? Нали ти казах, че няма нужда да идвате днес…

Останала сама в кабинета, Леонора сведе поглед към недопитото си кафе. Бе търсила топлината и кофеина в напитката, но вкусът й беше толкова лош, че не си струваше усилията да я пие. Мислеше, че не може да поеме нито глътка повече от ужасната отвара. Но не искаше да бъде груба.

Загледа се в саксията в ъгъла и взе решение. Палмата изглеждаше достатъчно здрава да издържи доза кофеин.

Когато се изправи, сякаш я блъсна вълна от замайване. Изплашена, тя се вкопчи в края на бюрото. Питаше се дали няма да

припадне. Но това беше абсурдно. Никога през живота си не бе припадала.

Чувството на дезориентация премина. Когато стаята около нея спря да се движи, тя бавно и внимателно отиде до палмата и изля остатъка от кафето в саксията. То попи в черната почва.

Когато се обърна, ъглите на стаята се разлюляха леко. След миг се изправиха, но това не я успокои. Нещо й ставаше. Чувстваше се зле.

Трябваше да се прибере. Може би трябваше да иде на лекар. Не, не ставаше. Не познаваше никакъв лекар в Уинг Коув. Щеше да се обади на Томас.

Да, това беше отговорът. Да се обади на Томас. Той щеше да я заведе на доктор.

Всяко нещо по реда си. Трябваше да вземе ключовете за колата си. Бяха в чантата й, в библиотеката.

Добре. Лесна работа. Ще се качи в библиотеката и ще си вземе чантата.

Първа стъпка — излез през вратата.

Какво й имаше на вратата, всъщност? После си спомни думите на Робърта първия ден, когато я бе развела из Къщата на огледалата.

Вратата ми е винаги отворена.

Но сега беше затворена. Забеляза, че от вътрешната й страна виси старинно огледало.

Беше осмоъгълно, изпъкнало, с орнаментирана и силно потъмняла сребърна рамка. В ъглите около помътнялото стъкло подскачаха и се виеха дракони, грифони и сфинксове. Най-отгоре бе кацнал феникс.

„Най-вероятно краят на осемнадесети век“ — помисли си Леонора. Ставаше истински експерт, благодарение на времето, прекарано в библиотеката.

Виждала бе това огледало на илюстрация в някоя книга. Само че не можеше да си спомни заглавието й.

Стаята се разклати леко.

Стигна несигурно до бюрото и се подпря на него, докато замайването попремине.

Когато обкръжението й отново спря да се движи, осъзна, че се взира в старинното огледало.

И съвсем неочаквано, през сгъстяващата се мъгла, плъзнала в съзнанието й, си спомни къде точно бе виждала снимката му.

Страница осемдесет и първа от Каталог на старинните огледала в колекцията на Къщата на огледалата.

Хрумна й, че когато Робърта седеше на бюрото си при затворена врата, старото огледало отразяваше нейния образ.

Лицето на убиец.

Това бе посланието, което Бетани, обзета от силни халюцинации под влияние на наркотика, се бе опитала да остави, като бе заградила илюстрацията в каталога.

Стаята отново се размаза.

Упоена. Тя беше упоена. Също като Бетани. Също като Мередит.

Пое си дълбоко въздух. Очертанията и ъглите на стаята отново спряха да се движат. Много внимателно заобиколи бюрото. Ако имаше късмет, Джули щеше да е още тук. Щеше да я помоли да я закара вкъщи. Робърта нямаше да може да спре и двете.

Не погледна в дълбините на изпъкналото огледало, когато стигна до вратата. Боеше се от онова, което щеше да види. Отвори я и излезе в коридора.

Нямаше и следа от Робърта или Джули, но чу далечни гласове, долитащи от преддверието. Твърде далече. Не разбираше какво си казваха.

Но не можеше да сбърка звука от затварянето на входната врата на сградата.

Джули си бе тръгнала. Отчаянието заплашваше да я смрази на мястото й. Щеше да е толкова просто да седне там, в коридора, и да затвори очи.

Не можеш да заспиш още.

Разбира се, че не можеше да седне и да заспи. Какво й ставаше? Трябваше да се измъкне от тук. Бе изпила само няколко глътки от упойващото кафе, а не цялата чаша. Можеше да се справи.

Мисли!

Добре. Джули нямаше да й помогне. Това означаваше, че трябва да се измъкне сама.

Ключовете. Трябваха й ключовете за колата.

Отърси се от паниката и тръгна по коридора към главното стълбище.

В далечината отекнаха стъпки. Робърта се връщаше в кабинета си.

Побързай! Трябва да побързаш. Библиотеката. Ключовете са в библиотеката.

Вече беше на стълбището. Единият крак пред другия.

Стъпалата бяха неравни. Някои се издигаха твърде високо. Други бяха твърде ниски. Вкопчи се в парапета с две ръце, както алпинистите използваха въжета, когато се придърпваха нагоре по стръмна скала.

— Леонора? — чу се гласът на Робърта от долния етаж. — Къде си? Виждам, че си изпила всичкото кафе. Трябва доста да ти се спи вече.

Времето изтичаше. Робърта я търсеше.

Стигна до края на стълбите, но трябваше да спре за няколко секунди, за да се подкрепи. Коридорът с тъмни огледала приличаше на дупка от червей, виеща се пътека към друга вселена. Паниката инжектира доза адреналин във вените й.

Забрави за дупката на червея! Не си мисли за огледалния свят. Няма да отидеш там. Трябва просто да вземеш ключовете за колата си.

— Няма нищо, Леонора. Аз ще те отведа вкъщи.

Убийцата вече бе на стълбите.

Запрепъва се през люлеещия се коридор. В едно от тъмните огледала вляво проблесна отражение. Собственото й лице? Или на затворените вътре призраци, които й се надсмиваха?

В огледалата няма призраци. Ти си квалифицирана библиотекарка. Не вярваш в привидения. И не изпи всичкото кафе. Продължавай да се движиш. Ако спреш, ще загинеш.

Непоколебимо впери очи в пода и броеше вратите, без да поглежда огледалата. Вратата на библиотеката беше четвъртата вляво. Спомняше си го много ясно.

— Сигурна съм, че халюцинациите вече са много силни, Леонора — изрече Робърта от върха на стълбището. — Дадох ти доста голяма доза, а наркотикът действа много бързо. Съпругът ми го изобрети малко преди да почине.

Не я слушай. Брой вратите.

— Милият Джордж! Беше наистина блестящ. Но не осъзнаваше потенциала на изобретението си. Аз, разбира се, го оценявах.

Трябваше да се отърва от него. Но първо го накарах да ми напише формулата. Много е просто наистина, ако имаш правилните съставки. Можеш да го забъркаш направо в кухнята си.

Опита се да игнорира гласа на Робърта. Трябваше да се съсредоточи върху броенето на вратите.

Номер две.

Номер три.

Стомахът й се вледени от отчаяние. Библиотеката беше твърде далече. Никога нямаше да успее, преди Робърта да я настигне.

Мина с олюляване покрай третата врата. Все по-трудно се въздържаше да не погледне към огледалата. А и се уморяваше, така се уморяваше!

За миг в огледалото с позлатена рамка вдясно проблесна някакво отражение. Неспособна да устои, тя надникна в дълбините му. Не успя да различи образа в потъмнялата повърхност, но в главата си дочу думите. Думи от един сън.

Не можеш да заспиш още.

Ключовете за колата.

Каква полза имаше от тях? Никога нямаше да може да мине покрай Робърта. Можеше просто да си седне в коридора и да изчака края си.

Не. Не можеше. Имаше среща за вечеря с Томас.

Мисълта предизвика още една вълна адреналин, която неутрализира част от въздействието на опиата.

— Наркотикът може да бъде приготвен в различни по сила варианти. По-слабите предизвикват удивителни халюцинации и правят човека доста податлив на внушения. По-силните също предизвикват халюцинации, но не за дълго. На човек много му се доспива, и то бързо.

Продължавай да вървиш! Продължавай да се движиш!

— Дадох ти силна доза, разбира се. Същата като на Бетани Уокър и на Мередит Спунър.

Леонора се подпря на стената с една ръка и извърна глава. Робърта се приближаваше в мрака. Държеше нещо.

Пистолет.

— Ти си убила Роудс — прошепна Леонора. Езикът й бе надебелял и тромав. — Теб са видели на излизане онази нощ Дийк и

Томас.

— О, да. Господин Роудс. Такъв хубав мъж! Той измисли името на халюциногена ми. „Дим и огледала“. Сметнах го за много артистично. Твърдеше, че доброто име е много важно за продажбите. Мисля, че бе почерпил идеята от тази къща.

— Как… как е разбрал за теб? И за наркотика?

— Досети се, че произвеждам дрога, в нощта, когато блъснах Бетани от скалите.

— Как е разбрал, че си я убила?

— Бях малко небрежна, да си призная. Алекс бил излязъл да потича доста късно онази вечер. Минал оттук точно когато вкарвах Бетани в колата й. Разбрал, че нещо не е наред, и ме проследил. Наблюдавал ме как я бутам от скалата. На следващия ден много внимателно пуснах слуха, че професор Уокър е вземала наркотици. И Алекс просто сглобил историята.

— И се е опитал да те изнудва.

— Не, не, скъпа. Предложи ми да станем партньори. Аз бях производител и доставчик. Той беше посредникът, който всъщност разпространяваше продукта. Имаше опит в това отношение, разбираш ли, а аз нямах. Повечето от сделките му бяха с клиенти от други градове, естествено. Уинг Коув е такова малко общество. Боеше се, че ако продава твърде много на местните хора, те скоро ще се досетят, че той е източникът. Но не можеше да се въздържи да не си прави експерименти с него от време на време, особено с някои от клиентките си.

— Защо… защо го уби, след като партньорството ви е било плодотворно?

— Договорът ни беше доходоносен и за двамата, но когато всичко започна да се разпада, разбрах, че трябва да разчистя, преди да напусна града. Господин Роудс знаеше твърде много за мен. Не можех да го оставя жив, нали?

— Защо… защо уби Мередит Спунър?

— Защото по някаква неизвестна за мен причина започна да проявява изключително любопитство към обстоятелствата около смъртта на Себастиан Юбанкс — Робърта се намръщи. — Някак си бе успяла да я свърже с уж самоубийството на Бетани. Просто не

разбирам как е успяла да сглоби фактите. Но това вече няма значение, нали?

— Защо ми даде този наркотик? След като застреля Алекс, беше на чисто. Никой не те подозираше.

Робърта стисна пистолета по-силно.

— Просто не можех да замина, без да те накажа, Леонора. Виновна си, задето раздвижи нещата в Уинг Коув. Замалко не съсипа всичко. Трябва да си платиш за неприятностите, които ми създаде.

— Защо на теб ти няма нищо? — прошепна тя. — И ти пи от кафето. Видях те.

— В моето нямаше наркотик — изхили се Робърта. — Той е прахообразен. Наръсих малко на дъното на чашата ти, преди да ти налея кафе. Разтваря се моментално.

Сещаше се и за други въпроси, които искаше да й зададе, но сега не можеше. Предстояха й по-важни неща. Първата й цел беше да оцелее. Имаше среща за вечеря с Томас. Не можеше да закъснее.

Срещата беше много важна.

О, по дяволите! Бързо се поддаваше. Стегни се!

Усети, че се плъзга по стената. Страхът я прободе като скалпел. Затвори очи, призова цялата си воля и стана. Трябваше да се подпре с две ръце на стената, за да се задържи права.

Когато отвори очи, се озова вторачена в друго тъмно огледало. Беше обрамчено в позлатено дърво.

Не можеш, да заспиш още.

Протегна и двете си ръце, сграбчи старото огледало и го откачи. Беше тежко.

— О, божичко, какво смяташ да правиш с това? — извика Робърта. — Остави го! Трябва да тръгваме.

Леонора стискаше огледалото, без да откъсва поглед от почти непрозрачната му повърхност.

— Къде отиваме?

— Ами, в колата ти, естествено.

— За да заспя на волана… като Мередит ли?

— Повече от всичко ти се спи, нали?

— Все още не мога да заспя.

— Остави огледалото, Леонора!

Не обърна внимание на заповедта. Взряна в огледалото, сякаш прикована от собственото си отражение, тя се завъртя и влезе с олюляване в библиотеката.

Робърта нямаше да я застреля тук, освен ако не сметнеше, че няма друг избор, помисли си Леонора. Трудно щеше да обясни наличието на кръв в библиотеката.

— Халюцинациите трябва да са много, много лоши — Робърта застана на прага. — Не искаш ли да заспиш вече, Леонора? Сигурно очите ти се затварят. Може би този път не приготвих дозата както трябва. Наркотикът е непредвидим, а бързах, докато го правих. Да се отърва от Озмънд Кърн и от господин Роудс, да уредя подробностите за приема на бившите възпитаници — наоколо беше доста напрегнато напоследък.

— А Кърн? Как нагласи неговото самоубийство?

— О, не беше никакъв проблем. Вече бе доста пиян, когато му се обадих и му казах, че е изникнало нещо важно и трябва да се срещнем при хангара за лодки. Когато му дадох кафе, той изобщо не се поколеба. Може би си мислеше, че ще го ободри. Но ефектът на наркотика се усилва от алкохола. Качих го на лодката, откарах го навътре в залива и го бутнах през борда. После се върнах на брега и пуснах моторницата.

— Томас ще се досети. Ако ме убиеш, ще те намери.

— Докато властите приключат с разследването на твоята злополука, ще съм заминала, Леонора. С ново име, нова самоличност, нов живот. Планирала съм го от няколко месеца. Всичко става както трябва.

— Не!

Леонора хвърли тежкото огледало срещу металната рамка на най-близката лавица. Старото стъкло се пропука, строши се и се разпадна на дузина остро звънтящи парчета. Назъбените късове се посипаха по пода в краката й.

— Видя ли какво направи? — Робърта се изхили. — Боя се, че те очакват седем години лош късмет. Но за щастие няма да доживееш да съжаляваш за това.

Леонора клекна бавно и внимателно, като стискаше с една ръка полицата, за да не политне напред.

— О, добре, най-после те хваща — обади се Робърта. — Хайде, тръгвай. Ставай. Не се тревожи, скоро ще можеш да заспиш.

Леонора не отвърна. Беше твърде погълната от взирането в бляскавите парчета, обсипали пода.

— Загубихме достатъчно време — Робърта се приближи към нея по пътеката между лавиците. — Трябва да направим едно малко пътуване. Ставай, Леонора. Не ме ли чуваш? Изправи се веднага!

Продължи да клечи на пода и да гледа натрошените си отражения в огледалните късчета. Парчетата с множеството нейни образи придаваха съвсем нов смисъл на фразата „вземи се в ръце“, мислеше си тя.

Започна да се кикоти.

— Престани! — Робърта премести пистолета в лявата си ръка, посегна надолу и я хвана над лакътя. Беше едра, набита жена. Не очакваше да срещне съпротива от упоената си жертва.

Леонора не се опита да се съпротивлява. Призова цялата си останала сила и воля и се изправи със залитане.

Едновременно с това заби ноктите на дясната си ръка в лицето на Робърта.

Тя видя дългото, назъбено парче от счупеното огледало в ръката на Леонора. Изпищя инстинктивно от страх и политна назад, като машинално вдигна двете си ръце, за да предпази очите си.

Нападателката й замахна надолу със стъклото, без да я е грижа коя част от анатомията й ще уцели. Късчето се заби в плътта.

В библиотеката отекна пронизителен писък. Пръсна кръв. Не само от Робърта. Леонора чувстваше как стъклото разрязва кожата на дланта й.

Пистолетът падна от ръката на по-възрастната. Тя отново изпищя.

Младата жена вдигна окървавените си пръсти и се опита да нанесе нов режещ удар. Този път не улучи, защото онази се отдръпваше по пътеката с вдигнати пред лицето си ръце.

Леонора пусна стъклото и сграбчи оръжието с две ръце. Завъртя се. Редицата с книги се издигна и се заби надолу като увеселително влакче. Запрепъва се към далечния й край.

Вече знаеше, че не може да стигне до ключовете си, камо ли да шофира. Но ако можеше да стигне до тайното стълбище, което водеше

към третия етаж, може би щеше да успее да се барикадира в тесния проход, докато дойдеше помощ. Входът беше точно зад ъгъла в коридора. Трябваше само да остане будна.

Тъмна фигура препречи светлината на прага.

— Леонора — изрече Томас.

Обзе я прекрасното чувство на облекчение. Политна в протегнатите му ръце.

— Знаех си, че ще дойдеш — прошепна тя.

Смътно осъзнаваше присъствието на Дийк в коридора. По дървения под потропваха лапи. Ренч.

Зад нея Робърта изпищя освирепяла и разярена. Леонора успя да извърне глава.

Жената се втурна към вратата, стиснала голямо парче от огледалото в ръце.

— По дяволите! — извика Дийк. — Тя е полудяла. Пази се от пътя й!

— Ренч! — Томас издърпа Леонора навън през вратата в коридора и даде знак с ръка.

Кучето скочи през входа — безшумен, загладен, светкавичен хищник, действащ инстинктивно.

В библиотеката Робърта изпищя. Нямаше накъде да избяга.

Леонора чу сблъсъка. От лавиците се стовариха книги. Нечие тяло се удари тежко в пода.

Вдигна глава от рамото на Томас и надникна в помещението. Робърта се бе проснала по гръб на една от пътеките и хълцаше от страх, прикрила лице с окървавена ръка. Ренч я пазеше, надвесен над нея, а вълчите му гени личаха във всяка извивка на изпънатото му тяло.

— Ти май твърдеше, че бил прероден миниатюрен пудел — прошепна Леонора.

— Трябва да е бил пудел с характер — отвърна Томас. — Дявол да го вземе, ти кървиш!

Искаше да се усмихне, но беше толкова уморена. Той я вдигна на ръце. Чувстваше се така прекрасно.

Когато Томас се завъртя, за да я пренесе към стълбището, тя за миг улови някакво отражение в странното огледало, което произвеждаше двойни образи.

Само за миг си помисли, че е мярнала познато лице, но не своето собствено, което й се усмихваше от другата страна на старинното огледало.

— *Вече можеш да заспиш, той ще бъде до теб, когато се събудиш.*

— *Ще кръстим първата си дъщеря на теб.*

— *Знам. Благодаря! Сбогом, сестричке!*

— *Сбогом, Мередит.*

Халюцинацията в огледалото се стопи.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На следващия ден се събраха във всекидневната на Томас. Огънят гореше весело в камината, а плочките от облицовката й светеха в цялото си великолепие. Дийк и Каси седяха един до друг на дивана, а коленете им се докосваха.

Леонора се бе отпуснала в едно от креслата, протегнала крака към пламъците. Дланите й бяха бинтовани и още се чувстваше изнурена и съсипана, но лекарството, което й бяха дали в спешното отделение, бе неутрализирало по-голямата част от наркотика в организма й. Беше много по-добре, като се вземеха предвид обстоятелствата.

Томас заемаше другото кресло, а Ренч дремеше на пода.

Ед Стовал седеше като истукан на един фотьойл. Не беше извадил бележника си. Бе обяснил, че разговорът ще е частен, извън протокола.

— Не съм психиатър, но мисли, че спокойно можем да кажем, че Робърта Бринкс трябва да е била леко смахната в началото, а с годините направо се е побъркала — каза Томас! — Просто обикновен, уличен тип социопат. От онези луди, които никой не забелязва, докато не извършат няколко убийства.

— Все още не си обяснил как с Дийк се досетихте, че може да съм в голяма опасност вчера следобед — напомни му Леонора.

— Той искаше да прегледаме някои неясноти — отвърна Дийк и постави ръка на коляното на Каси.

— Исках просто да зная със сигурност кой кого е изнудвал — Томас изпъна пръстите си. — Когато Дийк проникна в банковите регистри на Роудс, там се натъкна на няколко големи превода, направени през последната година. Бяха насочени към сметка в чужда банка. Отначало приехме, че това са доходите му от изнудването на Озмънд Кърн.

— Но за да бъдем сигурни, Томас ме накара да проверя банковите регистри и на Кърн — продължи Дийк. — Искаше да се

увери, че сумите съвпадат.

— А те не съвпадаха, така ли? — намръщи се Каси.

— Не — отвърна Томас. — Всъщност изобщо не открихме големи преводи от неговата сметка. Но се натъкнахме на множество малки плащания, насочени към същата чужда банка. Изпълняваха се като по часовник, на първо число всеки месец.

— Проследихме едно хрумване и разгледахме сметката на Кърн във времето — обясни Дийк. — Тези разплащания датираха от години. Обаче номерът на чуждата сметка се появяваше едва преди три години. Преди това парите са отивали в някаква банка в Калифорния. Сметката бе на името на някакъв тръст, но успяхме да измъкнем номер на социална осигуровка от едни данъчни регистри.

— На Робърта Бринкс ли? — попита Леонора.

— Да — Томас положи ръка на главата на кучето. — Озмънд Кърн наистина е бил изнудван. И то от тридесет години.

— Но от Робърта Бринкс, а не от Алекс Роудс — заключи Каси.

— Двата големи превода от Роудс към сметката на Робърта през тази година нямат нищо общо с изнудването. Те покриват стойността на две големи доставки наркотици, които е купил от нея — обясни Ед.

— Но щом видяхме вноските към Робърта с тридесетгодишна давност — намеси се Томас, — разбрахме, че ситуацията е много по-сложна, отколкото предполагахме.

Леонора отпусна глава на възглавниците.

— Защото е станало ясно, че Озмънд Кърн е започнал да плаща на госпожа Бринкс скоро след смъртта на Себастиан Юбанкс. И има само една логична причина за действията му.

— Робърта Бринкс е знаела, че е убил Юбанкс и е откраднал алгоритъма — кимна Ед.

Когато бе пристигнал в Къщата на огледалата, за да поеме нещата в свои ръце, Робърта бръщолевеше открито.

Преди тридесет години се дипломирала в катедрата по английски език и литература. Борела се упорито, за да се издържа. Освен като преподавател, работела почасово за Себастиан Юбанкс.

— По онова време той бил толкова погълнат от параноята си, че не пускал никой математик или завършил естествени науки да влиза в сградата при него — продължи Дийк. — Но сметнал, че една филоложка няма да разбере работата му дори и да види част от нея.

— Никога не бива да се подценяват хуманитарните възпитаници — подхвърли Леонора.

— Така е — съгласи се Дийк.

— Робърта била там в нощта, когато Кърн отишъл да се срещне с Юбанкс — разказваше Леонора. — Кърн не я видял, но тя станала свидетел на кавгата и стрелбата.

— За какво са се скарали? — поинтересува се Каси.

— Както каза Андрю Грейсън — обърна се към нея Ед, — Кърн знаел достатъчно за работата му, за да оцени потенциала й. Твърдял, че понеже известно време бил сътрудничил на Юбанкс, имал право да бъде признат за съавтор на алгоритъма. Настоявал той да бъде публикуван от името и на двамата. Юбанкс изобщо не искал да го публикува. Бил убеден, че е само първата стъпка от по-важна работа. Извадил пистолет. Сборичкали се и той загинал. Кърн бил вцепенен и объркан. Робърта поела нещата в свои ръце. Казала му, че ще се погрижи за всичко.

— И точно това направила — взе думата Томас. — Извела го от сградата и го откарала вкъщи. На следващия ден отишла да го види в кабинета му. Все още бил силно покрусен и паникьосан. Изтъкнала му, че не вижда причина да не публикува алгоритъма от свое име. Той щял да му донесе слава, богатство и непоклатима репутация в академичните среди.

— И Кърн го направил — изрече мрачно Дийк. — Но когато трудът бил приет за печат, Робърта отново го посетила. Този път му изложила условията на сделката. Щяла да защитава него и репутацията му, ако си плащал. Застраховала се, като оставила в банков сейф уличаващи го показания за смъртта на Юбанкс и копия от ранните му записки по разработването на алгоритъма.

— С други думи, ако нещо й се случело, Кърн щял да изгори — кимна Каси.

Томас почеса Ренч зад ушите.

— В края на краищата, администрацията на колежа толкова силно искала да потули историята със смъртта на Юбанкс, че нито Кърн, нито Робърта били разпитани. Нещата си течали гладко почти тридесет години. Кърн спечелил слава и богатство. Робърта изоставила следдипломната квалификация и се омъжила за един химик.

— Още един ДБД — въздъхна Леонора.

— ДБД ли? — намръщи се Ед.

— Докторант без дисертация — обясни му тя. — Малка академична шега.

Той не се засмя. Томас се покашля.

— Робърта решила да загърби кариерата си в областта на английската литература заради ръководството на Къщата на огледалата и организирането на мероприятия за бивши възпитаници. Междувременно трупала свой личен пенсионен фонд от вноските на Кърн.

— И тогава за втори път и се удал шанс да забогатее — преди няколко години съпругът й създал халюциноген — продължи Леонора. — Тъй като винаги се възползвала от обстоятелствата, тя веднага съзряла възможността. Но не разбирала от пласмент на дрога. Имала късмет, че не я хванали да провежда експерименти с някои от студентите.

— Междувременно Бетани се задълбочавала в работата си по огледалната теория — каза Дийк. — В процеса на проучванията си се натъкнала на бележки, които я убедили, че Юбанкс е свършил ранната работа по алгоритъма, а не Кърн. Изправила се срещу него и настояла за обяснение. Кърн се паникьосал. Щом Бетани напуснала кабинета му, незабавно се обадил на Робърта.

— Която веднага разбрала, че работата на Бетани може да разобличи Кърн и по този начин да съсипе пенсионния й план — продължи Томас. — Затова я поканила в кабинета си, почерпила я кафе с наркотик и нагласила така нареченото й самоубийство.

— Но в онези последни мигове, преди наркотикът да я победи — подхвана Дийк, — тя успяла да остави знак, разкриващ самоличността на убиеца й. Сигурно е имала ужасни халюцинации, но била обкръжена от огледала и от няколко месеца мислите й се движели в метафоричен и математически план. Несъмнено не е била в състояние да напише нещо четливо. Затова взела каталога на старинните огледала и оградила снимката на огледалото, което отразявало лицето на нейната убийца. После го скрила заедно с изрезките зад картотеката в библиотеката.

— Алекс Роудс видял нагласеното й самоубийство — продължи Ед. — Досетил се, че Робърта Бринкс е източникът на наркотиците, и станал неин партньор.

— Известно време всичко вървяло добре — включи се отново Дийк. — Защото никой не обръщаше внимание на лудите братя Уокър и настояването им за ново разследване.

— Не съм съгласна — намеси се замислено Каси. — Фактът, че си настоявал за разследването, е накарал Робърта да пусне слуховете за наркоманията на Бетани. Мислела е, че ще предостави прост и убедителен отговор, който да сложи край на теориите за убийство.

— Но аз не повярвах — отвърна Дийк.

— Не — каза Леонора. — Това сигурно я е притеснило. После, след шест месеца, на сцената се появила Мередит, за да подготви злоупотребата във фонда. Имала кратка връзка с Томас и така научила, че Дийк си задава сериозни въпроси около обстоятелствата, съпътстващи така нареченото самоубийство на Бетани.

— Мередит и аз нямахме връзка — изрече решително Томас. — Имахме само няколко обикновени срещи, това е всичко.

— Мередит и Томас спрели да се виждат след няколко обикновени срещи — каза невъзмутимо Леонора — и тя продължила да работи по плана си за ограбването на дарителския фонд. Имала няколко обикновени срещи с Алекс Роудс вероятно защото е сметнала, че би бил добър източник на информация за местните събития. Разбрала, че търгува с наркотици, и престанала да се вижда с него.

— В някакъв момент открила каталога и плика с изрезките — продължи Томас. — Досетила се, че Дийк и аз бихме искали да ги видим. Но не желаела да застраши собственото си начинание, което почти била завършила. Затова поставила изрезките и книгата в банков сейф.

— И тогава допуснала фатална грешка — вметна Дийк. — Шест месеца работила с Робърта Бринкс. Достатъчно, за да научи, че е била в колежа по времето на убийството на Юбанкс. Затова се опитала да изкопчи информация от нея. Щом започнала да задава въпроси, била обречена.

— Робърта се престорила, че не знае за убийството нищо, освен клюките, но силно се притеснила — продължи Леонора. — Първо Бетани заподозряла нещо, а сега, само след няколко месеца, още една жена взела да се рови в миналото. Изчакала, докато Мередит напусне Уинг Коув. После един ден се свързала с нея чрез електронната поща, като твърдяла, че е научила нещо много интересно за убийството на

Юбанкс. Срещнали се в Лос Анжелис. Вечеряла с нея, сипала й наркотик и нагласила злополуката. Когато вестта за погребението стигнала до Уинг Коув, разбрала, че Дийк се опитва да състави нови теории за убийството.

— Затова отново пуснала слуха за намесата на дрога в историята с Мередит с надеждата да предотврати всякакви сериозни разследвания — кимна Ед със сериозно изражение.

— В края на краищата, фактът, че никой от нас не повярва на слуховете, съсипа плана й — заключи Томас.

За известно време настана всеобща тишина, в която осмисляха подробностите. Накрая Ед стана от стола си.

— Благодаря ви за разговора, приятели. Ще тръгвам. Чака ме доста писарска работа.

Томас се изправи, за да го изпрати до вратата. Извади якето му от гардероба.

Стовал разгледа одобрително плочките в коридора, докато закопчаваше ципа си.

— За пръв път виждам къщата, откакто си я купил, Уокър. Наистина чудесно си я преустроил.

— Благодаря — отвърна Томас.

— Ако решиш да я продадеш, обади ми се — каза Ед. — С Елиса ще се женим през пролетта. Търсим си жилище. Тя не иска да живее в старата къща на баща си, а моят апартамент е твърде малък.

— Ще го имам предвид.

Ед излезе на верандата. Томас затвори вратата и се върна във всекидневната. Леонора го погледна. Той разпери ръце и се усмихна.

— Нали ти казах, че моите къщи винаги си намират подходящите собственици!

— Ами ние? — попита тя. — Къде ще живеем?

— Още не знам — огледа се наоколо той. — Но няма да е тук. Поне не за дълго.

— Защо? Къщата ми харесва.

— Не е достатъчно голяма. Трябва ни повече пространство. За децата — ухили се Томас.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Седмица по-късно Леонора седеше пред огъня с Томас и Ренч. На масата имаше купа с току-що приготвени пуканки. Кучето ядеше най-много от тях.

— Исках да ти подаря нещо, преди да вземем баба ти и Хърб от летището утре — каза Томас. Подаде й малка кутийка.

— Миниатюрни инструменти ли? — тя я разгледа отблизо.

— Не.

Леонора даде последните пуканки на Ренч, изтри ръцете си със салфетка и отвори подаръка.

На фона на тъмното кадифе проблесна пръстен.

— Отговорът е „да“! — изрече тя, изпълнена с щастие.

— Още не съм задал въпроса — засмя се той.

— Няма значение. Отговорът си остава „да“!

— Обичам жени, които знаят какво искат.

— Никога не съм била по-сигурна през живота си!

— Нито пък аз — призна той. Целуна я.

Хубавото у Томас Уокър, помисли си Леонора, е, че не се налагаше да се тревожи за илюзии и измамни отражения в огледало. Томас бе истински.

Както и любовта му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.